

МЕГЪН МАРЧ ПОРОЧНИ ЗАЕДНО

Част 3 от „Порочен милиардер“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ХОЛИ

Спрях на червено на единствения светофар в Голд Хейвън, Кентъки, докато светне зелено, и след това се насочих наляво към бензиностанцията. Това беше мястото, където за пръв път сипах гориво в колата си. И тогава беше много по-евтино. Понтиакът ми хич не е по-добър от старото ми „Фиеро“ от 88-ма година, което карах тогава, но в този град това нямаше значение, а именно от това имах нужда. Нахлупих по-ниско козирката на шапката си, отворих вратата и излязох от колата.

Старите колонки, които очаквах — онези, чийто цифри се прехвърлят, докато пълниш резервоара — бяха заменени с нови.

Още по-добре. Шансът някой да ме разпознае, ако имах нужда от помощ, беше по-малък.

Развих капачката, налях бензин и отново я завих на резервоара. Когато се върнех в Нашвил, най-послед щях да сменя тази кола. Рядко се привързвах към някоя вещ.

Въпреки че бях спечелила „договор за запис на стойност един милион долара“ от *Кънтри мечти*, заплатата ми беше смехотворна. Албуми? Те бяха адски скъпи. И заплащането, което получавах за участието ми в турнето, не беше нищо особено. Но когато моят дял от билетите нараснеше и феновете дойдеха да слушат само мен, тогава вероятно разликата щеше да е осезаема.

Но засега спестявах всеки цент, който имах, харчейки възможно най-малко, тъй като не знаех кога можех да се озова на дъното.

Почти нищо не се бе променило, откакто се омъжих за милиардера Крейтън Карас. Мислите за съпруга ми се завихриха в мен, последвани от вина и съжаление. Не можех да повярвам, че го направих отново. Тази сутрин просто станах от леглото и си тръгнах.

Не знам какво съм си мислела... само знаех, че ако не се махна от онзи пентхаус на мига, нещо в мен щеше да се пречупи. Трябваше да напусна онзи град. Знаех, че бях страхливка и пълна идиотка.

Нямаше нужда някой да ми го казва, защото сама се бях нарекла с всички всевъзможни обидни имена.

Откъснах касовата бележка и я набутах в джоба на якето си, преди да се върна в колата. Завъртях ключа.

Клик.

Опитах пак.

Клик.

Мамка му. Въздъгнах тежко и отпуснах чело на кормилото.

Това е карма. Напълно сигурна съм. Така се случва, когато една жена напусне съпруга си... и то неведнъж, а два пъти... без да му даде никакво обяснение.

По дяволите. Колкото и да ми се искаше да вися тук и да се самосъжалявам, точно сега не беше моментът за това.

Взех се в ръце, метнах чантата си през рамо на седалката и отново отворих вратата на колата. Това място някога предлагаше пълно обслужване, но тази практика беше прекратена още по времето, когато се учих да карам... макар че не бях склонна да давам два цента отгоре на галон за този лукс.

Наместих шапката си, за да съм сигурна, че си е на мястото, преди да пресека малкия паркинг към гаража, където работеха момчетата от бензиностанцията. Двете предни врати бяха затворени, вероятно заради вятъра, затова отворих стъклената врата и влязох в чакалнята.

Музиката на „Кридънс Клиъруотър Ривайвал“ беше толкова силна, че имах чувството, че стоя точно до сцената на Уудсток. Евтините дървени стени, които помнех, бяха замени с метални панели и синя боя, която съвпаднаше с тази от външната страна на сградата.

Натиснах звънеца, но никой не ме чу заради цялата врява наоколо.

Не съм слушала достатъчно „ККР“. Но беше факт, че няколкото песни не повдигнаха настроението ми, и бяха на второ място след нуждата да намеря някой, който да оправи колата ми, а тук нямаше никакъв служител.

Реших да взема нещата в свои ръце, промъкнах се зад щанда и се насочих към вратата за гаража.

Миризмата на масло, ауспуси и изгорели газове изпълваше въздуха. Не беше неприятно, а много истинско. Вътре беше тъмно,

затова свалих слънчевите си очила и ги нагласих на козирката на шапката си.

Вниманието ми се насочи към мъжа, който се бе навел напред, човъркайки нещо под капака на класически мустанг. Беше облечен с гащеризон, който висеше на кръста му, и черна тениска, опъната на широките му рамене.

— Хей. Мога ли да ти задам един въпрос? — Гласът ми загуби битката със силния звук на музиката. — Хей! — изкрещях. Но все още нямаше отговор.

Огледах стаята, локализирайки стереоуредбата, и измарширувах към нея. Ударих силно копчето за изключване и музиката секна на средата на припева.

Мъжът се обърна, поглеждайки към вече притихналото стерео.

— Какво става, по дяволите? — викна той, забеляза ме и погледът му се насочи интензивно към мен. — Коя, по дяволите, си...

— Съжалявам. Не можеше да ме чуеш заради музиката — обърнах се и се приближих към него. Отворих уста, за да се извиня отново, но в този миг го познах. — Логан Брантли?

Той присви очи към мен.

— Холи Уикман. Не съм те виждал от цял век. — Той измъкна пешкир от задния си джоб и започна да почиства ръцете си. Изглеждаше готов да ми предложи ръка, но поглеждайки надолу се намръщи.

— Изчакай секунда. — Той се завъртя на пети и се насочи към мивката в ъгъла.

Аромат на цитруси изпълни въздуха през миризмата на масло и изпарения, и осъзнах, че той мие ръцете си, преди да се здрависа с мен. Не знаех дали да се чувствам засрамена или поласкана. Все пак Логан Брантли беше най-лошото момче сред лошите момчета и аз си падах по него, откакто станах достатъчно голяма, че да се интересувам от мъже.

Той обаче така или иначе не ме забелязваше.

По-голям от мен с няколко години, Логан кръстосваше градчето със старото си „Камаро“ като истински мачо и всеки път взеше различно момиче на предната седалка. Аз винаги бях встрани от обсега му, а след това той напусна града в мига, в който му връчиха

дипломата. Нямах никаква представа, че се е върнал, но нямаше начин да не се зачудя как ли бяха му се отразили годините.

Той приключи с миенето и се насочи обратно към мен, а от него се носеше аромата на портокал.

— От всички крайпътни дупки... как, по дяволите, се озова в моя гараж, Холи Уикс? — Този път използва сценичното ми име и лицето ми пламна от неудобство.

Облизах устни, пресъхнали от горещината в колата, докато пътувах от Нашвил до тук. Бях усилила радиото почти докрай и пеех с цяло гърло текстовете на всяка стара кънтри балада, която чуех. Всичко, само и само да се разсея от мислите си за Крейтън и от това как ли е реагирал, когато е открил бележката ми. Гласът в главата ми, който звучеше като майка ми, заяви, че този път той просто щеше да ме отпише.

— Холи? — Гласът на Логан ме върна отново в настоящето.

— Извинявай. Аз... ами колата ми не иска да запали. Зареждах бензин, а след като се качих и завъртях ключа, просто нищо не се случи. Е, чу се едно „клик“, но нищо повече. — Млъкнах, когато той се ухили, защото реших, че се присмива на дърдоренето ми.

— „Клик“ значи. Вероятно е стартерът. — Надникна през прозореца, вероятно опитвайки се да види колата ми. — Каква яка кола караш сега? Представям си те в Лексус. Винаги си била най-елегантната измежду момичетата тук.

Повдигнах вежди.

— Аз? Елегантна?

Докато навърша шестнадесет, носех дрехи втора ръка, дадени ми от дамите от църквата, които имаха по-големи дъщери, а след това си купувах от магазини с ултра намалени цени на стоките. Може би си беше създал такова впечатление, защото носех дрехи, които да прикриват циците и задника ми, за разлика от момичетата, които се возеха в неговия „Файърбърд“.

Какво ли щеше да си помисли, като види моя „Понтиак“? Със сигурност с това щях да разбия теорията му за лексуса. Все още бях същата стара Холи, блясъкът на Нашвил никак не ме бе променил. Нито пък няколкото седмици, в които бях обвързана с милиардите на Крейтън.

Погледът на Логан ме фиксира отново.

— Да, ти. Винаги си се държала класно. Макар че вероятно греша за лексуса. Сигурно караш „Бентли“. — Нямаше как да не забележа намеците му за парите на Крейтън, както и бавния поглед, с който ме огледа. — Да, определено си те представям в „Бентли“.

Не бях сигурна защо бе толкова впечатлен. Носех изтъркани тесни дънки, син пуловер, късо черно кожено яке, каубойски ботуши и шапката с козирка. Не бях облечена точно като от списание за мода.

— Никакво „Бентли“. Никакъв „Лексус“. — Макар Крейтън да имаше шофьор, който караше бентлито му, то все пак не беше мое. Затова побързах да прекъсна бъбренето на Логан.

Той сви рамене.

— Добре тогава. Нека да видим с какво си имаме работа.

Последвах го и едва не се блъснах в гърба му, когато той спря рязко пред понтиака ми.

— Моля те, жено, кажи, че това не е колата ти.

Изпънах рамене и го погледнах.

— Съжалявам, че не е по стандартите ти.

Той завъртя глава назад, за да ме погледне.

— Не е по *твоите* стандарти. И това е проблемът.

Свих рамене.

— Животът във висините невинаги е толкова бляскав, колкото изглежда.

Той промърмори нещо под нос, но не успях да чуя всичко. Това, което подочух, прозвуча като „жалко подобие на съпруг“.

— Ключове? — Той протегна ръка към мен и аз пузнах ключа в ръката му.

Наложи му се да издърпа седалката назад почти до края, за да успее да се настани удобно. Когато пхна ключа в стартера и го завъртя, не се случи нищо. Нямаше дори „клик“ или тропане.

— Тъм, чу се и някакво тропане. След кликането.

— Дам. Стартерът или соленоида. Мога да поръчам частите, но няма да ги доставят преди понеделник. Може би дори вторник.

Имайки предвид, че минаваше пет часа след обед и беше събота, не бях особено изненадана от думите му.

— Добре. Наистина го оценявам.

Той се измъкна от колата.

— Щастлив съм, че мога да помогна на момичето от града ми, което преуспя. Ще викна Джони от бензиностанцията да ми помогне да избутаме колата ти в гаража.

— Благодаря ти. Наистина. Това е едно нещо по-малко, за което да се тревожа. — „С изключение на това, че нямам идея как, по дяволите, щях да се добера до къщата на баба“, добавих мислено.

Бях изтощена от дългия ден, но отворих багажника и измъкнах сака си. Заобиколих колата и взех чантата си от седалката до тази на шофьора. Премятайки презрамката на рамо, затворих вратата и тръгнах покрай сградата.

Логан вдигна ръка към мен, правейки ми жест да спра.

— Къде отиваш, по дяволите?

Погледнах към него.

— Към къщата на баба.

— Пеша?

— Не е толкова далеч.

— Адски студено е, а дотам има поне пет километра. Няма да вървиш пеша.

Трепнах при думите му.

Милостиви боже, спаси ме от алфа-мъжкарите.

— Не знам кога реши, че може да взимаш решения вместо мен, но, мамка му, ще правя каквото си поискам.

— Холи, не говори глупости.

В този миг темпераментът ми пламна. Всички остатъци от предишното ми неудобство излетяха през прозореца.

— Не разпознаваш ли знаците, които показват, че една жена е на път да рухне? Защото вися на тънък конец и последното шибано нещо, от което имам нужда, е още един мъж да ми казва какво мога и какво не мога да правя. — Гласът ми бе покачил няколко октави, докато приключи с изричането на думите.

— Уоу! Скъпа, успоко...

— Да не си посмял...

Той вдигна две ръце, сякаш за да се предпази от звяра пред себе си.

— Ще те закарам. Ако искаш. — Изрече последното колебливо и гневът ми изчезна.

— Добре. Благодаря ти.

Логан взе сака от ръката ми и аз не възразих. Бях съсипана. Като пребито куче. Изчерпана. Просто исках да се добера до къщата на баба, да рухна върху, дай боже, чистите чаршафи на леглото и да спя в продължение на няколко дни.

Качихме се отново на пътя с огромния черен пикап „Шевролет“ на Логан. Седалките бяха покрити с тъмносива кожа и колата миришеше на ново. Огледах се за ароматизатора във форма на борче, от който се носеше миризмата на нова кола, но не го открих. Електрониката беше толкова лъскава, че реших, че е нов. Изглежда Логан Брантли бе този, който живееше лъскаво.

Той включи радиото... пускайки кънтри станция, разбира се... и се насочи в „покрайнините“ на града към къщата на баба. Слагам мисловни кавички на покрайнини, защото градът се състоеше от един светофар и четири ъгъла. И имайки предвид, че хората в Голд Хейвън, Кентъки, не бяха особено креативни, те наричаха тези ъгли покрайнини. На единия ъгъл имаше салон за красота, на втория бяха аптеката и пощата, имаше един ъгъл с кръчма и един с бензиностанция. Това представляваха прословутите четири ъгъла на града.

Гласът на радиоводещия привлече вниманието му, когато каза името ми. Последната ми песен прозвуча от тонколониите. Вероятно би трябвало да съм на върха от щастие заради факта, че пускат песните ми по радиото, но точно сега успях да извия устните си в жалко подобие на усмивка. Не бях дошла у дома, за да бъда Холи Уикс.

Логан ме погледна, очаквайки да кажа нещо, затова измърморих първото, което ми хрумна.

— Предполагам, че разбираш, че си успял, когато се чуеш по радиото в родния си град.

Логан поклати глава.

— Това е сателитно радио. Местните те пускат през цялото време. Не съм сигурен, че въобще пускат други песни, освен твоите.

— О! — прошепнах разтърсена.

Той погледна към страничното огледало, когато каза:

— Винаги съм знаел, че от теб ще излезе нещо повече. Радвам се, че се възползва, когато имаше възможност. — Той ме погледна бързо, преди да продължи: — Дори това да те постави далеч от обсега ми.

Бях тотално удивена от сюрреалистичната ситуация, в която се намирах... обратно в Голд Хейвън, в пикала на Логан Брантли... че дори не можех да формулирам разумно изречение.

Очевидно Логан нямаше нищо против, тъй като продължи.

— Е, какво, по дяволите, правиш тук? Приличаш на сдъвкана и изплюта.

Засмях се задавено и повдигнах една вежда към него.

— А аз разбрах, че според теб изглеждам добре.

Той погледна отново към мен, преди да насочи поглед към пътя.

— Така е, но си изтощена, разстроена... а имаш съпруг отскоро.

Свих ръката си и покрих пръстена си с дясната длан. Тук, в Кентъки, диамантът изглеждаше още по-голям.

— Просто имам нужда от почивка — казах аз. — Да се отдръпна за миг и да помисля над нещата. Сама.

Логан включи мигача, зави по алеята, преди да намали до къщата и да паркира. Завъртя се към мен на седалката си.

— Бих решил, че това е последното място, на което би дошла, за да мислиш.

В къщата ме чакаха милиони спомени... и каквато каша бе забъркала майка ми, след като бе влязла с взлом в дома на баба, за да открадне всичките ѝ ценности.

Поех си дъх, изпънах рамене и въздъхнах бавно и успокоително.

— Предполагам, че когато решиш да избягаш от реалността, най-естествено е да се върнеш обратно у дома, където са корените ти. Заминах едва преди девет месеца, но толкова неща се промениха. Исках по-вълнуващ живот и, боже, наистина го получих.

Дори не се замислих, преди да проговоря, изливайки чувствата си.

— Животът ми стана такъв, че вече дори не знам коя съм. Мислех, че ако се върна тук, може би ще получа отговорите, които не мога да открия никъде другаде.

— Избягала си от мъжа си?

Не бях изненадана, че забеляза точно това от изповедта ми.

— Дълга история.

Надявайки се, че ще остави нещата така, посегнах към дръжката на вратата и я отворих широко, преди да скоча на земята. Практически ми трябваше шибана стълба, за да се покатеря в това нещо.

Отново праметнах чантата си на рамо и пресрещнах Логан пред пикапа, където стоеше със сака ми. Последва ме до боядисаната в лилаво предна веранда на къщата.

Баба бе избрала цвета лятото преди да почине, само за да ядоса своенравния си съсед. И беше права. *Винаги* беше права. Предполагах, че причината да дойда тук, бе да открия насока и мъдрост, въпреки че баба не бе тук.

Отключих вратата, бутнах и я отворих. Във въздуха се вдигна облак прах. Предполагам, че преди да арестуват майка ми и да я хвърлят в затвора, не е имала време да почисти малко.

Логан пусна сака ми до вратата. След това отстъпи и аз влязох вътре.

— Благодаря ти. За превоза и за това, че ще се погрижиш за колата ми. Може да ми оставиш съобщение на телефонния секретар на баба, когато е готова. Аз ще го проверявам.

— Не е проблем. — Стоеше с палци, пъхнати в джобовете на гащеризона си, и няхах никаква идея какво чака.

Започнах да затварям вратата, когато Логан каза:

— Бъди готова в осем.

— Ка... какво?

— Чу ме.

— Но аз... Какво?

— Върнала си се тук, за да намериш корените си, Холи. Смятам да ти помогна да го направиш.

ГЛАВА ВТОРА

ХОЛИ

Казах си, че няма да ходя никъде, когато се пъгнах между чистите чаршафи на старото си легло и не настроих алармата на телефона си. Казах си, че няма да ходя никъде, когато чух настоятелното звънене на звънеца в седем часа и четиридесет и пет минути. Казах си, че няма да ходя никъде, докато притисках възглавницата до главата си, за да заглуша шумното блъскане по вратата.

Казах си, че няма да ходя никъде... докато Логан Брантли не застана на прага на старата ми стая.

Удивена подскочих в леглото.

— Какво, по дяволите? Как успя да влезеш?

— Казах ти, че ще дойда в осем. Предположих, че няма да си готова, затова дойдох по-рано. Сега измъквай си задника от леглото. Ще излизаме тази вечер.

— Коя част от това, че те игнорирах през последните петнадесет минути, те наведе на мисълта, че смятам да изляза с теб?

Той пресече стаята ми, сякаш си беше у дома, и се облегна на стената, покрита с лилави тапети.

— Дойдох тук с причина. Познавам кога някой е решил да се скрие и да лиже раните си, но това няма да ти е от полза. Довери ми се. Знаем го.

Избутах завивките, благодарна, че бях решила да легна облечена в тениска и клин.

— Наистина ли смяташ да ме завлечеш навън?

— Пищяща и риташа, ако се налага. И имайки предвид, че в интернет може да се появи някоя наша снимка заедно, ще е най-добре да си оправиш грима.

Челюстта ми увисна и примигнах пред заслепяващата му откровеност.

— Господи, чудя се дали си имаш приятелка. Не притежаваш никакъв такт.

Устните му се извиха в широка усмивка.

— Може би имам повече от една. Тези дни това е нещо, което се цени у мъжете, Уикс.

— Все тая. Разкарай се от стаята ми. — Кимнах с глава към вратата, в случай че не е схванал смисъла на думите ми.

Логан се засмя и нямаше как да не оценя външността на този мъж. Беше сменил работните дрехи с джинси и чиста термо блуза с три копчета на яката, този път в дълбок, гористо зелен цвят. По начина, по който дрехата се опъваше по гърдите му, можех да кажа, че той определено беше добре изваян.

Може да бях омъжена жена, но бих предала женската си страна, ако не отделях един миг да се наслажда на идеалния мъжки екземпляр срещу мен и да му дам академичната си оценка. Размахах ръка, правейки му жест към вратата, той най-после се раздвижи и излезе от стаята... а аз имах възможността да оценя гледката и отзад.

Поклащайки глава, смъкнах крака от леглото и посегнах към сака си. Измъкнах чифт дънки и дълъг черен пуловер. Рових, докато не стана ясно, че не съм взела никакви обувки. Поне съм се сетила да си взема бельо. Това ми напомни как Крейтън беше откачил зад сцената, след като беше помислил, че не нося бельо, и че ще изнасям шоу без бикини под роклята.

Защо бяхме успели да открием своя ритъм в забързания, луд живот по време на турнето, а в мига, в който стъпихме в неговия свят, аз почти изпаднах в нервна криза? Какво говореше това за бъдещето ни?

Прогоних хилядите въпроси от ума си. Щях да имам достатъчно време да разсъждавам над това. Просто имах нужда да си събера акъла, преди да започна да мисля за всичко останало. Затова сега се насочих към гардероба и изрових чифт чорапи, както и някои други неща, които бях оставила.

Имах намерение да се върна тук, да изхвърля всичко и да продам къщата, но нещо винаги ме спираше... както и постоянната липса на време в натоварения ми график. Когато написах чек за данъците преди няколко месеца, си казах, че е крайно време да се заема с това.

Но просто не можах да го направя. Дори сега все още не бях готова да я продам. Което беше ирационално по много причини, особено като се има предвид, че няхах търпение да си плюя на петите и да не се върна повече. И след като баба вече я нямаше... беше прекалено тежко да се връщам тук. Но както бях казала на Логан, това бе единственото място, към което ми бе хрумнало да бягам. Животът бе странно нещо.

Аз, момичето от Кентъки, което бях, си спомних реплика от филма *Дни на грохот*. Противникът на Том Круз, Руди Бърнс... мъжът, в който се превърна приятеля му, след като смаза колата под наем на път за закусвалнята... беше казал нещо за това, че е работил като фермер, за да може да се състезава, а по-късно се е състезавал, за да може да се върне и да живее във фермата. Или поне беше нещо подобно.

Може да не беше някаква класическа емблематична филмова реплика, но винаги се сещах за нея. Още един начин, доказващ, че тревата в съседния двор е по-зелена. Не бях в същата позиция като Руди Бърнс, защото няхах някакво изгарящо желание да се върна за постоянно в Голд Хейвън, но нямаше как да не се замисля напред в бъдещето, когато вероятно щях да си скъсвам задника от пеене и от турнета, само за да спестя достатъчно, че да напусна.

Беше необяснимо.

Замръзнах, докато нахлузвах чорапа си. Нима току-що си представих бъдеще, в което Крейтън нямаше да е до мен? Защото, ако бях със съпруга си, поне парите нямаше да са проблем, нали?

И тогава неизбежно се зароди по-големият въпрос: Дали ако Крейтън беше част от бъдещето ми, след десет години все още щях да пея и да ходя по турнета? Дори това между нас да проработеше, колко време щеше да мине, преди той да реши, че макар и сладко, това мое кълтри излъчване вече се е изтъркало?

Спри да мислиш за глупости, Холи. Реших тази вечер да заровя въпросите. Все още не бях готова да им отговоря. Може би появата на Логан на прага ми бе нещо като форма на разсейване.

Косата ми бе по-дълга и по-лъскава... последствие от използването на хубави продукти за коса, а не такива на промоция. Цялото ми тяло вече е по-слабо... благодарение на рестриктивните диети и броенето на калории. И ще ми повярвате ли, като ви кажа, че

гърдите ми са вирнати и стегнати? Не, не съм продала душата си на дявола. Просто открих чудото на повдигащите сутиени и дори открих такъв с моя размер. Лицето ми, подобно на по-слабото ми тяло, сега бе по-издължено, скулите ми по-остри, веждите ми бяха оформени професионално. Но отвъд всичко това, все още бях същото момиче, което напусна този град.

Дали това момиче някога щеше да бъде достатъчно за Крейтън?

— Спри се — намръщих се на изражението си. — Просто се спри.

— Побързай, Холи! — изкрещя Логан от долния етаж, прекъсвайки мислите ми.

— Стига си ми давал зор — викнах му аз.

Грабнах чантичката с гримовеите и използвах коректор, за да прикрия кръговете под очите, след това добавих малко цвят на бузите, спирала и накрая червило. Това трябваше да бъде достатъчно.

* * *

Идеята на Логан за връщане към корените бе като за начало да ме заведе да вечеряме в „Мистър Бургер“, единствената верига за бързо хранене в града, тъй като „Макдоналдс“ не си бяха направили труда да отворят тук свое заведение. Беше изненадващо тихо, като се има предвид, че бе събота вечер, но така ми допаднаше.

Поръчахме и се настанихме в едно от крайните сепарета, чакайки храната да ни бъде донесена. Местната шега беше, че храната в „Мистър Бургер“ се бави, защото преди това трябва да отидат да убият кравата.

Изминаха двадесет минути, преди чийзбургерите с пържени картопки и шоколадови шейкове да бъдат поставени на масата пред нас. Не бях поемала толкова много калории, откакто... вероятно, откакто се храних тук за последно. Тази храна беше на светлинни години от деликатните пържоли, които бе поръчал Крейтън в хотелската ни стая.

Храната беше *невероятна*. Компанията също не беше лоша.

Нямах много какво да кажа, но Логан запълваше тишината, макар да имах чувството, че обикновено не е толкова бърбтив. Разказа

ми за завръщането си в града, след като бе напуснал морската пехота. Той не каза *какво точно* е правил при пехотинците, но подозирах, че е било нещо интересно.

Върнал се е в града броени дни, след като бях заминала за Нашвил, и тъй като не можел да стои, без да върши нищо, кандидатствал за работа в гаража, в който работил като ученик. Очевидно използвал голяма част от почивките си по време на службата за страната, за да реставрира стари коли, затова Чък, предишният собственик, го наел на мига.

— Когато Чък ми каза, че планира да се пенсионира три месеца по-късно, знаех, че не мога да му позволя да продаде сервиза на някой друг. Да се върна в този скапан гараж бе най-доброто посрещане с добре дошъл, което можех да получа. Той не беше изненадан, задето не исках да го получи друг, и затова ми го продаде. Едва му се издължих, а банковия кредит, който ми отпуснаха за ремонта, ми беше даден най-вече на доверие. Но мисля, че се справям доста добре.

Бях изумена как за шест месеца бе успял да купи мястото, да го ремонтира и да превърне стария гараж на Чък в модерен сервиз за поправки и реставрация на класически коли. Да кажа, че съм впечатлена, щеше да бъде малко. Изглежда не бях единствената, която бе способна да преследва мечтата си.

Освен това бях истински изумена, че се измъкнахме от „Мистър Бургер“, без никой да ни обезпокои. Предполагам, че не бях чак толкова голяма клечка дори в родния си град. Очевидно в градчето само Миранда Ламбърт беше известна.

Част две на операция *Да върнем Холи към корените ѝ* ни отведе обратно на мястото, където започна всичко... „Бири и Топки“. Трябваше да се досетя, тъй като това беше единственото място, където хората можеха да отидат и да се забавляват в Голд Хейвън.

Реакцията, която получих там, беше коренно по-различна от тази в „Мистър Бургер“. Човек би помислил, че съм местният герой, който се е завърнал след дълги години, което, разбира се, не беше така.

— Дявол да ме вземе, вижте какво е довлякла котката — провикна се Бени, опитвайки да надвика шума от търкалящите се топки за боулинг и падащите кегли. Той се запъти към мен, бързайки колкото му позволяваше бастуна, за да ме притисне силно в прегръдките си.

— Хей, Бен. Как си? — Това беше поздравът, който отправяше към него баба ми през всичките години, които бях при нея, затова не беше чудно, че аз също го правех.

Той се отдръпна от мен, подпирайки се на дървения бастун, и наклони глава настрани.

— Мисля, че е по-интересно как си *ти*, госпожо милиардерка кънтри звезда?

Лицето ми пламна. Не исках да говоря за себе си и случилото се извън този град. Не за това бях дошла.

— Добре съм. Взех си малко почивка.

Той отвори уста да попита още нещо, но след миг я затвори рязко. Погледнах към Логан, който се мръщеше към Бени. Нима той смяташе да ме защитава от въпросите на хората?

— Какво ще кажеш да ни дадеш обувки и свободна писта, Бен?
— попита Логан.

Възрастният мъж кимна ентузиазирано.

— Разбира се. Всичко за моето момиче. Обаче има уловка.

— Бен... — започна Логан, но аз го прекъснах. Много добре знаех каква ще е уловката на Бени.

— Ще изпея само една песен. И няма да е от моите.

— Съгласен. Отиди изиграй няколко игри. Ще се срещнем по-късно в бара.

Изиграхме две игри и лекотата, с която общувах с Логан, ме изненада. Не беше вълнението, което изпитвах всеки миг, в който бях около Крейтън, но все пак беше приятно.

Просто беше... лесно.

Освен това беше невъзможно да не направя сравнение между двамата, единият грубоват, а другият — спокоен и култивиран. И двамата опасни по свой собствен начин.

Знаех как да се държа около мъже като Логан, и то не само защото прекарвах много време с Боун по време на турнето. Всъщност той не беше много по-различен от мен. Можех да се заяждам с него и да бъда такава каквато съм, без да се чувствам неудобно или не на място.

И с Крейтън можех да съм самата себе си, но когато бях в неговия свят, не бях никак уверена, тъй като бях извън комфортната си зона. По време на турнето положението беше по-добро, но тогава

бяхме в моя свят. Нямах ли някаква стара притча за това как птицата и рибата се влюбиха? Бяхме ли прекалено различни?

Мислите ми бяха достатъчно разсеяни, че да направя кофти удар с топката. По дяволите. Ето как прецаках тристата си точки. А принципно съм много добра на боулинг. Вероятно това бе едно умение, което съпругата на милиардер не би трябвало да притежава.

Бях работила в боулинг зала, сервирах мариновани кисели краставички и пеех за пикапи и разбити сърца. Не обичам да се чувствам така, толкова обърквана, и мразя да знам, че затъвам все повече и повече. Как някога бих могла да бъда достатъчно добра за Крейтън, след като нямах никаква вяра в себе си? Думите на Аника ехтяха отново и отново в съзнанието ми.

Логан направи страйк и за щастие това прогони мислите ми. Може би дори току-що бе направил триста точки. Докато работех тук като ученичка, бях го виждала да идва с поредното си гадже. Ето още една разлика между двамата. „Бири и Топки“ бе от типа места, където мъж като Логан можеше да доведе момиче на среща. Опитах да си представя Крейтън тук и осъзнах, че задачата е невъзможна.

Но тъй като възнамерявах да напусна това място, щом се съвзема, и никога повече да не се върна, какво от това, че не можех да си представя Крейтън тук? Искан по-добър живот и го получих. Кога щях да събера достатъчно кураж, че да го *живея*, вместо просто да се нося без посока накъдето ме повлече течението?

Сграбчих топката си, приведох се... и я хвърлих в улея. Обърнах гръб на пистата, тръшнах се на синия пластмасов стол и захлупих лице в ръцете си.

— Холи, какво става, за бога?

— Не се получава. Трябва да спра да мисля. Не искам да мисля за нищо повече тази вечер, а просто не се получава.

Логан остави топката си, наведе се и седна до мен. Усетих гористия аромат на афтършейва или дезодоранта му, който се беше примесил с миризмата на гаража, на масло, изгорени газове, каучук и цитрусови плодове.

Не беше неприятно. Беше *реално*.

Но не беше ароматът на Крейтън.

— Какво мога да направя? Как да те накарам да спреш да мислиш?

Можех да измисля само едно решение.

— Нека се напием.

Логан поклати глава.

— Шофирам.

— Тогава аз ще се напия.

За момент той не каза нищо. Когато най-после проговори, подпря ръце на коленете си и ме погледна криво.

— Сигурна ли си?

— И още как. — Може да нямах отговорите на въпросите, които ме измъчваха, но точно за това бях напълно сигурна. Абсолютно сигурна.

Поклащайки глава, той каза:

— Взимай отровата си тогава. И вероятно ще е добре да изпееш песента на Бен, преди да си прекалено отрязана, че да можеш да пееш.

— Мисля, че тази вечер е за текила. И *никога* не мога да се отрежа толкова, че да не мога да пея. — Потърках брадичката си — Но не знам. Вероятно е най-добре да проверим.

— Мамка му, знаех си, че идеята е лоша — каза той, но все пак не направи нищо.

Шотовете бяха наредени на бара. Напълно забравила за солта и лимона, изпих питиетата си чисти, след това продължих на бира. За това решение вероятно по-късно доста щях да съжалявам. Беше почти сигурно. Но вече започвах да се замайвам и не ме беше грижа.

Бени вече подготвяше песента на караокето, когато грабнах микрофона. Не ме беше грижа коя е. Просто исках да съм на сцената, дори и тя да бе толкова малка като тази в боулинг залата на Подънк, защото именно пред публика се чувствах на място. Тази вечер щях да пея от сърце. Хората може да бяха дошли тук да играят боулинг и да пият, но им предстоеше да получат страхотно шоу.

Музиката, която прозвуча от колоните, ме накара да се засмея от все сърце и толкова силно, че ме сви корема. Нещо, което не бях правила от адски дълго време. Някак Бени винаги знаеше какво има в главата ми. Беше избрал песента „Известна в малкия град“ на Миранда Ламбърт.

Потопах се в текста и сякаш намерих малкото си щастливо местенце.

Бени пускаше песен след песен, а текилата продължаваше да се лее. Не броях нито песните, нито шотовете, нито пък хората, които постоянно прииждаха, изпълвайки малкия бар на боулинг залата. Не следях абсолютно нищо. Не забелязвах шепота на тълпата и проблясването на светкавиците на фотоапаратите, нито пък хората, които отстъпваха встрани, за да пропуснат някой да мине.

Очите ми бяха затворени и от тях се лееха сълзи, когато изпях последните стихове от песента на Сара Еванс „Родена да лети“. Точно с тази песен всичко бе започнало, точно тук на тази сцена. Изпълнена с емоции, плъзнах микрофона обратно на стойката му и се наведох напред, отпусайки ръце на бедрата си, докато опитвах да се съвзема.

— Още един шот, Холи? — извика някой.

Вдигнах ръка, вирвайки палец нагоре. И в същия миг чух познат, дълбок глас да казва:

— Мисля, че това ти е достатъчно, скъпа.

ГЛАВА ТРЕТА

КРЕЙТЪН

Знаете ли кое поставя на изпитание егото на един мъж? Това да има съпруга, която го напуска неведнъж, а два пъти. За щастие егото ми бе достатъчно голямо, че да го понесе. Но това издирване, което бях предприел, опитвайки се да разбера къде е избягала жена ми, вече почна да ми дотяга.

Да я слушам как пее, обаче, никога нямаше да ми омръзне. Стоях в края на тълпата пред караокето в боулинг залата и видях точно как е изглеждала Холи, когато за пръв път е събрала кураж да преследва мечтата си.

Беше дяволски великолепна и съвсем не бях единственият в тълпата, който мислеше така. Тези хора, които за нея вероятно бяха *нейните хора*, изпитваха страхопочитание към таланта ѝ. Точно както трябваше да бъде.

Когато заглъхна последната нота, тръгнах през тълпата, проправяйки си път до сцената. Нямах никаква идея какво ще кажа, но предполагам, че нямаше значение. Това, че бях тук, трябваше да изпрати достатъчно ясно послание.

— Още един шот, Холи? — извика някой от развълнуваната тълпа, но Холи се бореше да поеме дъх... нещо, което не се беше случвало, докато е на сцената. Очевидно жена ми беше обърнала доста шотовете тази вечер.

Напълно наясно с всички светкавици, които проблясваха, взех решение как да действам и стъпих на сцената.

— Мисля, че това ти е достатъчно, скъпа.

Главата ѝ се стрелна нагоре и очите ѝ срещнаха моите.

— Не е твое решение — каза тя заваляно.

— Тази вечер е. Тръгваме си.

— Няма да се връщам в Ню Йорк. Все още не.

Застинах, чувайки думите ѝ.

— Мисля, че трябва да обсъдим това, след като изтрезнееш.

— Хубаво. Но не съм свършила.
Тя сграбчи микрофона и извика:
— Какво ще кажете за още една?
Публиката изрева.

— Нека се върнем към класиката с Рибa^[1]! — викна Холи. —
Имам нужда от нещо по-страхотно.

Тълпата изригна отново с оглушителен шум. Музиката засвири и бях почти сигурен, че съм чувал песента и преди, но досега не се бях заслушвал в текста. Но щом Холи пееше, песните сякаш се вливаха в мен.

Всичко, което ми беше казвала за майка си и за това, че отивала да живее с всеки, който има достатъчно пари да я издържа, се върна в ума ми. Тази песен бе послание за мен и смятам, че го чух силно и ясно.

Единственото, което не знаех, бе как, по дяволите, да я убедя, че тя не е поредното мимолетно увлечение в живота ми. *Тя бе моят живот.*

Холи не беше жена, която бих могъл да спечеля с думи. Знаех това. Тя имаше нужда да ѝ покажа. И познайте какво. Мамка му, точно това ще направя.

Чистият ѝ удивителен глас се задържа на последната нота сякаш цяла вечност и барът се изпълни с викове и аплодисменти. Този път нямаше да чакам. Приблжих се, вдигнах я на ръце и скочих от сцената.

— Какво пра...
— Водя те у дома.
— Няма да се...
— В *твоя* дом, Холи.
— О!

Ръцете ѝ се обвиха около тила ми и тя се хвана здраво за мен, докато я изнасях през тълпата и навън от бара към лобито на боулинг залата.

Почувствах потупване по рамото си и се обърнах.
Зад мен стоеше мъж. Грамаден мъж.

— Тя приключи за вечерта — казах му аз. — Може друг път да получиш автограф, мой човек.

— Ако исках автограф, щях да го имам още днес, когато я взех от дома ѝ.

Всичко в мен застина.

— Логан, всичко е наред... — започна Холи.

Дори не я изчаках да довърши изречението си. Обърнах се и тръгнах към вратата.

В мига, в който тя изрече името му, почувствах как собственическите ми чувства взимат връх над разума. Трябваше да изляза оттук, преди да я пусна долу, и да дам на този да се разбере... с юмруците си, докато и двамата не започнем да кървим. Надявах се, че ако той има поне капка разум, ще остане вътре.

Но чух тежките стъпки на ботушите му зад себе си, докато носех Холи към колата под наем.

— Не може просто да дойдеш тук и да я вземеш със себе си, и няма да го позволя, докато не чуя от устата на Холи, че иска да тръгне с теб.

Бях оставил колата отключена, предполагайки че никой няма да опита да я открадне. Сграбчих дръжката на вратата, отворих я и набутах Холи вътре, преди да я затръшна зад нея.

Тя извика нещо, но аз пъхнах ръка в джоба си и натиснах бутона за заключването, преди да е успяла да отвори. В пияното ѝ състояние щеше да ѝ отнеме известно време да разбере как да отключи вратата. Благодаря ти, Кадилак.

Обърнах се и се изправих лице в лице с Логан.

— Изглежда съм в неизгодно положение, тъй като ти знаеш кой съм, но аз съм напълно сигурен, че Холи никога не е споменавала за мъж на име Логан.

Той скръсти масивните си ръце на гърдите. Може да беше с около петнадесет килограма по-тежък от мен, но бях свикнал да се боксирам с Кенън. Към това можеше да се добави и факта, че бях повече от готов да защитавам правата си над *жена ми*. И не се боях да покажа гледната си точка.

— Не опитвам да застана между съпруг и съпруга... — започна той.

— Тогава се обърни и се върни в заведението.

Логан продължи, сякаш не бях проговорил:

— ... но освен това не вярвам, че е редно да оставя жената, която съм довел със себе си, да си тръгне с друг мъж.

Размърдах ръце, свивайки дланите си в юмруци.

— Е, определено няма да си тръгнеш с нея тази вечер. В това може да си напълно сигурен. — Дори на мъждивата светлина, идваща от лампите на паркинга, можех да видя как на челюстта му трепва мускул. — Ако искаш да обявиш някоя жена за своя, те съветвам да си намериш такава, която не е заета.

Той изсумтя.

— Единствената причина да имаш шанс с нея, е защото аз не я обявих за своя.

— Значи си пропуснал шанса си. Следващия път, като дойдем в града, ще ти купя бира, за да ти благодаря. Но точно сега бих искал да отведа *съпругата* си у дома, преди да е оповръщала цялата ми кола. — Изрекох думата съпруга подчертано и със задоволство.

— Смятам, че мъж с такава жена трябва да се научи какво да прави, за да я задържи при себе си.

Думите не бяха много по-различни от тези, които ми бе казал Боун, докато ми крещеше преди няколко часа в Нашвил.

„Най-добре спри да се дъниш така, че да я караш да бяга от теб, защото, мамка му, ще я загубиш завинаги“, гласяха мъдростите на Боун.

Той беше пределно ясен, когато погледна към пушката, висеща над вратата, и отправи последното си предупреждение.

„Това момиче е едно от най-добрите. Не я карай да плаче, защото ще се наложи да се намеса и да предприема мерки. Считам я за част от семейството си.“

Обяснението ми го усмири достатъчно, че да ми каже къде да я намеря. Малкото градче, в което бе израсла, щеше да е последното място, което да я търся, затова бях признателен на Трашър. Но на този задник не дължах нищо.

Логан присви очи към мен.

— Този разговор не е приключил — той кимна към вратата на колата, — но мога да почакам.

Погледнах към колата, виждайки Холи припаднала, притисната към прозореца. Мамка му.

— Знаеш ли как да стигнеш до дома на баба й? — попита той, очевидно осъзнал, че ще имам проблем в същия миг, в който го осъзнах и аз.

Беше дразнещо да призная, че нямам никаква идея. Логан тъкмо ми даваше наставления, когато Холи повдигна глава и започна да удря по прозореца.

По дяволите. Познавах този поглед. Отключих колата и отворих вратата точно навреме Холи да се наведе навън и да повърне. Пристъпих към нея и събрах косата й на рошава конска опашка, отдалечавайки я от лицето й. Някъде в близост се отвори и затвори врата, но не обърнах никакво внимание, съсредоточен върху Холи.

Логан се върна и приклепна встрани от повърнатото, поднасяйки шише с вода към устните й.

Имайки предвид пещерняка, който се събуждаше в мен, всеки път щом бях около Холи, би трябвало да съм бесен, че друг мъж ми помага да се погрижа за нея, но не бях. Бях благодарен, защото точно сега най-важното бе да се погрижим за нея, а не да се бием, както ми се искаше по-рано. Бях изумен колко лесно стават нещата, когато приоритетите ти са толкова ясни.

Когато тя спря да пие и да плюе, отметнах косата й настрани, спускайки я през рамото й. Тя седна обратно на седалката на кадилака и погледна към мен, а след това и към Логан.

— Объркана съм. И пиана. — Погледът й отново се върна на мен. — Как, за бога, се озова тук? Защо?

— Мисля, че е най-добре да проведем този разговор, когато си достатъчно трезва, че да запомниш какво съм казал.

— Добре. Така или иначе не знам какво да ти кажа... — Думите й секнаха и тя затвори очи.

По дяволите.

Насочих вниманието си към Логан.

— Какво, по дяволите, си й направил? Никога не съм я виждал такава.

— Тя се опитваше да те забрави.

Думите му бяха като удар в стомаха ми. Издишах остро, чувствайки почти физически вербалния му удар.

— Е, мамка му, това няма да се случи повече, защото няма да ходя никъде.

— Изборът е твой, приятел, но когато една жена поиска пространство, аз бих ѝ го дал, защото в противен случай ще я отблъсна, отказвайки ѝ това, от което се нуждае.

— Какво става днес, всички селяндури ли са решили да ръсят мъдрости от пущинака?

— Явно не си се вслушал добре в мъдрите им думи.

Нямах намерение да отговарям на това, но този пич Логан очевидно бе по-умен, отколкото изглеждаше.

Холи се наклони настрана, почти падайки от седалката. И двамата се пресегнахме да я хванем. Той изпълна гръбнак, когато го изгледах остро. Внимателно нагласих Холи да седне стабилно на седалката и затворих вратата. Щом бях готов, се обърнах пак към мъжа.

Помните ли онази мисъл за пещерния човек в мен, който беше укротен? Пълни глупости. Имах нужда да си изясня напълно положението, преди да си тръгна. И имайки предвид, че до пет минути Холи трябваше да бъде в леглото си, реших да не губя никакво време.

— Виждаш ли пръстена на ръката ѝ? Това показва, че е заета, освен ако не си от типа мъже, които не играят по правилата.

Логан вдигна рязко глава, присвивайки очи.

— Не търся свалка. Уважавам това, че сте дали клетви, но освен това знам, че не си много добър в спазването им.

В мен пламна гняв и се наложи да се боря с желанието да разбия физиономията му. Старите ми инстинкти ме накараха да пристъпя към него, но в същия миг се появи възрастен мъж, който застана между нас.

— Хайде, момчета. Или си ги извадете и ги премерете, или всеки да си тръгва към дома.

— Мисля, че ще избира второто — казах аз.

Чух Логан да мърмори нещо за това, че ще загубя състезанието по мерене на пишки, но старецът отново проговори, подавайки ми дамска чанта, която знаех, че е на Холи.

— Знаеш ли къде е къщата на баба ѝ? — попита ме.

— Горедолу. — Обяснението на Логан бе прекъснато по средата. Възрастният мъж кимна.

— Нужно е само да завиеш надясно и да продължиш километър, къщата е първата вляво след трансформаторите. Ако стигнеш до

железопътните линии, значи си стигнал твърде далеч.

Насоките му изглеждаха достатъчно ясни за следване. Той повдигна чантата по-високо.

— Това е нейно.

— Благодаря ти. — Посегнах да я взема, но той бързо я дръпна от обхвата ми.

— Грижи се за момичето ми, иначе ще получа топките ти на синджирче.

Мамка му, не знаех какво значеше това, но за днес беше третата заплаха, която получавах.

Сграбчвайки чантата ѝ, кимнах.

— Отбелязвам си. — Обърнах се към колата, но Логан все още не бе приключил.

— Спалнята ѝ е на втория етаж до стълбището. Няма как да я пропуснеш. — Думите му бяха изпълнени с триумф и отново ми се прииска да избърша със задника му чакълестия паркинг.

— Не искам да знам откъде, по дяволите, знаеш това. — Гласът ми беше дрезгав и плътен, едва можех да го разпозная като свой.

Логан изсумтя и пъкна палци в джобовете на дънките си.

— Успокой се, богаташче. Не ми е показвала черешката си.

Защо той избра да ме ухапе точно сега, нямах никаква идея, но, мамка му, не ме бе и грижа. Освен това не ми се искаше да принуждавам адвоката си да си домъкне задника тук от Бъмфак, Египет, за да плаща гаранцията ми в затвора, особено ако обвиненията са за убийство. Затова поех по по-дългия път... и го заплаших.

— Знаеш, че мога да те накарам да изчезнеш, нали? — Заобиколих колата и посегнах към вратата на шофьорското място, изтласквайки настрани раздражението от отговора му.

Логан се облегна на черния пикап, паркиран до кадилака, и можех да заложа самолета си, че е негов.

— Тук можем сами да се справяме с убийството и заравянето на трупа. И знам стотици километри пустош, където тялото ти никога няма да бъде намерено — провлече той.

Обърнах се и го изгледах.

— Разбирам, че си скапан кучи син, но не схващам какъв ти е проблемът?

Той срещна погледа ми, без да се колебае.

— Не ми хареса как изглеждаше Холи, когато пристигна в града, и съм сигурен, че причината за състоянието ѝ си ти.

Предполагах, че е изглеждала изтощена и крайно стресирана, точно както беше и миналата вечер след партито в МнМИ, когато всичко замина по дяволите. Това, което исках, бе да я отведа в дома на баба ѝ и да се погрижа за нея. През миналата нощ и двамата не се бяхме държали като хората, но сега бях тук, за да поправя всичко помежду ни.

Постарах се гласа ми да бъде спокоен, въпреки че темпераментът ми пламваше.

— Не виждам какво от всичко това ти влиза в работата.

Логан изпъна рамене, а ръцете му се свиха в юмруци около тялото му.

— Аз го направих своя работа.

Погледнах към Холи, която беше изпаднала в безсъзнание на седалката, преди отново да насоча вниманието си към Логан.

— Точно сега нямам време за това, но ако все още имаш желание да умреш, знаеш къде ще бъда.

Той се оттласна от камиона и пристъпи към мен, този път аз стиснах ръце в юмруци.

— Някои от нас трябва да работят на сутринта. Както трябва да направя аз, след като се налага да се заема с онзи боклук, колата на жена ти, която се разпадна в мига, в който влезе в града.

Изругах под нос.

— Не си прави труда да я оправяш. Ще ѝ купя друга, като се приберем у дома. — Не знаех какво кара, но бях сигурен, че не е мазератито, което ѝ избрах аз.

— Сигурен ли си, че ще си тръгне с теб? — попита Логан, усмихвайки се самодоволно.

— И още как. — Нямаше да позволя да се случи нещо различно.

— Това е същият отговор, който ми даде жена ти, като я попитах наистина ли иска да се напие тази вечер.

Стиснах зъби, отваряйки вратата. Логан отново се облегна на пикапа си, докато изкарвах колата от паркинга на боулинг залата, разпръсвайки чакъл след себе си. Кълна се, самодоволната му усмивка стана по-широка, карайки ме да се надявам, че камъчетата са надрали боята на пикапа му. Шибаняк.

Успяхме да стигнем до дома на Холи, преди тя да започне да повръща отново, и осъзнах, че ни предстои една дълга нощ.

А утре? Утре, двамата с Холи щяхме да проведем един сериозен разговор.

[1] Има се предвид Роба Макинтайър (на английски: Reba Nell McEntire) — американска кълтри певица, автор на песни, продуцент и актриса, продала над 85 милиона копия на своите албуми по целия свят, което я прави една от най-известните кълтри изпълнители. — Б.р.

↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ХОЛИ

Главата ми туптеше и светлината, влизаща в стаята, изгаряше очите ми, нищо че все още бяха затворени. Простенах тихо, а звукът беше като излязъл от гърлото на някакво животинче. Завъртях глава настрани, забелязах чаша вода на нощното шкафче и няколко хапчета.

— Благодаря, Логан — промърморих.

И едва не паднах от леглото, когато чух дълбок познат глас да казва:

— Не беше Логан.

Изправих се рязко и съжалих на мига, тъй като ми се зави свят.

— Крейтън?

Той седеше на един малък стол, който беше в комплект с тоалетката ми, и изглеждаше нелепо в него, тъй като бе достатъчно грамаден, че да го счупи под тежестта си.

Какво, по дяволите, правеше той тук?

Зави ми се свят, докато се опитвах да открия отговор, но не можах да се сетя за нито един. Объркването ми явно бе очевидно, защото Крейтън повдигна вежди.

— Не си ли спомняш миналата нощ?

Миналата нощ? Паметта ми със същия успех можеше да е черна дупка. Поклатих глава, трепвайки от болката, която експлодира зад очите ми.

Уоу, Холи. Карай по-кратко.

Погледнах отново към Крейтън, но тъмното му изражение изпрати много по-различна болка през мозъка ми. И преди бях виждала този поглед. *Крейтън беше бесен*. Много скоро разбрах и причината за това.

— Фактът, че очакваш в спалнята ти да има друг мъж, ме разярява, Холи.

Огромна вълна се надигна в стомаха ми, замайвайки ме по средата на спора... спор, за който въобще не бях готова... Спуснах

бързо крака от леглото и хукнах към банята. Започнах да се давя и тялото ми се сгърчи, а от очите ми потекоха сълзи.

До мен магически се появи чаша вода. Е, магически, ако приемем, че Крейтън Карас беше магьосник. Но отказвах да изкажа мнението си по този въпрос.

Благодарейки тихо, отпих от чашата и се изплюх в тоалетната. Чувствах се като прегазена от кола на магистралата и нито един спомен за миналата нощ не се появяваше от черната дупка. Въобще не беше добър знак.

Крейтън взе чашата с вода от ръката ми и ми даде влажна кърпа, преди да напусне малката ми баня.

Изтрих лицето си и се изправих внимателно. Погледнах към огледалото и осъзнах, че не само се чувствам, но и изглеждам като прегазена от кола на магистралата, която се е върнала от мъртвите.

Почистих следите от спиралата около очите си, които ме караха да приличам на миеща мечка, в опит да се приведа в що-годе приличен вид. Косата ми висеше рошава и заплетена, затова грабнах четката и я махнах от лицето си, опитвайки да въведа малко ред, но просто не се получаваше. Нищо, освен душ, нямаше да успее да я оправи.

Разтревожена, надникнах в спалнята. Крейтън седеше на леглото, изглеждайки напълно не на място в стаята ми, цялата декорирана в бяло и бледо лилаво. Очите му бяха насочени към мен, а бесният му поглед въобще не се бе променил.

— Тъм, ще вляза да се изкъпя.

Той кимна вдървено и не можех да прочета нищо по изражението му, освен това, че не бе никак доволен.

Мръщейки се, се върнах обратно в банята и затворих вратата. Съблякох дрехите си и се насочих към душа, надявайки се горещата вода да измие... нещо. Всичко? Вече дори не знаех.

Бях дошла тук да се отдалеча от него, да се взема в ръце и да преосмисля приоритетите си, но част от мен беше наистина щастлива да открие Крейтън в спалнята ми. Мислех, че ще се срамувам, ако той види тази част от мен, но бе някак... освобождаващо.

Сякаш нямах нищо повече за криене. Сякаш бе видял всичко от мен, включително и най-личната, не особено бляскава част, и все още беше тук.

Усмигнах се под изстиващата струя вода, почувствах нещо като надежда да къркори в мен и нямаше как да се спря да не запее под душа.

* * *

След като почти изкъртих зъбите си, докато гледах да ги излъскам най-добре, а езикът ми вече беше почти вцепенен от листерина, посегнах към дръжката на вратата. Усмивката на устните ми се разшири и се почувствах отново почти като човек.

Бях готова да говоря с Крейтън, да сваля картите си и да видя накъде сме се насочили и как можем да направим нещата по-добри.

Стаята беше тиха и празна, когато влязох в нея. Метнах кърпата си на облегалката на стола и изрових клин за йога и тениска от сака си. След като се облякох, тръгнах надолу по стълбите, ослушвайки се за най-малкия шум.

Беше напълно тихо, когато влязох в кухнята. Стомахът ми се преобърна, и въпреки че преди миг бях напълно спокойна, сега имах чувството, че ще повърна отново.

Крейтън бе изчезнал и нямаше никакъв знак, свидетелстващ, че той въобще е бил тук. Пристъпвайки внимателно, се приближих до прозореца и погледнах през дантелените завеси към паркинга пред къщата.

Празен.

Не си спомнях какво е карал Крейтън миналата вечер, тъй като паметта ми бе „открадната“ от текилата, но бях сигурна, че е имал кола. Обаче тук нямаше гараж, където да я прибере.

Което значи... той наистина си беше тръгнал.

Нямаше го.

Препънах се назад от прозореца, когато осъзнаването се стовари върху мен.

Нямаше го. Сринах се на стола до масата, която бе разположена в средата на стаята. Ударих лакътя си в ръба и тялото ми бе пронизано от остра болка. Очите ми се изпълниха със сълзи, когато забелязах бележката, на която пишеше:

„Две думи.“

— Какво, по дяволите? — попитах празната стая. — Какво значи това? — Не знаех защо задавах този въпрос, след като тапетите, на които беше нарисувана бръшлян, нямаше как да ми отговорят.

И тогава ми просветна. Две думи. Всеки път, когато го напусках, оставях бележка с две думи: „Сбогом, Крейтън“.

Нима това бе начинът му да покаже, че е задник, и да ми представи гледната си точка? Премигнах с очи, изпълнени със сълзи. Нямах време за плач.

Чак тогава видях калъфа на китарата, облегал до стената в ъгъла на стаята — същата китара, която оставих в пентхауса в Ню Йорк. Станах от масата, все още изпитвайки ужасна болка в лакътя, и направих няколко нужни крачки, за да достигна до нея. Прикляквайки, поставих калъфа да легне на пода, разтворих закопчалките и вдигнах капака.

Вътре беше моят Гибсън, толкова хубав, колкото и в деня, в който ми го доставиха. Но във виолетовото му легло нямаше нищо друго. Нито бележка, нито някаква индикация за какво си е мислил Крейтън, когато е оставил китарата тук.

Седнах на пода, облегнах се на готварската печка и вдигнах китарата в скута си. След като изсвирих няколко акорда, за да съм сигурна, че бях избрала точния тон, започнах да свиря.

Песента, която пеех? Беше онази, в която бях изляла цялата си несигурност, всичките си съмнения, които бях заглушила временно, докато бях под душа. „Изгубена на Пето авеню“.

Плеснах с ръка струните по средата на втория куплет. Майната на всичко това. Нямаше да стоя свряна в ъгъла и да потъвам в самосъжаление. Вече нямаше да изпадам в подобно състояние. Какво щях да спечеля така или иначе? Нищо. Ако исках нещо да се случи, трябваше да си стана от задника и да се заема с него.

Поставих нежно китарата обратно в калъфа и затръшнах капака. Ако не бе вече късно, с Крейтън трябваше да изясним всичко помежду си. И, по дяволите, ако беше заминал... *наистина* заминал... щеше да е мой ред да тръгна след него.

Чантата ми висеше на облегалката на стола до мен. Издърпах я и започнах да ровя, търсейки телефона си. Батерията му не беше паднала, което си беше чист късмет. Намерих номера на Крейтън в

указателя и го набрах. Позвъни два пъти, преди да бъда препратена към гласова поща.

Нима той сериозно отхвърли повикването? Моето повикване? Какво се случваше, по дяволите?

Набрах го отново.

Извънхя веднъж. И отново гласова поща.

Написах му съобщение.

Аз: Две думи? Сериозно ли? Две думи?

И зачаках.

И чаках.

И чаках.

И нищо.

Държах се напълно ирационално. Знаех го. Нямах абсолютно никакво право да бъда толкова ядосана. Никакво. Но това знание не ме спираше да се чувствам така.

Затова му изпратих още едно съобщение.

Аз: Имам две думи за теб, Крей. Можеш ли да познаеш какви са?

В мига, в който натиснах бутона „Изпрати“, ми се прииска да има бутон за връщане. Спокойно, Холи. И все пак това не потуши раздразнението ми.

* * *

Отвън се чу звук от затваряне на врата на кола. Скочих на крака, оставих телефона и забързах към вратата, отваряйки я рязко. Замръзнах, щом видях, че не е Крейтън.

Беше Логан, който не губи никакво време, а ме поздрави.

— Радвам се да видя, че си жива и риташ тази сутрин. Малко ме притесни миналата нощ.

— Може би е трябвало да ме спреш, преди да се удавя в текилата и съжалението си.

Той се усмихна, без въобще да се засегне.

— Ти си голямо момиче. Помислих, че сама може да взимаш решения като това кога си пила достатъчно.

— Благодаря за вота на доверие.

— Преживя го. Не мисля, че една пиянска нощ на родна земя, може да е голямо изпитание за теб. Освен това на снимките в интернет изглеждаш дяволски добре.

— Снимки? — Гласът ми излезе като дрезгаво писукане. — По дяволите! Дори не си помислих...

— Не се тревожи. Под всяка снимка са написали неща като това, че си изнесла импровизиран концерт в родния си град. Нищо скандално.

Главата ми се замая.

— И откога ме проверяваш в *Гугъл*, за да знаеш всичко това?

Ако очаквах да се засрами от въпроса ми, много грешах.

Усмивката му стана по-широка.

— Откакто се появи в сервиза ми в онази кофа за боклук, понтиака ти.

Логан Брантли току-що призна, че ме следи онлайн. Явно се бях озовала в зоната на здрача.

— Колко пъти преди това? — попитах, тъй като любопитството ми взе връх.

— За този трябва да призная, че е петият. — Той се облегна на големия черен пикап. — Бях изненадан да видя кадилака на паркинга на „Пигли Уигли“ тази сутрин.

Кадилак? Пигли Уигли? Това звучаха като две неща, които нямаше как да съществуват в една и съща реалност.

Объркването ми изглежда бе очевидно, защото Логан добави:

— Не си ли спомняш кадилака? Снощи едва не го оповръща от горе до долу. Едва отвори вратата навреме. Тогава сметката за наема на Крейтън щеше да е малко по-солена, не че би го било грижа.

Представата започна да се формира в ума ми и бях изпълнена със сладко облекчение.

— Да не искаш да ми кажеш, че Крейтън е в „Пигли Уигли“?

Това, което си представих, бе направо комично. Крейтън, в костюм от три части, да бута пазарска количка и да купува... какво? Яйца и бекон?

Тогава какво значеше бележката? Нима е искал само да опитам от собственото си лекарство?

Логан сви рамене.

— Поне аз така видях.

Все още опитвах да асимилирам новата информация, когато леко мъркване на двигател привлече вниманието ми и блестящ черен Кадилак зави по улицата, спирайки до пикапа на Логан.

Кадилакът. Колата под наем на Крейтън.

В същия момент мъжът, за който не спирах да мисля, паркира колата и отвори вратата. Когато излезе от нея, не можех да разчета нищо от изражението му.

Когато бяхме на турне, бях виждала Крейтън с дънки няколко пъти, но начинът, по който тъмния деним прилепваше по бедрата му, накара всичките ми мозъчни клетки да се изпарят. Черна термо тениска обгръщаше широките му рамене и подчертаваше гърдите му с много приятен ефект.

Усърдието му да се впише по време на турнето ме бе изненадало. Двамата с Боун бяха успели да се сприятелят и обсъждаха въпроси, които за мен бяха напълно чужди. Бях доволна, че толкова лесно успя да се сработи с Би Ти. Това беше още един начин, по който не очаквах той да успее да си пасне в живота ми.

Сега той погледна към Логан.

— Брантли. Трябва ли ти нещо?

— Абсолютно нищо. Просто се отбих, за да проверя как се чувства Холи тази сутрин.

Крейтън кимна и натисна бутон на дистанционното в ръката си. Багажникът се отвори.

— Тогава може да свършиш нещо полезно и да вземеш част от торбите, преди Холи да се опита да помогне.

Логан погледна от мен към Крейтън и направи точно това. Двамата мъже понесоха торбите от супермаркета към къщата.

— Мамка му, да не смяташ да храниш целия квартал? — попита Логан и се замисли за миг, преди да добави: — Или смяташ да останеш

за известно време?

— Оставаме тук, докато Холи иска — каза Крейтън сякаш между другото.

Тъй като вървах след тях, докато се качвахме на верандата, се препънах, чувайки думите му. Щях да се плъсна по лице, но Крей метна торбите на пода и ме улови, преди да си разбия главата в дървената веранда.

— По дяволите, Холи. Добре ли си? — попита той, внимателно обръщайки ме, за да види лицето ми.

Удивена гледах нагоре към тъмните му, кафяви очи, чудейки се кога всичко се промени толкова драстично. Очаквах все още да е разярен, толкова разярен, колкото беше и тази сутрин. Но вместо това се оказах в прегръдките на мъж, който изглеждаше така, сякаш да ме опази да не се срутят беше най-важното нещо в живота му.

Мъж, който никога не изпускаше нещо... буквално и преносно казано... и който ме улавяше, за да не падна.

И в този миг двата пътя пред мен станаха повече от ясни. Да продължа да удържам стените около себе си и да се боя да се отпусна в ръцете му, или да се облегна на него и да позволя на защитата ми да се срути.

Сляпото доверие никога не е било решение за мен. Всъщност никога преди не се бях доверявала на мъж. Мъжете постоянно се появяваха и изчезваха от живота ми като дете, и с изключение на Бен, никой мъж не ми е показвал, че ще е безопасно да му се доверя. Но Крейтън може би бе един на милион.

— Холи? — попита отново Крей и осъзнах, че се бях отнесла напълно.

— Да. Добре съм. Извинявай. Аз просто... пропуснах една стъпка. — Може би пропуснах повече от една стъпка.

Крейтън ме погледна напрегнато.

— Мисля, че и двамата пропуснахме няколко стъпки. И това е нещо, което ще поправим.

Той ме постави стабилно на крака и събра торбите си. Погледът ми се стрелна към Логан, който ни наблюдаваше. Веждите му бяха леко смръщени, сякаш се опитваше да разбере какво се случва.

Отворих вратата и двамата внесоха торбите.

— Можете просто да ги сложите на масата.

Логан сложи неговите и погледна от Крейтън към мен.

— Ако имаш нужда от още нещо, докато си в града, само се обади. Още ли искаш да ти поправа колата? Ще се продаде по-лесно, ако работи.

— Може направо да я изхвърлиш. Холи има нова кола, която я чака в Нашвил.

Добре, може би бях от хората, които отдават доверието си постепенно, а не сляпо и незабавно. С бебешки стъпки.

— Уоу! Никой няма да продава колата ми, нито да я хвърля на боклука. Имам нужда от нея.

Логан се облегна на масата, а Крейтън се изправи до стената. И двамата мъже ме гледаха с почти еднакви изражения.

— Не може да караш този трошлек — заяви Логан.

— И кой го казва? — попитах аз.

— Аз го казвам — отвърна Крейтън.

— Не зависи от теб. — Тонът ми бе стоманен.

Логан се отблъсна от масата.

— Това ми прилича на домашен проблем. Ще ви оставя да се разберете. — Той докосна козирката на бейзболната си шапка. — Обадете ми се, като решите.

Отворих уста, за да му кажа, че вече съм решила, но Крейтън пристъпи към мен и преплете пръсти с моите. Лекото му стисване ме накара да замълча.

— Благодаря, Брантли. Ще се чуваме.

Логан отиде до вратата, отвори я и погледна още веднъж към нас. Ухили се самодоволно и бях сигурна, че той вижда нещо, което аз не забелязвах.

— Ще се виждаме наоколо, Карас.

ГЛАВА ПЕТА

ХОЛИ

Когато вратата се затвори след Логан, аз се насочих към кухнята с куп торби от „Пигли Уигли“ и с ръката на съпруга си обвита около моята.

Крейтън ме пусна бавно, но погледът му не се откъсна от моя нито за миг. Предизвикваше ме да му задам въпроса, който бе на върха на езика ми, затова го направих.

— Оставаш?

Той не ми отговори веднага, просто продължи да ме гледа, докато не ми се прииска да се разшавам от неудобство.

— Ще трябва да изясним това.

— Добре — прошепнах.

— Всичко това с бягането са пълни глупости. Не е много забавно да си на другия край, нали?

Знаех, че ще има последствия от действията ми. Прекъснах зрителния контакт и погледнах към краката си.

— Не. Не е.

Той пусна ръката ми и посегна, за да повдигне лицето ми. Стисна леко брадичката ми и ме накара да срещна отново погледа му.

— Не, мамка му, не е, Холи. И приключваме с това. Никакво бягане повече. Това не е игра.

Стомахът ми се сви и знаех, че е прав.

— Добре. Никакво бягане.

Хватката му на брадичката ми стана по-силна.

— Ако имаш проблем и изпитваш нужда да бягаш, ще дойдеш при мен и ще се справим заедно.

Кимнах, но инстинктивно знаех, че той ще поиска да го кажа.

— Добре. Аз... аз ще идвам при теб. Няма да бягам. Кълна се.

— Добро момиче. — Докосването му стана по-нежно и той леко помилва бузата ми с палец.

— И какво казваше? — попитах аз, имайки нужда да чуя думите.

— Да, оставам.

— Сигурен ли си?

Той кимна отново и усмивка замени сериозното му изражение отпреди миг.

— Да. Защото ти си тук.

— Нима е толкова просто?

— Не всичко трябва да е сложно, Холи. Не е нужно *при нас* всичко да е сложно.

Крейтън пусна брадичката ми, но погледът му не се откъсна от моя нито за миг. Започнах да обмислям това, което току-що премина между нас. Отворих уста, за да кажа нещо, но думите просто не излязоха. Затова посегнах към едната от торбите на масата и започнах да разпределям съдържанието ѝ. Замръзнах, щом издърпах от торбата кутия с „Лъки Чармс“.

Гледайки към шарената кутия на зърнената закуска, аз измънках:

— Купил си „Лъки Чармс“?

— Помислих, че ги харесваш. Споменавах ги в първия си сингъл.

Този път стомахът ми се преобърна отново, но с различна от предишната емоция. Отношението ми към зърнената закуска бе видно само от едно бегло споменаване във втория куплет на песента ми. Повечето хора едва ли биха забелязали.

— Нима наистина си слушал текста на първия ми сингъл?

Крейтън се изправи.

— Холи, виждал съм те на сцената повече от дузина пъти. Вече научих всяка дума на всяка твоя песен.

— О!

— Да. О! — Той се обърна към мен и направих инстинктивно крачка назад, докато гърбът ми не опря в хладилника. Крейтън не ме докосна, а вместо това подпря ръце от двете страни на главата ми върху повърхността на хладилника.

— Защо това те изненадва толкова много? Не трябва.

— Просто си помислих, че...

— Какво?

— Че докато ме гледаш, не обръщаш особено внимание на пеенето ми. Все пак имаш много по-важни неща за вършене.

Той поклати глава.

— Просто не разбираш, Холи, и няма да отида никъде, докато не го разбереш.

— Да разбере какво?

— Че ти си най-важното нещо в живота ми.

Кутията се изплъзна от треперещите ми пръсти и тупна на пода.

Той изви устни, но усмивката му не бе развеселена, а по-скоро хищническа.

— Виждаш ли? Не ми вярваш. Но ще ми повярваш.

Мозъкът ми се опитваше да асимилира всичко това. Опитваше се... и се проваляше.

Крейтън повдигна с ръка брадичката ми и сведе устни към моите. Гърдите ми се надигаха и спадаха, притиснати срещу неговите, а сърцето ми биеше силно срещу ребрата.

— Е, може би тялото ти ми вярва. Мисля, че ще е най-добре да започна оттук и да се потрудя да убедя и останалата част от теб.

Очаквах да смаже устните ми под своите, но той не го направи. Докосна ги нежно и ефирно, езикът му ги близна, вкусвайки... прелъстявайки.

Ръцете ми се плъзнаха по неговите, вкопчвайки се в мекия памучен плат на ризата му и по-нагоре, обхождайки с пръсти мускулестите му рамене. Сладките, нежни целувки ме влудяваха, тъй като единственото, което исках, бе да се покатеря по този мъж като по кокосово дърво.

Не че някога се бях катерила по кокосово дърво, но онзи пич по телевизията го караше да изглежда толкова дяволски лесно, а когато стигнеше до върха, получаваше награда, която в моя случай щеше да бъде женствеността ми върху устните на Крейтън, което бе почти същото, нали?

Главата ми се замая, а краката ми омекнаха като желе.

Майната му.

Скочих нагоре, обвивайки крака около бедрата на Крейтън, и буквално го нападнах. Осъзнах, че той издаде задавен звук, щом тялото ми се блъсна в неговото и краката ми се опитаха да изстискат живота от него подобно на анаконда, сграбчила плячката си, но не ме беше грижа. Желаех го. *Ужасно много*. Веднага.

Крейтън отдръпна леко глава назад, но ръцете ми го сграбчиха, и вплитайки пръсти в тъмната му коса, притиснах с всичка сила устни в

неговите. Бях нападателна. Агресор. И се чувствах *невероятно*.

Защото знаех дълбоко в себе си, че съм на водеща позиция само защото той ми го позволява. Което ме наведе на една мисъл. Освободих косата му и откъснах устни от неговите.

— Как смяташ да ме убедиш? Защото точно сега бих искала да ме убедиш върху кухненската маса.

В гърдите на Крейтън проехтя силен, буботещ смях.

— Исусе, жено. Мамка му, обичам те.

И двамата замръзнахме, а думите сякаш увиснаха между нас.

— Какво каза? — прошепнах аз.

Челюстта му се стегна и погледът му стана напрегнат.

— Казах: „Мамка му, обичам те“.

Не беше сладкодумно, не беше елегантно и определено не беше класно. Беше грубо, реално и породено от момента.

— Наистина ли го мислиш? — попитах го тихо.

Тъмните му очи се забодоха директно в сърцето ми и той вдигна ръка, за да обгърне едната част на лицето ми с длан.

— Разбира се, че го мисля. Рядко казвам нещо, което не мисля.

Отворих уста, за да кажа нещо... какво и аз не бях сигурна. Но Крейтън сложи пръст на устните ми и поклати глава.

— Не. Не казвай нищо. Когато ми кажеш какво изпитваш към мен, не искам да има никакви колебания и никакви съмнения. Искам чувството да гори в теб така силно и неконтролируемо, че да се изпуснеш в най-неподходящия момент. Това искам от теб, Холи. Докато не ми го дадеш, ще се задоволя с останалата част от теб. Защото и тя е дяволски важна за мен.

Почти бях убедена, че вътрешностите ми току-що се разтопиха. Може би най-вече сърцето ми. И определено бикините ми. Обичах това, че той иска и от мен същото грубо, реално и прекрасно признание, което ми даде, и бе съгласен да почака.

— Току-що се подсигури да ти излезе късмета.

Усмивката му едва не спря сърцето ми.

— Знам го.

Той се обърна и ме подпря на кухненската маса. Развивайки ме от тялото си, той сграбчи всички торби, отвори хладилника и ги метна вътре.

— Наистина ли? Всичко ли трябва да бъде в...

— Наистина ли това те вълнува точно сега? — попита Крей.

Поклатих глава.

— Не. Никак даже.

Той затръшна вратата на хладилника.

— Много добре.

Делеше ни само една стъпка и все пак, докато той я направи, вече бях смъкнала блузата си и я бях метнала на пода.

Нетърпелива бе слаба дума за това, което изпитвах в момента, но по усмивката на лицето на Крей знаех, че той няма нищо против моето нетърпение. Дори напротив, съдейки по огромната издупчина в предната част на дънките му. Той направи смел опит да задържи погледа си прикован към очите ми, но тежкото ми дишане накара гърдите ми да изскочат от сутиена.

— Исусе Христе, Холи. Невероятна си.

Легнах назад на масата, плъзгайки ръце по дървената повърхност. Ръцете на Крей откриха копчетата на дънките ми и ги разкопчаха, след това смъкнаха ципа надолу, преди безпроблемно да плъзне панталона надолу по бедрата ми.

— Жено, смятам да те чукам толкова силно, че да строшим шибаната маса.

— Слава богу — прошепнах аз.

ГЛАВА ШЕСТА

КРЕЙТЪН

Виждайки Холи, изтегната върху масата с блестящи очи, натежали гърди и разтворени крака, сърцето ми едва не спря. Така беше всеки шибан път. Човек би помислил, че досега трябваше да съм свикнал. Но имаше нещо в нея, което ме сграбчваше и отказваше да ме пусне.

Мислех, че вселената ми казва, че трябва да ценя всяка шибана минута, прекарана с нея, докато е моя, защото ако не го направя, каквото съм си жалко копеле, можех да се издъня така, че да я отблъсна от себе си и да я изгубя, преди да осъзная какво се е случило. Вече знаех какво е да ме напусне, при това два пъти, и тази разкъсващата вътрешностите празнота не бе нещо, което исках да изпитам отново. Сега сърцето ми бе изложено на риск, което бе напълно нова територия за мен.

Отпуснах се на колене между бедрата ѝ и хванах с ръка всяко коляно. Плъзвайки ръце от вътрешната страна на бедрата ѝ, аз казах:

— Измина адски много време, откакто последно вкусих котенцето ти.

Холи кимна.

— Да. Да, така е. Напълно съм съгласна.

Щях да я чукам така, че да прогоня всяка дързост от нахалното си момиченце. Или поне голяма част от нея. Оказа се, че ми харесваше дързостта ѝ. Посегнах напред, улових предната част на бикините ѝ и ги разкъсах.

— Хей!

— Освен ако не смяташ да кажеш „повече“ или „по-силно“, или „харесва ми“, или „Крейтън, ти си най-страхотният бог на котенцата“, не искам да чувам нищо, Холи.

Погледнах нагоре и срещнах безочливия ѝ поглед.

Тази жена.

Обвих ръце около бедрата ѝ и издърпах задничето ѝ на ръба на масата. Не исках да чакам повече, преди да заровя устни в женствеността ѝ.

Бих могъл да изяждам котенцето на Холи на всяко шибано хранене през деня. Използвах всичко, което имах... език, устни и зъби... доставях ѝ удоволствие, докато не започна да се мята върху масата. Пъхнах два пръста в нея, точно когато започна да трепери, и оргазмът я връхлетя силно.

Мускулите на челюстта ми се стегнаха от очакването. Исках да почувствам това с члена си. Отдръпнах се назад, сграбчих ръката ѝ и я сложих между бедрата ѝ.

— Продължавай да се докосваш. Искам да свършиш още веднъж, докато дойда и те разтворя с члена си.

Очите ѝ, все още замаяни, се разшириха. Но все пак се подчини и започна да търка с пръсти клитора си. Извиваше се, трепереше от удоволствие, движеше бедрата си към мен.

Не мислех, че членът ми може да стане по-твърд, отколкото беше, но гледката на докосващата се Холи се качи на първо място в списъка ми с най-секси нещата, които бе правила за мен.

Смъкнах дънките си, обхванах с ръка ерекцията си и насочих главичката към вагината ѝ.

— Силно и бързо, нали?

Тя кимна, отмятайки глава.

— Тогава хайде да строшим шибаната маса.

Тласнах се у дома, заравяйки се до основата още с първия тласък, а писъкът на удоволствие на Холи изпълни кухнята. Вагината ѝ обгърна пениса ми и го стисна силно, карайки през тялото ѝ да се спусне още един оргазъм.

— Исусе, жено!

Отдръпнах се назад и тласнах отново. Отново и отново, и отново, почти изгубил ум. С една ръка държах клатещата се маса, а другата обвих около бедрото ѝ и започнах да търкам с палец клитора ѝ, добавяйки още по-голям натиск, карайки я да изпитва оргазъм след оргазъм.

Вече бях изгубил броя им, когато тя сграбчи ръката ми и ме спря. Кое то вероятно бе за добро, тъй като топките ми бяха толкова подути и стегнати, че щяха да експлодират, без значение дали исках, или не.

Когато се тласнах за последен път, вътрешните ѝ мускули ме обгърнаха толкова силно, че едва можех да помръдна. И се предадох, свърших вътре в нея, преди да обвия краката ѝ около себе си и да я вдигна, притискайки я към гърдите си. Главата ѝ се отпусна на рамото ми и едва бях направил две крачки към стълбите, когато масата изскърца.

И се срина на пода.

Мекото кикотене на Холи бе най-прекрасния звук, който някога бях чувал, и този, който никога няма да ми писне да чувам.

Прошепнах срещу слепоочието ѝ.

— Никакво бягане повече, Холи.

Тя се отдръпна назад и ме целуна по устните.

— Обещавам.

ГЛАВА СЕДМА

КРЕЙТЪН

Като изключим майка ми и сестра ми, никога преди не бях казвал на жена, че я обичам. Да, знам, че се бях женил още два пъти преди Холи, и че думите ми ме правят коравосърдечно копеле. Никога не казвам неща, които не мисля, но сега, след като изрекох думите пред Холи, те значеха дяволски повече, отколкото ако ги бях изрекъл преди години. Защото тогава щяха да са лъжа. Никога в живота си не се бях чувствал така. И всичко бе заради нея.

Сега трябваше да я накарам да повярва, че наистина го мисля. Инстинктивно знаех, че единственият ми шанс бе да ѝ го покажа.

Да прекараш деня в леглото с една жена може да не е най-романтичният начин, по който да я накараш да ти повярва, че я обичаш, но двамата с Холи имахме нужда просто да бъдем *заедно*. От първия ни ден като двойка бяхме в постоянно движение, а аз имах нужда от време просто да бъдем *заедно*. И затова сега правехме именно това.

Тя реши, че съм се побъркал, когато ѝ казах плана си, докато я отнасях в леглото.

— Какво ще направим?

— Ще оставим телефоните си долу, няма да отваряме вратата, освен ако къщата не гори около нас, и няма да излизаме от стаята, освен за да вземем нещо за ядене. И дори може да те храня с ръка.

Тя повдигна вежди.

— Сериозно ли? Ами империята ти?

— Ще успее да остане на върха и без мен.

Не беше нужно Холи да знае, че точно сега имаше неотложни неща, които чакаха вниманието ми, тъй като не ме беше грижа. Точно по тази причина наемах компетентен персонал, а Кенън на практика притежаваше бизнес страната на мозъка ми. Много добре знаеше какво да прави.

Макар че преди дори да знаех това, не оставях да мине и ден, без да проверя как вървят нещата. Поглеждайки назад, сега осъзнах, че по онова време просто не съм имал в живота си нещо достатъчно важно, че да засенчи всичко останало.

Но заради Холи зарязвах всичко... и то неведнъж... за да хукна след нея, и ако се наложеше, бих го направил отново. Обаче се надявах тя никога повече да не опитва да бяга от мен. Преди да напуснем този град, щеше да разбере, че ѝ казвам истината за това, че е най-важното нещо в живота ми. За никой друг не бих отдалечил фокуса си от империята, която построих от нищото. Но ако не можех да намеря време да се насладя на това, което имаше най-голяма важност за мен, тогава колко успешен щях да съм?

Трябваше да ѝ кажа за това, че бях погълнал „Хоумгроун“, но предпочитях да изчакам още малко. Макар че, ако имаше нещо, което да ѝ покаже колко сериозно приемам щастието ѝ, то бе именно това. Сега тя щеше да има свободата да поеме в свои ръце кариерата си и да не бъде подчинена на някакви скапаняци, които не мислеха доброто на никой, стараяйки се да постигнат единствено своите цели.

Но по-късно щеше да има време да обсъдим това. Точно сега исках да опозная тази част от Холи, която бе останала скрита за мен. Исках да знам всичко за нея. Нито един детайл не бе маловажен.

— Разкажи ми какво е било да растеш тук?

Бях я прегърнал, притискайки я към гърдите си, и щом зададох въпроса си, я усетих как застива.

Погледнах надолу, а брадичката ми докосна челото ѝ.

— Холи, виждал съм града, не е толкова ужасно място. Няма причина да се чувстваш засрамена.

Ръката ѝ, макар вероятно да не го осъзнаваше, се обви по-здраво около мен и тя ме придърпа към себе си. Не каза нищо.

— Холи?

Тя измърмори нещо, което не разбрах.

— Какво каза?

— Не си видял къде съм израснала.

— Далеч ли е от тук?

Тя понечи да се отдръпне, но аз стегнах прегръдката си около нея, отказвайки да се отдалеча.

— Не. Искам да те прегръщам.

Почти бях сигурен, че изричам за пръв път тези думи, но, мамка му, бяха чистата истина. Подозирах, че каквото и да смяташе да каже Холи, то бе нещо, което вероятно не исках да зная, тъй като я разстройваше изключително много. А ако разстройваше нея, значи разстройваше и мен.

— Казвала съм ти за майка ми. Ходехме от каравана на каравана в Ръсти Медоу, който е на няколко километра оттук, отвъд реката. Принципно името му е Хепи Медоу, но никой вече не го нарича така.

— Как беше на онова място?

Тя сви рамене, притисната към мен.

— Като цяло хората бяха добри, с изключение на моментите, в които мъжът, с който се срещаше в момента, решише да ни изхвърли от караваната си. Понякога се прибирах от училище и намирах дрехите си навън в калта, само защото майка ми бе направила нещо, с което да го ядоса. Обикновено тя се задяваше с по няколко мъже наведнъж и бе готова да прескочи на следващия кораб. Казваше, че така подсигурява вариантите си. Всички останали казваха, че е изневеряваща курва. Най-гадното беше, че живеехме в малък град и всеки решаваше, че съм същата като нея.

Спомних си един неин коментар за това как някакво момче ѝ предлагало пари, за да му направи свирка.

— Но ти им показва, че грешат.

— Просто се затворих в себе си. Не говорех с никой. Не се срещах и дори не говорех с момчета. Не исках да съм като майка ми. Дори нямах гадже, докато не започнах последната година в гимназията. Но тогава нея вече я нямаше от няколко години. Хората бяха започнали да забравят за нея, поне малко.

— Къде е отишла?

— Закачи се за мъж, който можеше да си позволи да я издържа. Той ѝ купи Кадилак Елдорадо и двамата заминаха. Не я бях виждала, докато не спечелих *Кънтри мечти* и сега просто се появява, когато има нужда от пари, които в действителност нямам, за да ѝ дам.

— Докато не се омъжи за мен и аз не я изпратих на безплатна почивка, превръщайки се в лесна мишена.

Холи въздъхна.

— Но я накара да изчезне — точно това, което исках.

Целунах нежно челото ѝ.

— Ще ме заведеш ли в Ръсти Медоу, докато сме тук? — Дори не бях сигурен защо я попитах това.

Холи се завъртя и мисля, че поклати глава.

— Не. Не е нещо, което искам да си спомням. Тази къща — тя кимна с брадичка към тавана — е единственият дом в този град, който искам да помня.

— Така да бъде. Колкото голяма беше, когато дойде тук?

— На четиринадесет. Най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога. Баба беше приятелка на Бен и той ми даде работа, което доведе до това да пея на караокето и да се влюбя в това да бъда на сцената, а останалото е история, от която ще стане страхотна кънтри песен. — Тя спря. — И като заговорихме за това, наистина ще е трепач да напиша такава песен. Трябват ми още няколко за големия албум, който ще записвам, след като се върна в Нашвил.

Тя легна отново на гърдите ми и можех да усетя как напрежението изчезва от нея. Което бе нещо изненадващо, защото сега между нас се появи отново географският проблем. Имаше нещо, което ми се въртеше в ума от известно време, и не бе чак толкова невъзможно. Просто щеше да отнеме малко повече финес, за да се случи.

Повдигнах се на лакът, за да мога да видя лицето ѝ.

— Кога трябва да се върнеш в Нашвил този път?

— Броейки от утре, трябва започна да записвам албума си след две седмици и трябва да позагладя няколко от песните с Вал, веднага щом си изградя идея за тях и ги споделя с бандата. Затова... пет или шест дни? Може би дори по-малко? — Тя погледна към мен. — Проблем ли ще е?

— Не. Ще се справим. Знаеш, че има и звукозаписни студия в Манхатън, нали?

Изражението ѝ посърна.

— Аз... просто не се чувствам комфортно там. Толкова е заплашително. Всички са така фокусирани и напрегнати, а аз имам чувството, че просто се нося по течението, надявайки се да не се изгубя. Нямам нищо против да се чувствам малка на едно толкова голямо място, но нещо в Ню Йорк просто ме кара да се чувствам... недостатъчна. Знам, че там е твоят дом, и не казвам, че няма да се

върна там и да се опитам да го харесам, но не мисля, че някога ще го обикна толкова, че да искам да се преместя там за постоянно.

Не мога да кажа, че думите ѝ не ме разочароваха, защото бе така, разочароваха ме. Мразех това, че тя не се чувстваше комфортно в града, който обичах, но фактът, че щеше да опита, бе добър знак. Нямах да я насилвам да прави нещо, което очевидно ѝ беше неприятно, но все пак имаше надежда.

Още веднъж целунах челото ѝ.

— Следващия път ще ти покажа града като нюйоркчанин. Има достатъчно неща, които мисля, че ще те накарат да му се насладиш. И знам, че не е от особена полза да ти казвам, че мястото ти е там точно, колкото и на всички останали, но е така. Дори може би повече, отколкото на останалите, защото ти си моя. Ако си готова да му дадеш още един шанс, обещавам ти, ще ти поднеса целия град на сребърен поднос.

— Добре — прошепна тя.

Притиснах я силно към себе си.

— Благодаря ти.

Тя се сгуши в мен и нямаше как да не осъзная, че това бе първият път, в който просто се гушках с жена в леглото. Беше приятно. Но имах чувството, че е приятно само защото беше с Холи. Тя преобърна целия ми шибан свят с главата надолу и беше най-огромното и най-страхотното нещо, което някога ми се бе случвало.

Мислите ми се изпариха, когато тя попита:

— Ще ми разкажеш ли за своето детство? Нали си споделяме разни работи?

Сърцето ми се сви от болката от загубата и мъката, които го сграбчиха в ноктите си. Преглътнах срещу болката от раните, които така и не успях да излекувам напълно. Защото човек може ли някога напълно да преживее загубата на родителите си? Особено ако те са били откъснати от живота му без предупреждение?

За няколко мига настана мълчание, докато си поемах дълбоко дъх.

— Докато стана на десет, животът ми бе изключително прост. Родителите ми се бяха посветили на това да спасяват другите. Бяха мисионери. Когато станах на шест, се преместихме в Папуа, Нова Гвинея. Живяхме там четири години. Не си спомням много за живота

преди това, ако трябва да съм честен. Всичко бе толкова ярко и живо. Просто. Невероятно. Бягах свободно с останалите деца на мисионери, а майките се редуваха, за да ни преподават у дома. На практика това беше най-доброто детство, което едно дете би могло да има. Сестра ми се роди там, около година преди... всичко да се промени.

Дланта на Холи започна да милва гърдите ми и се зачудих дали осъзнава, че ме утешава? Това бе много съпружески жест и ми даде нужната смелост, за да продължа. Не бях разказвал тази история от години, след като я бях казал на Кенън. Както направих и тогава, трябваше да си спомня фактите, иначе никога нямаше да се справя.

— Понякога се чувствам зле, задето Гриър бе прекалено млада, за да си спомня тези хубави дни, обаче тя също така не си спомня и лошите. Включително и еднокдневната екскурзия, на която заминах със семейството на други мисионери, тъй като двамата с най-добрия ми приятел, Джеймс, искахме да видим трите кенгурата. Баща му ни обеща, че ще ги намери заради нас и го направи. Късно вечерта се върнахме в селото и открихме, че петнадесет човека са били убити от гневна тълпа, в това число и родителите ми, които са се опитали да ги спрат. Тълпата преследвала хора, обвинени, че владеят черна магия. Звучи като пълна лудост в тези дни и в тази епоха хората да се държат като ловци на вещици от Салем, но това все още се случва там, дори днес.

— О, господи! — възкликна тихо Холи. — Как не съм разбрала за това? Пресата... как те не са...? — Тя остави въпроса да виси, но много добре знаех какво пита.

— Чичо ми плати много добре, за да го покрие. Не му беше трудно. Вестите от Папуа, Нова Гвинея, не пътуват нито много бързо, нито много ефективно. Аз със сигурност не казах на никой, а леля ми и чичо ми не искаха нещата да се разчуют. Имаха достатъчно проблеми с това, че трябваше да се грижат за две деца, които не желяеха. Но бяха записани като наши попечители в завещанието на родителите ми. Чух как бащата на Джеймс каза на майка му, че чичо ми е питал дали църквата няма да иска да ни вземе.

— О, боже господи!

Лицето ми се изкриви в гримаса.

— Винаги е добре да знаеш, че не си желан.

Нещо мокро капна на гърдите ми и погледнах надолу. Сълзи се бяха събрали в ъгълчетата на очите на Холи и още няколко покапаха по кожата ми. Улових ги с палец.

— Скъпа, не плачи. Не си струва. Никак даже.

— Но ти си бил само на десет. И...

— И ти си била само на четиринадесет. Ако се замислиш, не сме толкова различни. Ти си била метната на верандата на баба ти, аз бях метнат в пансион. Просто съм дяволски щастлив, че си имала баба, която те е обичала, а леля ми се влюби в малката ми сестра. Гриър стана дъщерята, която никога не бе имала.

Холи се усмихна колебливо и беше истински очарователна, затова не се стърпях да я издърпам нагоре по гърдите си, за да мога да стигна до устните ѝ.

— Не искам да плачеш за мен. Никой от двама ни не може да промени миналото, но някак всичко, което сме преживели, ни е довело до пътя, който ни отведе един до друг. Не са нужни сълзи, имам те в обятията си и никога през живота си не съм бил толкова щастлив, колкото съм сега с теб.

Тя премигна, а очите ѝ блесна от непролети сълзи.

— По дяволите, Крей. Не може да казваш такива неща и да очакваш да не плача.

Намръщих се.

— Защо?

— Защото не е честно. И ако се опитваш да прогониш всеки шанс, с който бих могла да задържа дори малка частица от сърцето си далеч от теб, то се справяш адски добре.

Смръщването ми изчезна, заменено от усмивка.

— При други обстоятелства бих казал, че не се бия нечестно, за да получа това, което искам. Но щом стане въпрос за това, искам да ми се отдадеш по своя воля. Няма да пробвам стратегии, игри или прелъстяване. Искам го, само ако ти искаш да ми го дадеш. Свободно. Искам да го заслужи. И ще бъде най-важното нещо, което някога съм получавал.

Сълзите ѝ потекоха отново, капейки по лицето ми, докато се навеждаше да ме целуне.

— Млъкни и ме целуни, преди да съм те удавила в щастливите си сълзи.

Така и направих. А след това направихме нещо, което не бяхме правили досега.

Правихме любов.

ГЛАВА ОСМА

ХОЛИ

„Облечи се добре“, каза той. „Ще излезем малко навън.“ И това беше всичко, без никакво обяснение. Каза го и напусна стаята.

Последните два дни бяха нереални. Толкова нереални, че ако продължавах да се удрям както досега в опит да се убедя, че това не е сън, скоро щях да съм цялата в синини.

Вчера изкарахме целия ден в леглото, точно както Крей бе казал, че ще направим. Загубих броя на оргазмите, които преживях. Днес дамските ми части бяха доста разранени. Крей ми бе хвърлил мрачен поглед, когато ме видя да примигвам, когато станах от леглото тази сутрин.

— Трябва да се грижа по-добре за теб. Днес никакъв секс. Имаш нужда да се възстановиш.

— Не е честно!

Мрачният му поглед пламна.

— Но това не значи, че не мога да чукам малката ти порочна уста.

И *това* накара дамските ми части, за които стана въпрос преди миг, да решат, че са готови за още един рунд. Опитах се по-късно да го изкуша, но той не се подаде.

Налагаше се тази сутрин да попиша малко, имайки предвид, че ме притискаше краен срок, затова и двамата се оттеглихме в две различни стаи. Крей се паркира с лаптопа си в задната стая на баба ми... тази, която бе добавена към къщата преди около шестдесет години, но така и никога не е била правилно изолирана. Беше изложена на течение, но той изглежда нямаше нищо против. Предложих му да споделя с него вече поправената кухненска маса, но той отказа, казвайки, че не иска да разсейва концентрацията ми, тъй като имал да проведе няколко разговора.

И така прекарах по-голямата част сутринта да го гледам през прозореца на стената, която разделяше кухнята от добавената стая.

Дори и в тази малка къща в Кентъки беше истински бизнесмен. Седеше изправен, разхождаше се напред-назад и прокарваше пръсти през косата си, докато говореше по телефона. Беше удивително да го види човек в режим *Господар на империята*.

Беше ми невъзможно да се съсредоточа върху собствените си задачи, затова пуснах на масата молива си, насочих се към задната стаичка и паднах на колене пред него, точно когато той седнаше на голямото кресло.

Очите му се насочиха питащо към моите, но не ме спря, когато плъзнах длани по бедрата му и посегнах към копчетата на дънките му.

Само с устни той изрече „какво правиш“, но аз го игнорирах и откопчах копчетата, преди да сваля надолу ципа. Не възрази много силно и дори се повдигна леко, за да мога да смъкна дънките му... и Господ да благослови този мъж... тъй като почти винаги бе в пълна готовност за мен. Не можеше да съм единствената жена на света, която намира това за невероятно секси.

Той продължи разговора си, но отговорите му станаха по-късни, едносрични, придържайки се към „да“, „не“, „добре“, когато обвих ръце около ерекцията му и плъзнах език по главичката, преди да поема члена му в уста и да го засмуча силно.

Бях в настроение от типа *дай всичко от себе си или си заминавай за дома*.

Той се задави.

— Мамка му. Не, извини ме. Съжалявам. Не говорех на теб. — Това ме накара да се изкискам около члена му.

След това той промърмори.

— Моля те, продължи. — Ръката на Крей се вплете в косата ми и той започна да направлява движенията ми. Плъзгаше се в устата ми с дълги, уверени тласъци и с всеки следващ поемах ерекцията му чак до гърлото си.

Завърши рязко и отсечено разговора:

— Ще продължим по-късно. — И пусна телефона на пода. Това ми напомни за онзи път, в който се докосвах пред него, докато той говореше по телефона в хотелската ни стая в Сан Антонио.

В мига, в който пусна телефона, Крей хвана с ръце бузите ми и повдигна леко лицето ми към себе си. Изражението му бе изпълнено с обожание.

— Най-доброто решение, което съм вземал, Холи. Мамка му, най-доброто нещо, което съм правил в живота си, бе да пусна онази обява за пропуснат любовен шанс.

Сълзи изпълниха очите ми и то не защото пениса му докосваше края на гърлото ми.

— Ще свърша, скъпа. Готова ли си да ме погълнеш целия?

Кимнах, готова да взема всичко, което ми дадеше този мъж. Всичко, което иска да ми даде.

Който казва, че да направиш свирка не може да е романтично изживяване, очевидно не го е направил както трябва. Потръпвах само при спомена. Не знаех точно кога нещата между нас се промениха, но знаех, че сега всичко бе различно. По дяволите, дори не знаех кога започнах да мисля за него като за Крей, вместо Крейтън, но това беше факт.

Но което бе по-важно, аз му имах доверие. И дори повече от това? Аз се влюбвах в него. Би трябвало да бях ужасена, но вместо това бях невероятно развълнувана.

Връщайки се в къщата на баба, беше лесно да призная, че животът ми преди *Кънтри мечти* беше пуст и безсмислен. А след *Кънтри мечти* всичко стана по-лудо, страховито препускане, в което най-доброто, което можех да направя, бе да се държа здраво, за да не падна и да се приземя по задник в калта като ездач на бик, който не е издържал и осем секунди.

Сега бъдещето, което се простираше пред мен, беше като невероятно приключение, което нямах търпение да изживея с този мъж до себе си.

Когато приключих с приготовленията и излязох от банята, очаквах Крей да ме чака в спалнята, но вместо това открих само пакет, обвит като подарък, да ме чака на леглото.

Какво е това, по дяволите?

Заоглеждах кутията. Беше дълга около двадесет и пет сантиметра, горе-долу колкото личният пакет на Крей... не че съм го мерила... широк двадесет сантиметра и висок малко повече от седем сантиметра. Беше опакована в обикновена кафява хартия и завързана с тюркоазена панделка.

Посегнах към нея, но бързо отдръпнах ръка.

Сериозно, какво, по дяволите?

— Отвори го.

Подскочих, чувайки гласа на Крей от прага на стаята зад мен, и се обърнах, за да го погледна.

— За какво е това?

— За теб е.

— Но защо?

— Защото така.

Той скръсти ръце и нямаше как да съдържа лигите си да не потекат, когато видях как раменете и гърдите му изпълват плетения пуловер, с който бе облечен. Не биваше да е законно на един мъж да му се позволява да се показва пред хора, когато е толкова дяволски секси. Налагаше се да му облека няколко ката дрехи, за да не може месните момичета да видят какъв екзотичен екземпляр се разхожда около тях. Иначе щяха да му се нахвърлят, а тогава аз щях да стана кучка.

— Отвори го — каза той.

Имаше нещо изключително гальовно в начина, по който изрече думите. Внимателно разтворих хартията, защото не бе особено изненадващо, но не получавах често подаръци. Искях да се насладя на този. Това не беше като дизайнерските дрехи, които бе накарал професионален купувач да избере за мен. Не, това изглеждаше много по-специално.

Можеше да бъде и наръчник за управления за скапаната му кола под наем и пак нямаше да успее да смъкне усмивката от лицето ми. Отворих кутията и застинах.

Пазителят на красиви песни.

Беше кожен дневник, а думите бяха изписани с обикновен шрифт върху предната корица. Примигнах, когато очите ми се напълниха със сълзи, и вдигнах ръка към устните си.

— О, боже мой! Толкова е... красиво.

Крейтън пресече стаята и застана до мен.

— В супермаркета имаше една жена, която ги продаваше на малък рафт най-отпред.

Затворих очи и можех да си представя Долорес Мейнард и нейните артистични ръце, които все още можеха да вземат инструментите и да превърнат обикновено парче кожа в произведение на изкуството. В супермаркета ѝ позволявах да постави там рафтчето

си да продава изделията си, за да успява да припечелва нещо като допълнение към социалните помощи и миниатюрната пенсия, която получаваше, след като съпруга ѝ загина при срутване в мината преди около четири години.

— Купил си я вчера?

— Да. Затова се забавих малко повече, отколкото очаквах. Знаех, че трябва да го имаш.

— Вчера, когато все още си бил разярен, задето те напуснах в Ню Йорк... *отново...* и след като ме намери предишната вечер пияна до козирката с друг мъж и...

Крей вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Вчера, когато се опитвах да измисля как да покажа на съпругата си, че тя значи всичко за мен, и да не прецакам отново нещата, така че да не я загубя завинаги.

Онова малко парченце от сърцето ми, в което се бях вкопчила с всички сили? Вече не бе мое. Внимателно положих дневника на леглото и се обърнах, за да го погледна.

— Кога всичко се промени? Кога се превърна от прищявка в това да бъде... *всичко*?

Крей вдигна ръка и отметна косата, която бе паднала пред лицето ми.

— Не знам дали имам отговор на това. Такъв отговор, който да е невероятно романтичен, защото не мисля, че мога да посоча точен момент. Знаех, че е писано да бъдеш моя още от първата нощ, но си права... тогава беше само прищявка. Исках те. Знаех, че трябва да те имам. И нямаше да се спра пред нищо, за да те откроя.

Когато му се усмихнах, той също се усмихна, но изражението му беше сериозно.

— Когато онзи пръв път се прибрах у дома и не те намерих, това ми показва много ясно какво ще е, ако те изгубя. Когато те гледах първата вечер на сцената в Сан Антонио, осъзнах, че ти не просто си уникална жена, но и невероятен талант, който ще трябва винаги да споделям със света, защото нямаше да е честно да те държа само за себе си. Мислех, че ще ми е трудно, но вместо това се почувствах още по-горд от това, че си моя.

Той спря, а челюстта му се напрегна.

— Вторият път, когато се прибрах у дома, и открих, че те няма, знаех, че сърцето ми е излязло през онази врата. Никога повече не искам да се чувствам така, Холи, и ще направя всичко, което е нужно, това повече да не се случва.

Думите му разпалиха много и различни емоции в мен. Все още се опитвах да се справя с тях, когато той ме изведе от стаята и надолу по стълбите.

Оглеждайки дрехите ми, той попита:

— Сигурна ли си, че така ще ти е достатъчно топло?

— Ако ми кажеш къде отиваме, ще ми е по-лесно да преценя.

Крей грабна един флайер от кухненския ъгъл и ми го подаде.

Зимен фестивал в Голд Хейвън.

Погледът ми се насочи към неговия.

— Сериозно ли? Наистина ли искаш да отидеш?

— Долорес Мейнард ме убеди, че ще си изкарам добре. Че не трябва да го пропускам. Освен това иска да те види отново. Надява се, че ще ѝ дадеш автограф.

Фактът, че той бе отделил време да си поговори с възрастната жена, докато е правила дневника, ме накара да се разтопя още малко.

Повдигнах се на пръсти и го целунах.

— Добре. Нека тогава да отиваме на зимния фестивал. — Една мисъл проблесна в мозъка ми. — Но забравих нещо. Веднага идвам и тръгваме.

ГЛАВА ДЕВЕТА

КРЕЙТЪН

Паркирал бях на паркинга на A&W и все още бях изумен, че пътувахме цял час само за да дойдем до това заведение за бързо хранене и да ядем бургери и прием бира от корени на предната седалка на колата.

Погледнах към Холи, която се бе ухилила на седалката до мен.

— Все още не мога да повярвам, че сте карали чак дотук, за да ядете в закувалня за бързо хранене.

Тя посегна към радиото и го включи на честотата на местна кълтри станция, което не бе изненадващо.

— Не е като да имахме какво друго да правим. Деляхме си парите за бензина и изчезвахме от града в мига, в който някой се докопаше до колата на родителите си. В града може да ядеш само при „Мистър Бургер“, но A&W са най-добрите. Не навсякъде може да се намери бира от корени като тази.

Усмивката ѝ бе заразителна и се наведох през скоростния лост, за да целуна устните ѝ, преди да включа на задна и да подкарам обратно към Голд Хейвън.

През следващия час научих няколко неща. Първо, Холи знаеше текста на всяка проклета кълтри песен, която пускаха по радиото. Второ, да я слушам как се опитва да пее басово бе адски очарователно. И трето, трябваше да намеря начин да потискам възбудата си, защото тя бе способна да ме направи твърд като скала без дори да се опитва.

Начинът, по който си връткаше задничето на седалката и как използваше юмрука си за микрофон, докато се дереше с цяло гърло... Исусе. На няколко пъти бях сериозно изкушен да отбия от пътя и да я чукам до безпаметност в гъсталака до шосето. Единственото, което ме спираше, беше фактът, че тя вероятно още бе дяволски разранена след вчера. Не пропуснах как трепна тази сутрин, докато се раздвижваше, а имайки предвид колко силно я желяех, нямаше да мога да бъда нежен.

Тъй като главните улици бяха блокирани заради Зимния фестивал, минах по една от задните улички. Все още нямах никаква идея какво точно представлява Зимния фестивал, но оттук се виждаше огромна тента, разпъната в средата на улицата и доста външни нагреватели. Предполагах, че имаше замесена и бира, което нямаше да е зле.

Щом паркирах, излязох от колата и отворих вратата на Холи, преди да е успяла да слезе сама. Тя изглеждаше изненадана. Затворих вратата след нея, преплетох пръсти с нейните, които бяха облечени в ръкавици, и се насочихме към веселбата. Щом се приближихме до тентата, която бе осветена от всички страни, видях бар, музикална група и дансинг. Имаше малка тълпа от хора около бара, а други танцуваха кънтри танци на дансинга. Шумът намаля с децибел-два, когато хората ни забелязаха.

— Изглежда ни забелязаха — казах аз.

— Разбира се. Трудно е да те пропусне човек — каза Холи, поглеждайки ме с наведена настрани глава.

— Мен? Не аз съм дяволски секси парчето наоколо.

Веждите ѝ се повдигнаха.

— Бих могла да поспоря по този въпрос. Виждаш ли лигите, които се стичат по брадичката на онази манекенка на бара?

Без да си правя труда да погледна в посоката, за която ми говореше, аз погледнах към нея, надявайки се да се изразя пределно ясно.

— Не виждам никоя друга, освен теб, Холи. — Когато тя се изчерви красиво, стиснах ръката ѝ. — Искаш ли да танцуваме?

Този път тя повдигна толкова високо вежди, че едва не се изгубиха в косата ѝ.

— Знаеш ли как да танцуваш кънтри танци?

— Нямам никаква идея — признах аз. — Но си помислих, че може да ме научиш.

Тя се засмя и отново трябваше да се боря с изкушението да я замъкна у дома, за да счупим още една кухненска маса.

Холи стисна пръстите ми.

— Ще се радвам и аз да ви науча на нещо, господин Карас — провлече тя.

Наведох се и прошепнах в ухото ѝ.

— Вече ме научи. Как да обичам.

Тя стисна ръката ми и ме целуна по брадичката.

— Това беше клише и за протокола, обожавам го. — Тя ме издърпа към дансинга, точно когато групата обяви, че ще си вземе малка почивка.

— Е, по дяволите. Май ще трябва да почакам, преди да те науча как да танцуваш на *Boot Scootin' Boogie*.

— Наистина ли смяташ да заведеш Карас на дансинга? — избумтя познат глас.

Поглеждайки през рамо, видях Логан Брантли да се приближава към нас с бира във всяка ръка.

Кимнах към пълните му ръце.

— С две ръце ли ще пиеш тази вечер, Брантли?

Той поклати глава.

— Не. Просто бях така добър да взема една и за теб, човече. Но ако не искаш, сигурен съм, че жена ти ще се зарадва на един студен Бъд.

Холи поклати глава.

— О, не, няма да пия тази вечер. Може никога повече да не близна алкохол.

— Стар професионалист като теб ли? По дяволите, Холи!

— А не е като да е можела да пие от дълго време. — Погледнах надолу към жена си. — Освен ако не си пиела, преди да станеш пълнолетна.

Холи само сви рамене.

— Предполагам, че наоколо просто няма много неща за правене. Всеки поглеждале настрани. Прекарала съм много нощи навън в полето, седнала в задната част на пикапа с пълно буре охладена бира пред лагерен огън, докато радиото е усилено докрай и от него бумти рок. — Тя се засмя. — Звучи като някоя от песните на Боун, вероятно защото той принципно пише за такива неща.

Изражението ѝ стана замислено.

— Това е едно от най-хубавите неща в кънтри музиката. Сърцето и истината. Да пишем за неща, които обикновените хора познаваме, тъй като сме ги изживели. Пеем песни за живота си, за корените и сърцата си. — Холи поклати глава. — Сега започнах да звуча

меланхолична, все едно съм пияна. По-добре вземи бирата от Логан, преди да съм я грабнала аз.

Приех бирата, а Логан вдигна тост.

— Наздраве за младоженците.

Чукнахме бутилките си и отпих глътка. Не беше като скъпарските марки, които пиеше Кенън, или обичайните ми скоч или уиски, но беше студена и вкусна. А усмивката на лицето на Холи направи вкуса още по-хубав.

— Най-добре е да се наредите и на опашката за храна, преди да е свършила. Още малко и щяхте да изпуснете всичката — каза Логан.

— Няма нужда, вече хапнахме в A&W тази вечер.

Логан погледна към мен и Холи.

— Позволил си й да те замъкне на час път оттук, за да ядете бургери?

— И пръчици от сирене — добави Холи.

— Ти си добър мъж — каза Логан, надигайки бутилката към устните си.

Холи потръпна и пуснах ръката й, за да я прегърна, притискайки я към себе си, за да я топля. Може и да беше само оправдание, но предпочитах да я държа близо до себе си.

— Вероятно по-добър, отколкото заслужавам — прошепна Холи.

Не знаех какво предизвика този неин коментар, но и аз, и Логан я чухме, и побързахме да се изкажем.

— Слушай сега... — започна той, но аз го прекъснах.

— Не достатъчно добър за теб, ако ме питаш. Но работя по въпроса.

Когато групата се върна след почивката си и започна да изпробва инструментите си, Логан махна с бирата си.

— Оставям ви, влюбени гълъбчета. Хвърлих око на това, което вероятно ще се окаже жената на вечерта ми, а и „двете стъпки“ ще са най-добрият начин да се стопля.

Не погледнах след него, тъй като бях насочил вниманието си към Холи.

— Искаш ли да ме научиш на „две стъпки“, скъпа?

Тя се усмихна.

— Искаш ли?

— Тази вечер съм отворен за всичко.

Усмивката ѝ беше леко пакостлива.

— Добре е да го знам. Първо си довърши бирата.

Гледахме как хората се събраха на дансинга и Холи ми посочи ключовите техники на танцуването, докато отпивах от студената си бира. Не бях пил бира на крак, откакто напуснах колежа.

Когато приключих, песента тъкмо свършваше, но групата веднага подхвана още една песен в стил „две стъпки“. Стъпихме на дансинга и хванах едната облечена в ръкавица ръка на Холи, а другата ѝ ръка поставих на рамото си. Притиснах я по-близо до себе си, отколкото вероятно бе нужно, но просто не се сдържах. Искях я до мен. Тя беше жена ми и беше моя привилегия да държа така.

И двамата бяхме наясно със светкавиците, които проблясваха периодично около нас, но, мамка му, не ми дремеше, дори снимките да бъдат утре по кориците на всички клюкарски парцали. Холи гледаше нагоре към мен, сякаш държах в ръцете си луната. Никога преди не можех да разбера смисъла на този израз, но вече го разбирах.

— Щастлива ли си, че дойде у дома? — попитах я аз.

Кимайки, тя отговори.

— Да, щастлива съм. Но още по-щастлива съм, че и ти дойде. Радвам се, че не трябва повече да крия тази част от себе си, и че не се срамувам от това къде съм родена. Беше тежест, която носех от много време, и се радвам, че се отървах от нея.

— Не е нужно никога да криеш от мен каквото и да е било, Холи. Аз съм влюбен в жената, която си, и съм благодарен на всичко, което те е направило такава.

Бузите ѝ се зачервиха.

— Все още не си срещнал майка ми.

— Ще се справим с това. Трябва да има начин да направим тази част от живота ти по-поносима и по-лека.

Тя сви рамене.

— Не искам да мисля за това тази нощ. Нито по-късно.

— Добре. За какво искаш да мислиш?

Усмивката ѝ се върна на мига и отново бе пакостлива.

— Може би за това, че имам изненада за теб, когато се приберем у дома.

Тя вече бе привлякла пълното ми внимание, но сега събуди и любопитството ми.

— Нима?

— Да. И мисля, че много ще ти хареса.

Загледах се внимателно в лицето ѝ, опитвайки се да прочета отговора в изражението ѝ. Музиката беше силна, а другите двойки бяха на няколко крачки от нас, но все пак снижих глас, когато казах:

— Знаеш, че нямам намерение да вдигам забраната от някои определени дейности тази вечер...

Холи се повдигна на пръсти към мен, обвивайки ръце около тила ми, без да спира да танцува. Бях горд, че успях да хвана толкова бързо ритъма достатъчно добре, че да мога аз да водя на този етап. Но това, което тя каза в следващия миг, едва не ме накара да се препъна.

— Огромният анален разширител в задника ми казва, че не е нужно да вдигаш забраната, тъй като тази вечер ще завладяваш нови територии.

О, мамка му! Издърпах Холи рязко нагоре, вдигайки я на ръце. Няколко от двойките на дансинга спряха да танцуват, а групата замлъкна.

— Няма нищо за гледане, момчета. Просто един мъж, полудял от любов към булката си.

И с тези думи изнесох Холи от дансинга, докато тя се кикотеше срещу гърдите ми.

* * *

— Ти си опасна — казах, борейки се да се съсредоточа върху шофирането, докато напористите малки пръсти на Холи се бореха с копчетата на дънките ми.

— Ти обяви пред целия проклет град, че си лудо влюбен в булката си, и не мислиш, че заслужаваш автомобилна свирка за това? Различен си, Крей. — Пръстите ѝ се плъзнаха в панталоните ми, обвивайки се около пениса ми.

— Исусе, жено!

Простенах, когато тя стисна и започна да милва ерекцията ми. Когато се наведе над скоростния лост и перфектната ѝ малка уста се обви около главичката, издишах тежко, изричайки името ѝ.

Тя се повдигна леко.

— Само ни отведи у дома живи и здрави, Крей. Това е задачата ти.

Не погледнах надолу, защото ако го бях направил, нямаше да има шанс да успея да задържа колата на пътя. Тя обви ръка около основата и ме облиза до върха, преди да реши, че ще е добра идея да ме поеме дълбоко в гърлото си.

Стиснах толкова силно волана, че кокалчетата ми побеляха и тласнах към нея слабините си. Тази жена беше истинска членосмучеща богиня и го казвам като възможно най-добрия комплимент. Близване след близване на езика ѝ и здравата хватка на устните ѝ около ерекцията ми почти ме докараха до върха, когато едва се сетих да дам мигач, преди да завия по алеята.

Замислих се за миг дали да се оставя да свърша в устата ѝ и реших, че щом ми предстои да се плъзна в стегнатото ѝ малко задниче за пръв път, това вероятно щеше да е най-практичното нещо, което мога да направя.

Логика. Да, нека го наречем така.

— Ще свърша, мила. Готова ли си?

Намалих скоростта и паркирах. Пускайки волана, зарових пръсти в косата на Холи. Почувствах главата ѝ да помръдва и не бях сигурен дали кима в съгласие, или просто продължаваше да ме смучи. Отворих уста, за да я попитам отново, но в този миг тя стисна топките ми и напълно изгубих шибания си ум.

— Холи... мамка мууу!

Оргазмът експлодира от тестисите ми, изливайки се в гърлото ѝ. Милостиви шибан боже. Тази жена.

Тя ме засмука още веднъж, почиствайки ме, и нямаше как да не се удивявам от нея. Когато вдигна глава, отметнах косата от лицето ѝ.

— Невероятна си. И, мамка му, цялата си моя.

Усмивката ѝ беше сладка и красива, и няхах търпение да я отведа горе. Отворих рязко вратата, заобиколих колата и отворих нейната врата, посягайки вътре. Тя изписка, когато я измъкнах навън и я метнах на рамо.

— Исусе, Крей. Поне закопча ли си панталона?

Погледнах надолу, забелязвайки очертанятията на бързо замръзващия ми пенис. Набутах подгъва на ризата си в панталоните.

— Не. И не ми дреме.

Тръгнах към вратата на къщата и чак тогава си спомних, че ми трябваше ключ. Но Холи вече ги бе извадила и ги подаваше под странен ъгъл от едната страна на врата ми. Грабнах ги от нея.

— Добра жена — похвалих я аз.

— Просто се чувстваш добре, защото току-що получи свирка в колата и ти предстои да отидеш на гости в Кафявия град — тя се изкикоти и беше адски заразително.

Дълбок смях се изплъзна от гърлото ми и не можех да си спомня кога за последно съм се смял така.

— Господи, ти си перфектна за мен.

— И не го забравяй — заяви тя и плесна задника ми, докато пъхах ключа в ключалката и отварях вратата.

— Невъзможно.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ХОЛИ

Звукът от смеха на Крей, идвайки толкова лесно и то заради мен, се изкачи на първо място в списъка ми с най-любими звуци. По някаква причина това ме накара да почувствам сякаш в стомаха ми пърхат пеперуди, точно каквото бях изпитала, когато водещата на *Кънтри мечти* ме обяви за финалист. И нямаше нищо общо с факта, че щях да загубя аналната си девственост с нещо, което не е направено от силикон.

Той се насочи към стълбите и ги взе на бегом, придържайки ме с ръка, за да не подскачам при всяка негова стъпка.

— Нетърпелив ли си? — попитах аз, неспособна да скрия веселието си.

— Що се отнася до теб, винаги съм нетърпелив, Холи. Това е нещо, което никога няма да се промени.

Когато той казваше неща като тези, сърцето ми винаги се разширяваше. Истински вярваше, че имахме бъдеще заедно, и нямаше как да не повярвам и аз заради неговата убеденост.

Положи ме внимателно на леглото и ми се наложи да потисна кикота си. Панталоните му едва се държаха на него и въобще не прикриваха важните му части.

— Нали знаеше, че можеше да отделиш няколко секунди да се закопчаеш?

Той хвана брадичката ми и повдигна лицето ми към неговото, принуждавайки ме да откъсна поглед от чатала му.

— Холи, в мига, в който ми каза, че имаш анален разширител в малкото си задниче, спря да ме е грижа дали панталоните ми са закопчани, или не, защото penisът ми знаеше точно къде иска да бъде... и това не е в панталоните ми.

— О, боже, наистина ли току-що каза това, което чух? — Понякога откровеността му бе прекалено много за приемане.

— Това е истината. А и ти беше тази, която ме изкуши с обещания за страхотното ти задниче.

Нямаше как да възразя на това.

— И все пак, ти си побъркан.

Той погледна надолу към мен, а тъмните му очи проблеснаха.

— Ти ме подлудяваш, жено. Луд съм по теб.

Спрях да се кикотя и преглътнах.

— Това реално ли е?

Не успях да спра въпроса си. Очаквах Крейтън да ми отговори с въпрос. Нещо от сорта на „Кое дали е реално“? Но той не го направи.

— Мамка му, толкова реално, колкото въобще е възможно. Това се опитвам да ти покажа. Това. Ние. Всичко е дяволски реално.

Крейтън се наведе над мен и помилва устни срещу моите, а аз нямаше как да не се усмихна, докато ме целуваше. Кой се усмихва, докато се целува? Аз, но само когато целувах този мъж.

Той засили целувката, възползва се от разтворените ми устни и плъзна език между тях, галейки и вкусвайки ме. Сякаш по своя воля дланите ми се плъзнаха по мускулестото му тяло. Всеки милиметър от него бе самото съвършенство, като се започне от тази негова порочна уста, на която не можех да се наситя.

Когато най-после той се отдръпна от мен, очите му казваха всичко, което мисли и чувства. Топлина изпълни цялото ми тяло... и тогава се случи.

Думите.

Те изригнаха от мен и не успях да ги спра. Нямаше връщане назад.

— Обичам те, Крей.

Очите му, които ме гледаха нежно, сякаш станаха още по-нежни.

— Имам чувството, че сякаш съм чакал векове, за да чуя тези думи.

— А аз имам чувството, че съм чакала векове, за да те срещна. Винаги съм казвала, че в живота ми има много неща, които бих искала да бях направила по различен начин, но истината е, че не бих посмяла да променя нито едно, и да рискувам да свърша някъде другаде, вместо точно тук, точно сега, с теб.

— Ти промени всичко за мен, Холи. Всяко проклето нещо.

Вплетох пръсти в косата му и дръпнах отново устата му, готова да целувам до припадък своя мъж. Защото той бе мой. За пръв път, откакто си казахме „да“ във Вегас на първата сутрин от новата година, аз чувствах, че Крейтън Карас е наистина мой. Тяло и съзнание. Сърце и душа.

И го обичах.

Целувката ни сякаш продължи безкрайно и двамата се поглъщахме един друг. Когато Крей най-последно вдигна главата си, пенисът му се притискаше, дълъг и твърд, към корема ми, и си спомних какво точно смятахме да започнем тук.

— Искам те — прошепнах аз.

— Сигурна ли си?

— Да.

Крей се изправи и погледна надолу към мен.

— Сърцето и девственото ти задниче в една нощ. Исусе, Холи, аз наистина съм най-щастливото копеле на планетата.

Поклатих глава и се разсмях.

— Сериозно. Някои от репликите ти тази вечер... не са никак внимателни.

— Вече не е нужно да съм внимателен с теб — каза той с крива усмивка. — Мога просто да бъда себе си.

Нещо трепна в сърцето, което Крей току-що бе обявил за свое, и за миг стиснах силно очи. Официално бях убита. Играчът беше спечелил играта си, а аз се разтопих в локвичка върху леглото му.

— Нека те измъкнем от тези дрехи, скъпа.

Надигнах се, за да сваля дънките, бикините и чорапите си. Вдигнах ръце над главата си и той измъкна пуловера, блузата ми с дълъг ръкав и потника ми.

— Виждам, че си приела насериозно думите ми да се облечеш топло — кисело заяви Крей.

— Предполагам, че започвам да приемам насериозно всичко, което ми кажеш.

— Добре. — Тази единствена дума носеше много голямо значение.

Бях напълно гола, с изключение на сутиена си, но когато посегнах да го сваля, Крей ме спря.

— Нека аз.

Той ме съблече напълно, което вероятно бе подходяща метафора заради всичко, което бе сторил досега. Текст на нова песен започна да се носи из главата ми във възможно най-неподходящия момент и аз замръзнах.

Мамка му.

Беше доста добра. Можех да я чуя.

Крей също замръзна.

— Какво не е наред?

Прехапах устната си и го погледнах — с ерекция, твърда като скала, стърчаща от дънките му, а аз напълно гола, с анален разширител в задника.

Уоу, Холи, адски неудобен момент.

— Холи, какво става, по дяволите?

— Колко ще се ядосаш, ако поискам малко отлагане?

Очите на Крей се разшириха.

— Отлагане? — Той изрече думите си бавно и несигурно. — Какво имаш предвид?

Прехапах отново устната си.

— Трябва да запиша нещо набързо, преди да съм го забравила.

Не бях сигурна какво очаквах, но определено не беше стокаратова усмивка и силен смях, докато Крей клатеше глава.

— Това получава човек, щом се влюби в креативен гений. — Той посегна към леглото и ми подаде дневника, който ми бе купил.

Все още се наслаждавах на думите му за това как е „влюбен в креативен гений“, когато той отвори първата страница, разкривайки закрепен молив от вътрешната страна на корицата. Седнах, грабнах дневника и измъкнах молива. Подпирайки го на коляното си спрях за миг, преди да започна да пиша. Почти изглеждаше като престъпление да пишеш в толкова красив дневник.

Крей не пропусна да забележи колебанието ми и правилно разгада причината за него.

— Скъпа, тя ще ти направи още половин дузина от тях, затова не се тревожи. Запиши си песента.

Още една вълна от любов се надигна в мен и започнах да пиша всичко, което ми бе хрумнало. Дума след дума, ред след ред. Песента приемаше форма пред мен по-бързо от когато и да е било. Забравих

факта, че бях гола, но не забравих това, че Крейтън ме гледа. Черпех креативна енергия от присъствието му и тя ме разпалваше.

Не знаех дали изминаха пет, петнадесет или петдесет минути, когато погледнах нагоре, но предположих, че трябва да са около петнадесет. Ако бях права, то значи това бе най-бързото ми писане на песен в живота. При това една адски добра песен.

Гледката, която се появи пред погледа ми, също бе доста шокираща. Крейтън седеше на края на леглото, обвил ръка около пениса си, и го галеше бавно, насочил напрегнатия си поглед към мен.

— Как... какво правиш? — заекнах, но не защото си пелтечех по принцип, а защото бях напълно шокирана да го видя да се самозадоволява, докато гледа голото ми тяло.

— Това е една от най-сексапилните гледки, които съм виждал — каза той.

— Сериозно ли?

— Адски сериозно. Ако не ме искаш дълбоко в задничето си в следващите пет минути, всеки момент ще свърша върху прекрасните ти цици. Които, впрочем, адски много подскачаха, докато седеше там, мърмореше си под нос и драскаше в дневника. Ако преди малко не бях свършил в гърлото ти, досега щях да съм омазал цялото ти легло.

О, боже мой! Шокът ми от думите му явно си пролича, тъй като той продължи:

— Не мога да направя нищо с това, че си адски секси, Холи. Затова си виновна само ти, моя красива съпруго. Тъй че, какво ще бъде?

Опитах да се изобразя нещо като усмивка, защото той бе такъв мъж. Кожата ми настръхна от нервна енергия, докато обмислях това, което щеше да се случи. Нетърпеливо чаках този момент, откакто Крейтън за пръв път ме запозна с порочните удоволствия в моята *забранена зона*.

Поставяйки дневника настрана, срещнах погледа му.

— Мисля, че съм готова.

Очите на Крей потъмняха от желание.

— Добро момиче. Ела тук. Искам те.

Заобиколих леглото, за да стигна на ръка разстояние от него.

— Как ме искаш?

— Толкова перфектна. — Ръцете му обгърнаха кръста ми и той ме завъртя така, че да застана на колене с гръб към него. Прокара ръка по гръбнака ми.

— Имам някакъв дяволски късмет от Бъдни вечер... не мога да си представя какво щеше да стане, ако не те бях срещнал онази нощ. Щеше да е най-голямата загуба в живота ми, а аз нямаше да имам ни най-малка представа какво съм пропуснал.

Вече ми бе казал всичко това днес и не бях сигурна, че мога да понеса още от сладкия Крей. Това бе една негова страна, която никога не бях очаквала да видя.

— Никога няма да разбера как нещата между нас се получиха така, както се получиха, но нямам намерение да поставям под съмнение съдбата.

Ръцете му се плъзнаха по същия път, карайки кожата ми да настръхва и да се събужда под докосването му.

— Преди да те срещна, никога не съм вярвал в нея. Сега не мога да повярвам, че това е нещо различно от съдба.

Тръпки преминаха през тялото ми и затворих очи, за да се насладя на усещането, да се насладя на Крей.

— Сигурна ли си, че го искаш? Защото ако не си готова, няма да те принуждавам. — Той спря в основата на гръбнака ми, точно над задника ми.

— Готова съм. Искам те. Искам да го направя с теб.

— Ако ти дойде прекалено много, по всяко време може да ми кажеш да спра.

— Имам ти доверие.

Той се надигна.

— Добре, къде е този лубрикант, който си скрила заедно с този секси разширител?

— Най-долу в края.

Надникнах през рамо точно навреме да уловя усмивката му, когато се насочи към малката ми баня.

Щом се върна в спалнята, носеше тубата с лубрикант в ръка и беше напълно гол.

— Предполагам, че наистина си нетърпелив — казах аз.

— Когато съм на път да потъна в перфектното ти задниче? Дори повече.

Задникът, за който стана на въпрос, заподскача нагоре, след като се разсмях.

— Тогава идвай насам и се залавяй.

Думите ми бяха порочни и смели, но вътрешно преглътнах лека тръпка страх. Не че не исках да го направя... исках. Но имаше нещо в непознатото и бях леко ужасена, че няма да ми хареса, с което ще го разочаровам. Това бяха старите ми съмнения, които изплуваха на повърхността и подкопаваха увереността ми.

Крей може да е видял нещо в изражението ми, защото спря до леглото.

— Холи?

Реших, че най-добрия избор е да му кажа за страховете си.

— Ами ако го намразя? Ако е ужасно?

Изражението му посърна за миг, преди ъгълчетата на устата му да се повдигнат в дяволита усмивка.

— Тогава ще ти дам всички останали оргазми, които ще можеш да понесеш.

— Сигурен ли си? Няма ли да ти е неприятно, ако променя мнението си?

Усмивката му стана по-нежна.

— Холи, единственото, което е важно, е, че съм тук с теб и се наслаждаваме на това, което правим. Ако поискаш от мен да хвърля лубриканта, да измъкна разширителя от задника ти и да поиграем на скрабъл, аз все още ще съм най-щастливият мъж в целия град.

Преглътнах и поклатих глава.

— Нека оставим скрабъла за друг път. Готова съм.

Крей седна на ръба на леглото, погали гърба и целуна тила ми, преди да одраска със зъби ухото ми. Потръпнах, но този път нямаше никакъв страх. Зърната ми се втвърдиха почти болезнено, а вагината ми се сви. Вече бях наясно, че ще остане празна. Той улови основата на разширителя и го притисна, възпламенявайки нервните ми окончания по един прекрасен начин. След миг го издърпа навън.

Действаше бързо, едва бях чула отварянето на тубата, когато усетих хладния мехлем по тялото си. Кожата ми настръхна и стиснах по-силно бедрата си едно към друго. Пръстите му обградиха входа на задника ми и аз се насладих на усещането. Бяхме правили това и

преди, но знаех, че ни предстои да добавим още един слой към забраненото.

Когато плъзна пръст в мен, простенах, заровила глава във възглавницата под мен. Той раздвижи пръста си навън и навътре, чукайки ме бавно.

— По дяволите, това ще бъде невероятно. Много съм мислил за това колко ще ми хареса да си под мен по този начин.

Той отдръпна ръката си и отново чух звука от тапата на лубриканта. Следващото, което почувствах, беше главичката на пениса на Крейтън да се притиска към отвора ми. Беше много по-голям от разширителя и се надявах да съм достатъчно подготвена.

— Готова ли си, скъпа?

— Да. — В гласа ми нямаше грам съмнение, тъй като знаех, че искам точно това. Него, по каквито начини ме пожелае.

Той започна да тласка напред и усетих лека болка, но удоволствието я заглуши. Извих се към него и се блъснах назад, призовавайки го да проникне повече. Исках повече. Нуждаех се от повече.

— Исусе, Холи. Толкова дяволски тясна си.

Той се плъзна още няколко милиметра, прониквайки в мен до основата на члена си. Извъртях бедра, побутвайки се назад отново, притискайки се по-силно към него, когато той прокара ръка покрай бедрото към клитора ми. Масажирайки пъпката с два пръста, той се отдръпна бавно назад, преди да започне с тласъците.

Всяко негово движение предизвикваше лавина от усещания в мен. Удоволствието раздираше, пронизваше и пулсираше в тялото ми.

— О, боже мой! — прошепнах аз, когато Крей стисна клитора ми между двата си пръста и го притисна, докато през цялото време не спираше с тласъците.

Колкото повече си играеше с клитора ми, толкова по-бързо ме чукаше, а нуждата ми ставаше все по-силна и по-силна. Той отговори, като задоволи всяка моя потребност, която не знаех, че изпитвам, нито знаех как да поискам.

Умът ми вероятно се бе повредил под яростната атака на удоволствието. Не можех да изразя мислите си, дори и да исках. Имах нужда само да го усещам. Което беше добре, тъй като бях способна единствено да се наслаждавам на емоциите.

А те се изсипаха върху мен във формата на огромен оргазъм.

— Милостиви боже! — извиках аз, а гласът ми се пречупи, когато свърших, а ръцете ми се огънаха.

Крей продължи с тласъците. Веднъж. Втори път. Трети път. И тогава звукът от името ми, извикано от устните му, проехтя в стаята.

Той се срина, но успя да се подпре на ръце, за да не ме смачка под себе си. Леглото изпука и двамата замръзнахме.

— О, мамка... — Крей дори не успя да довърши, преди леглото да се срути под нас и да се приземим тежко на пода заедно с матрака.

— Мамицата му. А дори не беше планирал да ме чукаш толкова здраво, че да счупим горкото ми легло Джени Линд.

— Джени какво? — попита Крей, внимателно отдръпвайки се от мен и посягайки за кърпа, която не бях забелязала преди това.

Членът му излезе от тялото ми и на мига почувствах загубата му. Пълнотата беше интензивна и невероятна. Той коленичи и ме почисти, докато продължавах да лежа на матрака с все още омекнали кости и отказваща да се раздвижа въпреки потрошената мебел под мен.

— Джени Линд. Беше антика. Леглото е било на баба ми, когато е била момиче. Беше едно от малкото неща, които вероятно бих задържала.

— Ще го поправим. Не е проблем.

Кимнах, защото беше прав. Наистина не беше проблем.

— Трошим мебели наляво и надясно. Трябва да се уверим, че каквото и да купим за новия ни дом, ще бъде солидно — каза Крей.

Погледнах назад към него.

— Новият ни дом?

— Мисля, че трябва да имаме жилище в Нашвил, което да ни служи за дом, когато сме там. Ще задържим апартамента ми в Ню Йорк и ще измислим как да направим нещата да работят в наша полза. Колкото и да не харесваш града, налага се да прекарвам известно време там. Има някои неща, които мога да правя дистанционно, но съм дяволски по-заплашителен лично и понякога има нужда да хвърля сянката си върху нещата, за да могат да се получат.

Топлота изпълни гърдите ми, защото той вече не взимаше самосиндикални решения, а обмисляше кой е най-добрият вариант и за мен.

— Благодаря ти, че се опитваш да измислиш как да се получат нещата.

Той коленичи отново до леглото.

— За теб, Холи, ще измисля как да преместя и планините.

Затворих за миг очи, преди да срещна погледа му.

— Мисля, че вече започвам да го разбирам.

Посегнах към одеялото, което беше зад мен, и се завъртях по гръб, преди да седна и да гоuvia около себе си.

— А сега какво ще кажеш за един „Порочен скрабъл“?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

Стомахът ме болеше, защото се смяхме толкова силно, че спокойно можех да кажа, че никога не бях изпитвал подобна болка преди.

— В-А-Г-И-Н-А. Вагина. Тройна дума. Осемнадесет точки. — Холи ме погледна, а очите ѝ блесяха от искрено веселие. — Ще те догоня. „Фелацио“ беше двойна дума и ти донесе само четири точки.

— Съжалявам, скъпа — поклатих глава и, хилейки се, вдигнах плочките си и ги поставих на дъската. — С-М-У-Ч-И. Още една тройна дума. — Сметнах на ум. — Тридесет и девет точки.

— По дяволите!

Холи отпусна ръце на бедрата си и одеялото, с което се бе увила, падна от раменете ѝ. Повдигнах вежди, защото сега пред мен се разкри цялата ѝ гола прелест.

Тя ми се намръщи престорено.

— Защо всяка скапана дума, която изписваш, е тясно свързана със свирка?

Притиснах с ръка корема си, след като се разсмях отново гръмогласно.

— Защото съм мъж. Мъжете мислим много за това. Не е нужно да се чудиш толкова много. Нека не захаросваме нещата... ако гледам устата ти, шансът да мисля как да напъхам члена си в нея е много голям. Ако гледам циците ти, вероятно мисля как да ги облизвам или чукам. Същото се отнася за котенцето и задничето ти. Мъжете не сме никак сложни.

Тя вирна леко брадичка.

— Тук бих възразила. Ти си адски сложна личност, Карас.

— Неее, просто ми е по-удобно да мислиш така, Холи.

Тя нацупи устни и насочи погледа си към новите плочки. Начинът, по който *нейният* ум функционираше, ме очароваше. Начинът, по който взимаше моментното вдъхновение и го превръщаше

в песен... беше повече от удивителен. Устните ѝ се извиха в триумфална усмивка, което ме накара да трепна от нетърпение. Беше нужно тази жена само да си поеме дъх и аз вече бях нетърпелив да видя какво ще последва.

— Д-И-Л-Д-О. Дилдо. Седем точки. — Тя погледна към мен. — Знаеш ли, никога не съм имала дилдо. Нито вибратор. Както и да е.

— Сериозно? — Нямах как човек да пропусне да долови шока в гласа ми.

— Ами, не. Имам предвид, да, сериозно. Никога не съм притежавала.

— Как е възможно това?

— Просто никога не съм ходила да си взема. Не знам. Предполагам, че ръката ми е вършила работата си достатъчно добре.

Поклатих глава, виждайки объркването ѝ.

— Кълна се, всичко, което излиза от устата ти, ме изненадва.

Загледах се за миг в лицето ѝ, след което насочих поглед към плочките си. Нямах голям избор. Реших да напиша дума, която не бе особено порочна, но въпреки това беше дяволски подходяща.

— М-О-Я. Моя.

Холи ме изгледа странно.

— Това е „Порочен скрабъл“, Крей. А не „Каквато-дума-ти-хрумне скрабъл“.

— Така е, но точно това си ти, порочна или не, и това е последната ми дума по този въпрос.

С тези думи бутнах дъската настрана, разпилявайки плочките с буквите, които се разлетяха във всички страни, и я приковах към матрака.

Прошепнах срещу устните ѝ:

— Порочната част ще я направя по този начин...

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ХОЛИ

На следващата сутрин слязох по стълбите, облечена само с една от тениските на Крей, три-четвърти чорапи и никакви бикини. Планът ми беше напълно небрежно да се наведе, така че да покажа пред Крей прелестите си, и да го изкуша да ми даде онова, което желяех.

Снощи, след като разпиля навсякъде плочките ми за скрабъл, беше абсолютно порочен и отново превзе задните ми части с пръсти... и с език... но отказа да превземе вагината ми, заявявайки, че тя има нужда от още ден почивка.

Бях решена и убедена, че това ще приключи днес. Но замисълът ми се промени, щом чух Крей да говори по телефона през леко откренатата врата.

— Не мисля, че разбираш, Кенън, *това* е много по-важно. *Холи* е много по-важна. Знам, че си... знам. Знам го. Но просто не ме слушаш. — Крей завъртя глава и ме забеляза. — Ще ти звънна по-късно.

Той вероятно не чу отговора на приятеля си, тъй като почти на мига пусна телефона и се насочи към вратата.

— Хей, станала си. Как спа на подовия матрак? Все още не мога да повярвам, че счупихме леглото. — Той хвърли поглед към поправената маса. — И масата.

— Крей, какво не е наред?

Нищо не можех да разбера от езика на тялото му. Веждите му бяха смръщени, челюстта стегната и видът му бе в противоречие с жизнерадостните му думи.

Той прокара ръка пред косата си и въздъхна, а устните му се извиха в гримаса.

— Помниш ли, като ти споменах, че понякога се налага да се заемам с някои неща лично и да хвърля заплашителната си сянка върху тях? Сега е един от тези моменти. Трябва да се върна в Ню Йорк.

Реалност. Това бе изсмукало веселието от настроението на Крейтън.

Не беше реалистично от моя страна да мисля, че бихме могли да останем завинаги в този малък наш сапунен мехур. Моето време също изтичаше. Ако искахме това между нас да се получи, и двамата трябваше да се върнем към живота си.

— Тогава трябва да се върнеш в Ню Йорк и да хвърлиш сянката си — казах му аз.

Изражението му бе безизразно, нямаше дори следа от усмивка в него.

— Казах ти, че ще остана тук, докато те накарам да разбереш, че ти си най-важното нещо в живота ми, и няма да си тръгна, преди да го сторя.

Отново през тялото ми се разля топлина и аз поклатих глава, отпусвайки ръка върху неговите.

— Вече ми го показа. Вярвам ти. Сега заминавай за Ню Йорк и се погрижи за бизнеса си като безскрупулната акула, която можеш и искаш да освободиш.

Част от напрежението му се изпари.

— Сигурна ли си?

— Да. Каза ми, че всичко това е реално, и аз го разбрах. Реално значи, че всеки от нас трябва да се справя с проблемите си, подкрепян от другия, когато е нужно. Ако мога да бъда до теб, ще бъда, същото се отнася и за теб. Ще се справим.

Крей се наведе надолу, целувайки леко челюстта ми.

— Обичам те, Холи.

— Тогава върви и завладей света. Аз ще те чакам, когато си готов.

Той вдигна глава и погледна надолу към мен, погледът му бе напрегнат и в него преливаха толкова много емоции. Силата им ме прониза в гърдите.

— Мислех, че имам всичко — каза той тихо. — И тогава те срещнах. Вече знам, че имам всичко.

Преглътнах, решена да не позволя на сълзите си да потекат по лицето ми.

— Не може да казваш такива неща. Сериозна съм, не мога да ги понеса.

— Преди да влезеш в живота ми, дори не бях подозирал, че съм способен да изрека тези неща. Мисля, че и на двама ни ще ни се

наложи да се приспособим.

Кимнах и стиснах ръката му.

— Опаковай багажа си и ще те закарам до летището. Предполагам, че трябва да те попитам дали имаш нещо против да задържа колата под наем и да се върна с нея в Нашвил.

Той хвана ръката ми.

— Разбира се, че нямам нищо против. Стига да не ми възразяваш за това, че ще получиш нова кола, без значение дали я искаш, или не. И аз ще я избира, имайки предвид, че последните ти две коли са били „Понтиак“, а в Детройт вече дори не ги произвеждат.

— Както и да е. Просто не забравяй, че каквато и кола да ми вземеш, аз все пак ще карам като момиче от Голд Хейвън, затова гледай да има солидна застраховка.

Той промърмори под нос.

— Сега като се замислих, май ще ти купя танк.

Просто се засмях. Честно казано, не ме беше грижа какво ще ми купи. Стига да имаше четири колела и да ме отвеждаше от точка „А“ до точка „Б“. Ако беше някоя ужасяващо скъпа, щях да му мрънкам... а после вероятно щях да отстъпя с неохота.

Сега, след като стъпвахме в този нов етап от съвместния си живот, начинът, по който харчеше парите си, вече не ме тревожеше, както в началото. Крейтън нямаше нужда да ме купува... той вече ме имаше. Сега мислех, че иска да ме глези, да се грижи за мен, което беше нещо коренно различно, и нямах намерение да му го запратя обратно в лицето.

— Кога се връщаш? — попита той.

Свивайки рамене, мислено прехвърлих графика си, колкото можах, като имаше предвид, че телефонът не бе в ръката ми.

— Вероятно не по-рано от ден-два. Имам малко време.

Огледах се из стаята.

— Наистина имах нужда точно от това. Ще остана тук и ще се посветя на писането, преди да се върна. Дори може да взема някои неща от стаята си и да направя малко дарение. Освен това трябва да взема решение за къщата.

— Какво има да решаваш?

— Трябва да я продам. Нямам причина да я задържам.

— Но?

— Но все още не съм готова да го направя.

— Холи — Крей вдигна ръка към лицето ми, — не е нужно да я продаваш, ако не искаш.

— Изглежда глупаво да продължаваме да плащаме данъците, след като никой не живее тук.

— Скъпа — каза той, а погледът му стана нежен, — можем да си го позволим.

— Добре, няма да я продавам засега. Хубаво е да има къде да се върнеш, когато закопнееш за дома. Освен това откривам, че ми допада да имам връзка с корените си.

— Добре. Радвам се. — Телефонът иззвъня в ръката му и името на Кенън блесна на екрана. — Трябва да вдигна.

— Отивай да превземаш света от Ню Йорк, Крей. Ще се справим.

Побутнах го към стълбите и той се заизкачва. Освен поздравя му, не успях да чуя нищо от разговора. Но инстинктите ми подсказваха, че в Ню Йорк нещата не бяха никак добре за „Карас Интернешънъл“.

Нуждата да го попитам бе силна, но не го направих... нито сега, нито докато пътувахме към летището. Все още се борех с нея, когато Крейтън обгърна с ръце лицето ми и ме нацелува, преди да се качи на самолета и да ми махне за последно.

Сама в кадилака се зачудих дали не трябваше все пак да го попитам.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ХОЛИ

На следващия ден тъкмо отхапвах от сандвича си с риба тон, който бях приготвила за обяд, когато някой почука на вратата.

Наистина? Отново?

Днес вече бях получила две пратки от Крей. Първата бе от внука на Долорес Мейнард, Ленард, който достави останалите кожени дневници, поръчани от Крей за мен. След като дадох двайсетачка бакшиш на момчето, едва не припаднах от красивите цветове.

След това се появи Бен от „Бири и Топки“.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попитах го аз.

Той вдигна черно-розова чанта за боулинг с ръката, с която не държеше бастуна си.

— Специална пратка за теб от мъжа ти.

— Какво е това? — Взех чантата и я откопчах. Бонбонено розова блестяща боулинг топка с името ми на нея и черно-розови обувки за боулинг.

Какво, за бога?

— Е добре, аз съм готов, трябва да потеглям, захарче. Ще те видя в залата тази вечер, ако решиш да дойдеш.

Измърморих нещо, докато той слизаше по стълбите и се насочваше към колата си. Нямах никаква идея какво да кажа, тъй като бях изумена. Измъкнах бележката, бутната в една от дупките на топката, и оставих чантата на пода.

Прочети ме

Разтворих я и се зачетох.

„В случай, че се отегчиш. Освен това мисля, че гражданите на Голд Хейвън с радост ще се опитат да те склонят да им изнесеш още един импровизиран концерт в

боулинг залата. Може да улових само края на предишния, и въпреки че беше наквасена с текила, беше невероятна.

Липсваш ми.

Твой, Крей“

По дяволите!

Ако вече не бях дала сърцето си на този мъж, той щеше да го открадне точно там, над блестящо розовата боулинг топка и черно-розовите боулинг обувки. Сигурно бях единствената жена на света, която би предпочела такива подаръци, вместо някое от диамантените колиета Хари Уинстън, но в този жест бяха вложени много повече мисъл и усилие, и за мен разликата беше огромна.

Следващото почукване на вратата... придружено с гневно мърморене... ме изтръгна от спомените.

— Идвам, идвам — промърморих и отворих рязко вратата.

Преди това трябваше да погледна през малкото прозорче до вратата, покрито с дантелено перденце, но не го направих.

— Здравей, миличка! Мама се прибра!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

КРЕЙТЪН

От мига, в който пристигнах в Ню Йорк, се хвърлих в работата и от тогава не бях спирал. Кенън ме гледаше намръщено, докато разговарях с Бен по телефона, за да уредя боулинг топката и обувките за Холи, но го изритах от стаята, когато се заех с уреждането на следващата доставка. Това беше последният път, в който се заех с нещо различно от бизнеса си, след като се върнах. Или казано по друг начин, беше катастрофа след катастрофа.

Собственият ми чичо ме беше обвинил, че съм зарязал задълженията си към собствената си шибана компания, и бе узурпирал корпоративните възможности, тъй като не бях позволил на борда на директорите да гласуват за купуването на „Хоумгроун Рекърдс“, преди аз лично да го купя.

Оттогава прекарах почти цялото си време заключен в кабинета с адвокатите си... тези, които наех да защитават личните ми интереси, след като не можех да използвам тези на компанията заради конфликт на интереси... и това, което ми казваха, не беше никак добре. Разбира се, имаше много аргументи в моя полза, при това доста добри, но фактът, че те признаваха правотата му, изгаряше вътрешностите ми.

Нямаше да има проблем, ако бях поставил поглъщането на компанията за гласуване, за да получа благословията на борда, и чак тогава да се заема с поглъщането, но тогава бързах толкова много... бях толкова нетърпелив да го направя заради Холи и да се подсигурия, че компанията не може да прецака кариерата й... че се издъних. Никога преди не се бях дънил така. Ако искът на чичо ми успееше, репутацията ми в бизнес средите и тази пред борда и акционерите щеше да бъде безвъзвратно съсипана.

Трябваше да кажа всичко на Холи вчера вечерта, когато напуснах Кентъки. Тя беше човекът, с когото исках да споделям всичко, а сега бе прекалено далеч от мен, защото не си отворих шибаната уста, за да й кажа какво съм направил.

Знаех, че постъпих така, защото част от мен не искаше да разклаща крехкия баланс, който бяхме открили. Онази хармония бе толкова дяволски прекрасна, че не исках да преоба всичко, преди да съм имал шанса да му се насладя.

Но това не беше нещо, което исках да ѝ кажа, когато е на километри от мен. Не мислех, че ще избяга отново, но винаги съществуваше шанса да помисли, че искам да я купя, и нямаше да поема риска да ѝ го съобщя, без да съм се подсигурил.

Това, което Кенън ми бе казал вчера по телефона, когато се обади в Кентъки, бе, че чичо ми смята да внесе иск... а не, че има солидни основания за това. Смятах, че адвокатите ще се справят с това за нула време. Господ ми е свидетел, плащах им повече от достатъчно. Но все още нямаше никакво решение. Само куп възможни посоки, които щяха да ме отведат до дузина различни пътища.

Погледнах към телефона и реших все пак да се обадя на Холи. Просто като чуех гласа ѝ и щях да се почувствам по-добре.

Кенън беше в съседната конферентна зала, когато взех телефона и намерих номера на Холи в указателя... не че беше трудно, все пак беше в любимите ми номера. Може би затова Кенън беше толкова ядосан напоследък. Знаеше, че съм го заменил.

Извънтя два пъти, преди тя да вдигне.

— Крей?

Облекчение изпълни цялото ми тяло, щом чух гласа ѝ.

— Здравей, скъпа.

— Здравей. Може ли да ти звънна по-късно? Аз... заета съм в момента.

Чух гласове на заден план и вероятно тя бе покрила телефона с ръка, тъй като дочух как заглушено нареди на някой да мълчи. Облекчението ми се изпари на мига.

— Холи? Всичко наред ли е?

— Наред е. Всичко е наред. Мога ли да ти звънна след няколко часа?

Гласът ѝ звучеше различно и нямаше никакъв начин да повярвам, че всичко е *наред*.

— Нещо не е наред. Какво има? — попитах остро.

— Не мога да говоря точно сега, но ще ти кажа по-късно.

Насилих се да не я принуждавам да ми казва какво се е случило.

— Обади ми се по всяко време. Обичам те, Холи.

— Чао, Крей.

Тя затвори, а не мен не ми убягна факта как не ми каза, че и тя ме обича.

* * *

Не бях сигурен защо бях тук, но по някаква причина, след като напуснах офиса на адвокатите, влязох в „Роуз Клуб“ в „Плаза“, вместо да се насоча към пентхауса си. Свалих палтото си и го подадох на камериера пред гардеробната.

Когато барманът се насочи веднага към мен, което не бе изненадващо, тъй като обслужването тук бе първокласно, аз казах:

— „Бушмилс 21“, моля. Три пръста.

— Да, сър.

Той се отдалечи, посягайки към бутилката и чашата, а аз седнах на стола и се замислих за последния път, когато бях тук. Милостиви боже. Толкова много се бе случило от тогава.

Вечерта, когато срещнах Холи, седях на един от диваните в далечния ъгъл, отбягвайки всякакви контакти с хора, и най-вече отбягвайки семейната вечеря, където чичо ми щеше да използва всяка проклета минута, за да ме укорява за изборите, които бях направил в живота си.

Преди няколко години на една Бъдни вечер, след като сестра ми ме беше умолявала, склоних да вечерям с леля и чичо и да се преструвам, че сме щастливо семейство. След перфектно сготвената пуйка и повече скоч, отколкото беше препоръчително да поеме, чичо ми беше отприщил тирада за глупавите ми бизнес ходове, преди да превключи към провалите в личния ми живот.

Последният удар бе това, че се срамувал, задето му се налагало да споделя фамилията си с мен. Леля ми пребледня, но вместо да се възмути, тя просто посегна към поредната чаша вино. Дори когато бях дете, тя никога не ме защитаваше пред чичо.

Изправих се, извиних се на сестра си, че не съм успял да поддържам семейната атмосфера, и си тръгнах.

От онази Коледа отказах да прекарам друг празник със семейството си. Холи беше лекът за отегчението ми и начинът да отвлека мислите си от напълно не идеалното си семейство.

Когато барманът постави питието пред мен, обвих пръсти около чашата и се отдалечих от бара. Сядайки в ъгъла си, се усмихнах, когато споменът за Холи се появи в ума ми.

Мамка му. Беше толкова прекрасна, изглеждаше напълно не на мястото си. Къса пола, прекалено тънко яке, за да ѝ осигури каквато и да е топлина, и каубойски ботуши. Тя бе отхвърлила огромната маса коса зад рамото си, за която вече знаех, че беше пълна със сценични екстеншъни, и бе огледала бара, сякаш го притежава. Дори дрехите ѝ да крещяха „мястото ми не е тук“, държанието ѝ крещеше „но не ме е грижа“. Тези нейни увереност и смелост ме плениха от първия миг.

Е, излъгах. Първи бяха дяволски сексапилната коса, сочните цици и закръгления задник... но *след това* забелязах и увереността, за която споменах, както и лек намек за ранимост.

Всичко в нея, дори начинът, по който седеше, показваше, че се опитва да бъде силна, но виждах, че има нужда от силна ръка, която да я води. Когато видях, че друг мъж се приближава към нея, решен да се пробва, действвах, без да се замисля... нещо, което преди нея правех много рядко.

Отидох до нея и я обявих за моя.

Все още можех да си спомня, почти дословно, какво каза, когато най-после изрече предложението си, след всички намеци и флиртове.

„Дойдох тук, за да намеря мъж, който изглежда свестен, и да видим какво ще ни донесе нощта“.

Ама наистина, какво може да направи един мъж, освен да грабне ръката ѝ и да я завлече горе в хотелската стая? Защото аз направих точно това.

Споменът се изпари, когато върху оцветената от лилаво-синята светлина маса падна сянка. Вдигнах поглед, за да открия, че там стоеше Гриър.

— Не те ли държат окована за бюрото до полунощ всяка вечер?
— попитах присмехулно.

Усмивката на сестра ми не се разшири така, както бях свикнал. Изглеждаше нащрек.

— Знам, нали? Хей, Крей, не съм си тръгвала толкова рано от месеци. И то, защото не ми е позволено да работя по проекта, за който си оковал всички в кантората. Понякога конфликтът на интереси е страхотно нещо.

Погледнах часовника си и намразих факта, че малката ми сестричка смяташе, че е рано да си тръгне от работа в осем и половина вечерта.

— Нямах нужда от тази работа, Гри. — Прякорът беше вследствие на малкото време, което прекарвах с нея, докато беше дете, в редките случаи, които ми беше позволено да напускам пансиона.

Тя завъртя очи и пусна куфарчето си на пода, преди да седне срещу мен.

— Няма да живея от парите ти. Освен това няма да съм винаги черноработник. След няколко години ще мога да работя от къщи и тогава ще изживявам мечтата.

Замислих се за правния отдел в „Карас Интернешънъл“ и колко яко бачкаха всички там.

— Нали знаеш, че тревата на съседа невинаги е по-зелена?

— Не ми пукай още сапунения мехур. Три години си скъсах задника от учене заради тази диплома. Смятам да я използвам.

Отворих уста, за да кажа още нещо, но вместо това въздъхнах и отпих от скоча си.

Появи се сервитьорът и Гриър си поръча джин с тоник.

— Кога започна да пиеш твърд алкохол? — попитах, тъй като големият брат в мен се пробуди. — Обикновено пиеш вино, не джин.

Тя отново извъртя очи.

— Спокойно, Крей. Позволявам си хубаво питие, защото ти плащаш. Освен това Тристан се опитва да ме научи да пия по-изтънчени питиета от виното.

Намръщих се, когато спомена за гаджето си.

— Тристан е тъпак, Гриър.

Тя ме погледна лошо.

— Не е тъпак. Той е много свестен, наистина. — От тона й не бях сигурен кой се опитва да убеди, мен или себе си.

— Наистина? Защо тогава не си с Тристан, а се мотаеш с батко си?

Тя сведе поглед.

— Защото не обича да ходя при него късно вечер. Казва, че му обърквам графика за спане. Но следващата седмица ще заминем някъде. Имаме нужда от малко време насаме, за да се сблизим.

Ако Гриър беше някоя друга жена, а не сестра ми, бих й казал, че всеки свестен мъж няма да го е грижа по кое време някоя жена ще се вмъкне в леглото му. Щеше да е шибано доволен, че тя е там, за да му обърква *графика за спане*. Но нямах намерение да подхващам темата за секса със сестричката си. Мамка му, никакъв шанс.

За щастие Гриър смени темата.

— Е, кога ще се запозная с жена ти?

Замислих се за телефонния разговор, ако можеше да се нарече разговор, който проведох с Холи по-рано.

— Скоро. Трябва да отидеш на някое от шоутата й. Тя е адски невероятна, Гриър. Ще бъдеш дяволски удивена.

— Ъм, за твоє сведение, Крей, виждала съм нейно изпълнение по телевизията, знам как звучи. И да, прав си, адски невероятна е.

— Кога си я видяла по телевизията?

— Гледах записи от шоуто *Кънтри мечти* веднага щом научих новината от вестниците. Искях да видя момичето, което сега ми е сестра. Справил си се добре. Страхотен талант е. От първото прослушване до края доста я полираха, но гласът й й проправи пътя. Съдиите бяха изумени.

Извадих телефона си и звъннах на Кенън.

— Какво правиш? — попита Гриър.

— Ще се сдобия с копие от записите за този сезон на шоуто.

— Не си ли го направил? Сериозно? Мислих, че си й направил проверка.

— Ако съм, значи Кенън не е споделил информацията с мен. Мамка му.

Не знам защо не се сетих за това по-рано. Нуждата ми да видя изпълненията на Холи нарастваше с всяко позвъняване на телефона на Кенън.

— Моментът не е подходящ, Крей — каза Кенън дрезгаво.

— Исусе, Кенън. Ако чукаш някоя, не вдигай шибания телефон.

— В момента играем на „Дефкон 5“, затова реших, че може да е важно. Ако не е, ще се връщам при Рейчъл и можем да обсъдим каквото искаш на сутринта.

— Боже, впечатлен съм, че въобще знаеш името ѝ. И да, важно е, но първо можеш да свършиш с *Рейчъл*. Искам сезона на *Кънтри мечти*, в който е участвала Холи.

— Прекъсна ме заради това?

— Важно е. — А тонът ми беше раздразнен и нямах намерение да търпя глупости.

— Имаш го на имейла си. Иди и потърси писмото, което ти пратих на първи януари, след като ми каза името ѝ. Когато свърших с проучването, ти изпратих всичко.

— Благодаря. Лека вечер — отвърнах и затворих.

Гриър се ухили.

— Казах ти.

— Нима подслуша целия проклет разговор.

— Щеше да ми е трудно да не го чуя.

Поклатих глава.

— Трябва да се прибирам. Ще гледам телевизия. — Вдигнах чашата и допих ликьора си.

— Браво, остави малката си сестричка сама в тъмното.

Сервитьорът се върна с нейния джин с тоник. Извадих портфейла си и хвърлих няколко стотачки на масата, преди да сграбча Гриър за ръката и да я вдигна от стола.

— Няма да пиеш тази вечер. Ще се прибереш у дома и ще поспиш като хората, преди да се върнеш утре в офиса.

— Не мисля така, Крей. Ще седна, ще си почина и ще се наслажда на питието си. Ти тичай да гледаш жена си преди да ти е станала жена. Ще се видим сутринта. Ще ме видиш около партньорите във фирмата ми да търча наоколо и да изпълнявам заповеди.

— Поне ми кажи, че ще вземеш такси до вас, а няма да ходиш пеша.

— Само шест пресечки са. Не е нужно да ходя с такси.

Седнах отново долу.

— Е, значи предполагам, че ще изчакам да си довършиш питието.

След като изпратих сестра си до вратата ѝ, се прибрах у дома пеша. Веднага щом прекрачих прага, се насочих към офиса си и си отворих лаптопа. Отне ми само няколко минути да преровя имейлите си, за да намеря този, който Кенън ми бе изпратил.

Започнах от епизодите с прослушванията. Щеше да бъде малко, ако кажа, че бях очарован.

Възхищавах се на по-заобленото лице на Холи, което тя сякаш бе изгубила, докато я променяха и полираха с всеки изминал епизод. Харесваше ми да гледам как се превръща в звезда, но знаете ли кое ме притесняваше най-много? Нямахте нужда те да променят нищо в нея, защото беше перфектна от мига, в който стъпи на сцената. Розова карирана риза, дънки, които бяха протрити от носене, а не защото бяха направени по приумица на някакъв моделиер, чифт издраскани каубойски ботуши и най-голямата усмивка, която някога бях виждал на лицето ѝ.

И нямаше да се спра, докато не видех отново тази усмивка да извива устните ѝ.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ХОЛИ

Днешният ден беше сюрреалистичен. Не сюрреалистичен от типа да стоя на сцената на „Гранд оле Опри“ и да пея, но все пак беше приблизително. Ако проверите в *Гугъл* дефиницията за сюрреално, жените Уикман, майка и дъщеря, сърце до сърце щяха да ви се покажат.

Появата на майка ми, цялата загоряла, полирана и излъскана след ваканцията си, не бе нещо, което очаквах... а предполагам, че трябваше. След като ми се обади от затвора, знаех, че няма мъж в живота си, макар че подобна ситуация не продължаваше дълго.

Детекторът ми за „пълни простотии“ се включи на мига, в който тя ме прегърна, казвайки ми, че е толкова хубаво да ме види така щастлива.

Нима това наистина бе майка ми?

Бях толкова изумена от това, че тя иска да говори с мен и да разбере как я карам... а не да ме пита колко пари мога да измъкна... че буквално затворих на Крей, щом ми звънна. Но фактът, че тя не спомена нито дума за това как е откраднала бижутата на баба последния път, когато беше в тази къща, ми напомни, че това все още бе майка ми, и отново застанах в защитна позиция.

Щом затворих телефона си, тя каза:

— Знаеш, че можеш да говориш с него, нали? Сигурно ти липсва адски много, имайки предвид, че сте младоженци, а той не е тук.

— Ще говоря по-късно с него.

— Ако си сигурна... — Тя се огледа из кухнята. — Какво ще кажеш да си направим чай и да си поговорим? По-късно планирам да отида в „Бири и Топки“ и да се видя с няколко стари приятели.

Ах! Това вече звучеше като майка ми.

— Добре.

Не мисля, че някога бях правила чай, и не смятах да започвам тепърва. Това вероятно бе едно от малкото неща, които майка ми

правеше перфектно. Имайки предвид, че това бе единственото, което ми е приготвяла... забравете за оризовите кексчета, печените сандвичи със сирене, желето и всички останали неща, които другите майки правеха... предполагам, че беше от полза това, че умее да прави чай.

Тя се движеше из кухнята с лекота, все още знаейки къде се намира всичко... точно както знаеше и къде се намират бижутата. Докато измъкваше една бледоморава пластмасова кана, която баба ползваше със същата цел, откакто се помнех, се опитах да измисля как да повдигна въпроса. Но вместо това въпросът ѝ ме свари неподготвена.

— Изглеждаш щастлива, Холи. Той прави ли те щастлива?

— Как... какво?

— Щастлива. Прави ли те щастлива?

Това, че майка ми се интересуваше за щастието ми, ме изуми и шокира толкова много, че изрекох истината, преди да успея да измисля друг отговор. Или може би беше наивната надежда, че тя може наистина да се интересува. Каквото и да беше, отговорих от сърце.

— Щастлива съм. Имаме малко трудно начало, но мисля, че най-после открихме ритъма си. Да си тръгна и да дойда тук вероятно бе най-доброто решение, което съм взимала.

Пластмасовата кана полетя през ръба и се приземи с трясък на пода.

Майка ми ме погледна, слагайки една ръка на бедрото си и вдигайки другата към устните си.

— Напуснала си този мъж? Моля те, кажи ми, че не е истина.

Старите ми защити се вдигнаха на мига, но отново проговорих, без да се замисля.

— А ти какво би направила, ако първата съпруга на мъжа ти те притисне в ъгъла, каже ти, че си щастливата номер три, а не втората съпруга, както си си мислела, а след това те накара да изпаднеш в паник атака, карайки те да осъзнаеш, че ако не се махнеш на мига от тази странна джунгла, превърнала се в калейдоскоп от кошмари, ще изгубиш шибания си ум?

Другата ръка на майка ми се отпусна на бедрото ѝ.

— Бил е женен *три* пъти? Но в новините никога не се е споменавало за това. *Никога*. И не ти е казал? О, моята Холи. Не ми

харесва, че крие неща от теб. Не така работи бракът. Довери ми се, след всичките ми бракове много добре го знам.

Откровеностите на майка ми ме изумиха. И тогава отново си припомних думите ѝ в ума си.

— Чакай, какво? Колкото пъти си се омъжвала? Мислех...

Погледът на майка ми се насочи към пода, сякаш беше най-интересното нещо, което бе виждала, и нямаше как да не реша, че изчервяването на лицето ѝ е от срам. Беше нещо ново за мен да я видя така.

Когато ме погледна след няколко мига, тя каза:

— Е, нека да кажем, че не си единствената в семейството, която е имала бърза сватба във Вегас. Само да се надяваме, че ще е единствената ти.

Онзи под, който майка ми намери за толкова интересен? Сега ченето ми висна до него.

— Не мислиш ли, че е трябвало да го споменеш? Имам предвид, сериозно ли? Колко пъти? — Тя промърмори нещо и аз скочих от стола, тръгвайки към нея. — Мамо, колко пъти?

— Два във Вегас, един в Рино и един в Подънк.

— Била си омъжена *четири шибани пъти* и нито веднъж не сметна за нужно да го кажеш на единствената си дъщеря?

Тя се присви, карайки ме да съжалявам за острите си думи, макар да знаех, че не съм длъжна. Когато раменете на майка ми се разтресоха и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи, бях още по-удивена. *Никога* не бях я виждала да плаче. Не знаех, че физически е способна на това.

— Знам, че бях ужасна майка и нямам никакво извинение. Но баба ти те отгледа много по-добре, отколкото бих могла аз. Съжалявам за всичко, Холи. Съсипах напълно живота си, както твоя и *нейния*, и се опитвам да се реванширам. Просто се уча как да го сторя.

Бях шокирана. Знаех го, но никога не бях виждала майка си толкова искрена. Никога не бяхме водили подобен разговор. Може би това бе втори шанс за нас?

Нямаше какво друго да направям, освен да обвия ръце около нея и да ѝ позволя да напои със сълзите си памучната ми блуза.

Думите ѝ бяха заглушени, но все още можех да я чуя.

— Не ти казах за сватбите, защото знаех, че бракът няма да издържи. Никога нищо не издържаше дълго. Вече ме мразеше и не исках да ти давам още един пример за това какъв провал съм.

По своя собствена воля ръката ми се повдигна и погали гърба й.

— О, мамо. Не те мразя.

— Напротив, мразиш ме. Би трябвало. Убих собствената си майка. Аз съм ужасен човек. Заслужавам да отида в ада за това, което сторих, вместо мъжът ти да ме праща на почивка.

Тялото й се разтърси от сълзите и въобще не можех да разбера какво се случва в момента. Но някак, по някакъв начин, ледената стена, с която бях обградила сърцето си, за да се предпазя от майка си, се разтопи и започнах да й шептя утешителни думи.

* * *

След като с майка си поговорихме и изпихме чая, тя се изтупа и тръгна към „Бири и Топки“. Опита се да ме убеди да отида с нея, но наистина не бях в настроение да излизам на сцената тази вечер, без значение дали на караокето или просто пред чужди хора.

Освен това имах нужда от малко време, за да осмисля това, което се беше случило този следобед и да разгадая емоциите, които кипяха в мен. Затова през следващия час пишех куплет след куплет, чувствайки, че тази песен се изтръгва от самата ми душа и по някакъв начин в същото време се вливаше в душата ми.

Беше се стъмнило, приближаваше седем часа, когато отново някой почука на вратата ми.

Кой пък е сега? Сериозно, не можех да понеса повече изненади. Изчаках за миг и когато никой повече не почука, сърцето ми заби в нормалния си ритъм. Ревът на дизелов двигател навън разпали любопитството ми и аз се затичах към вратата. Отмятайки настрани дантеленото перденце, погледнах навън. Когато се огледах, забелязах изчезващите задни светлини на кафявия камион за доставки на *UPS*.

Завъртях ключа и отключих вратата, открехвайки я само толкова, че да видя малък пакет с размерите на кутия за обувки да лежи на лилавата веранда.

Усмихнах се.

Крей. За това ли ми звъня по-рано днес?

Грабнах я и изтичах обратно вътре, насочвайки се към кухнята, за да взема нож и да я отворя. Върху опаковката от балончета имаше бележка. Сърцето ми се разтуптя неудържимо по различна причина.

Нямаше го само от ден, а вече ми липсваше адски много. Искаше ми се да бях поговорила с него по-рано днес, но шокът, който породил майка ми, все още ме държеше в лапите си.

Знаех, че съм лудо влюбена в този мъж, щом само вида на почерка му ме накара да се замайвам.

„Холи,
наричат го Изпълнителния директор и гледай да
крещиш името на този директор, докато свършваш.

Крей.“

Какво, за бога?

Бутнах бележката настрани и отворих пакета. Беше вибратор. Лъскав сребрист вибратор. Формата му беше странна, но от това, което знаех за вибраторите, а то не бе много, имаше G-точка и клитор стимулатор. Дамските ми части се събудиха и закрещяха от нужда само при вида му.

След лудия и емоционален следобед, това, от което имах страхотна нужда, бе вана и голяма чаша, а може би две, вино... последвани от проба на новата ми играчка.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

Бях на средата на един от епизодите на *Кънтри мечти*, когато телефонът ми извибрира върху бюрото. Посегнах с лявата си ръка, подразнен, че някой ме прекъсва, докато гледах как Холи буквално заковава една песен на име „Денят на независимостта“ и с нежелание откъснах поглед от лаптопа си.

Грабнах телефона с намерението да игнорирам повикването, но щом погледът ми се насочи към екрана, видях името на Холи. Натиснах бутона за пауза на лаптопа и вдигнах незабавно.

— Холи?

Тя дишаше тежко в слушалката и изчака миг, преди да каже:

— Хей.

— Добре ли си?

— О, ще бъда дяволски по-добре от просто добре. Но в бележката ви пише, че искате да чуete как крещя името ви, господин изпълнителен директор, затова ето ме, следвайки заповедите ви.

Мамка мууу. Пенисът ми подскочи в панталона. Напълно забравих за вибратора, ама тотално и абсолютно го забравих. Не бях дори сигурен как е възможно, но беше факт.

— Да не би да ми казваш, че точно сега имаш вибратор, заровен дълбоко в сладкото ти котенце?

— И разширител в задника.

— Исусе, Холи — простенах аз. — Свърши ли?

— Не. Исках да ме чуеш.

— Добро момиче.

Отместих телефона от ухото си, натиснах бутона за високоговорител и го оставих на бюрото. След това посегнах към колана си и го откопчах, умишлено позволявайки на катарамата да издрънчи.

— Да не би да...?

— Изваждам пениса си, за да може да свърша, като чуя как свършваш ти. Липсваш ми, Холи. Липсва ми горещата ти малка вагина, тясното ти малко задниче и тези адски перфектни твои цици.

— Мамка му. Мисля, че почти свърших, само като те чух да казваш това. — Гласът ѝ трепна по телефона.

Усмихнах се.

— Добре.

В мига, в който обвих ръка около члена си, осъзнах, че съм печално неподготвен, затова се насочих към банята, взех лубриканта и се върнах в спалнята, а през цялото време говорех мръсотии на Холи и ѝ казвах какво бих направил, ако бях при нея.

— Защото харесваш да усещаш пениса ми в задничето си, нали?

— Почти сигурна съм, че свърших толкова пъти, че почти бях припаднала, нали?

— Адски перфектна си, жено — казах, като се съблякох, пъхнах се в леглото и пузнах в действие лубриканта. — Сега ще видим колко добре си се подготвила.

Смехът ѝ накара члена ми да стане по-твърд.

— Вече знам, че съм се подготвила, Крей. Повярвай ми. Имам доста практика в действията с една ръка.

Простенах при представата и обвих ръка около пениса си.

— Добре, скъпа. Каза, че вече си го пъхнала в себе си, нали?

— Да.

— Колко близо си да свършиш?

— Адски близо.

— Искам да позабавиш за миг.

— Какво мислиш, че правя досега?

— Да не би да ми се караш, Холи?

— Може би малко. Наистина, ама наистина искам да свърша. — Думите ѝ бяха само тих шепот и от тях лъхаше отчаяние.

— Скоро, скъпа, обещавам ти. Първо искам да си поиграеш с клитора и да се отведеш до самия ръб.

Стоновете и виковете ѝ ме подлудяваха и аз започнах да се галя, докато стигнах до същия ръб като нея.

— Крей, моля те. Имам нужда...

— Включи вибратора, скъпа, и искам да го вкараш в сладката си вагина, докато притиснеш G-точката си. Искам да го поемеш дълбоко,

както поемаш мен. Стигни до края. До самия ръб. Искам да те чуя веднага. Защото, когато свърша върху ръката си, искам да те чуя как крещиш името ми.

Дрезгавото ѝ „О, боже мой“ бе последвано от силен и шумен стон.

— Крей... аз ще... трябва... не мога...

— Свърши за мен, Холи. Веднага. Мамка му, точно сега.

Заповедите ми бяха остри, тъй като бях на ръба на контрола си, топките ми се повдигнаха към основата и оргазмът ми щеше да се взриви всеки миг.

— Крей! — Стонът ѝ прерасна във вик и ми се прииска повече от всичко на света да бях там, за да видя лицето ѝ, обтегнато от удоволствието, от което нямаше връщане назад.

Аз също изгубих контрола си и името ѝ отекна в спалнята. След няколко мига главата ми падна на възглавницата.

Тогава чух гласа ѝ през телефона.

— Крей, още ли си там?

— Още съм тук, скъпа. Почти ме унищожи, макар да си на повече от деветстотин километра от мен.

От говорителя се чу лек смях, последван от няколко минути тежко дишане, докато и двамата се възстановявахме след оргазма.

Холи беше тази, която проговори първа.

— Радвам се, че ти звъннах тази вечер. Съжалявам за по-рано днес. Майка ми се появи. Насладила се е на ваканцията. Затова ти благодаря от нейно име.

Настръхнах.

— Майка ти е дошла? Добре ли си? — Грабнах тениската, която бях хвърлил настрани, и почистих кашата, която бях направил върху ръката и корема си. — Мамка му, трябваше да остана.

— Всичко е наред, Крей. Не откачай. Всъщност, беше... добре. Говорихме. Мисля, че в момента отношенията ни са добре. Ако беше тук, не мисля, че щеше да се случи така, затова вероятно е имало причина да стане точно по този начин.

Напрежението, което ме бе сграбчило, спадна само малко.

— Сигурна ли си? Защото, проклятие, Холи, от това, което си ми казвала за майка си...

— Знам, но тя ми е майка все пак, за добро или лошо, и ако има шанс отношенията ни да станат нормални, имам нужда да вярвам, че може би се е променила. Знам, че преди бях твърдо убедена, че не може да се разбираме, но сега изглежда се е променила.

Имах лошо предчувствие за това, но не можех да се насиля да разбия надеждите, които изпълваха гласа на Холи. Всичко, което виждах, бе малкото момиченце на снимките от дома на баба й, което се чуди какво ли би било майка й да е като другите майки и действително да се интересува от нея, вместо от някой от безбройните мъже, преминаващи през живота й.

Подбрах внимателно думите си.

— Имаш моята подкрепа, Холи. Каквото и да сметнеш, че е най-доброто за теб, знай, че ще те подкрепя.

Нежният й смях проехтя през слушалката на телефона, стопляйки гърдите и сграбчвайки сърцето ми.

— Прав си, Крей. Това е толкова реално, колкото е възможно да бъде. Обичам те. Ще се чуем ли сутринта?

— Абсолютно. И аз те обичам. Лека нощ, скъпа.

Когато затворих, се усмихвах. Налагаше се да се справя с всичките тези простотии с чичо ми още утре, защото при първа възможност отлитах на юг.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ХОЛИ

Главата ме болеше малко от виното, но за щастие нямах махмурлук, когато се изтърколих от леглото и заслизах по стълбите. Вратата на спалнята на баба беше широко отворена и бе очевидно, че майка ми не бе прекарала там изминалата нощ.

Докато се насочвах към долния етаж, едно гласче вътре в мен нашепваше: „Шокирана ли си? Ама наистина“? Както казах на Крейтън, имах нужда да повярвам, че се е променила.

Направих си чаша кафе и надникнах през прозореца към верандата. Все още бях благодарна, задето хората не са сметнали, че си заслужава да ме забелязват, дори и в това малко градче. Грабвайки ръчно плетения шал на баба ми, излязох на верандата и се свих на люлеещия се стол.

Тъкмо се зазоряваше и все още беше студено, а над пътя се носеше лека мъгла. Тук имаше спокойствие, което не съществуваше никъде другаде на света.

Крей беше прав, наистина не трябваше да продавам къщата. Може и да не се върнех скоро тук, както би ми се искало, но да притежавам това парченце от рая беше достатъчно, за да се чувствам спокойна. Да се върна обратно към корените си беше правилният избор. Без значение колко фенове знаят името ми, без значение колко луд може да стане животът ми, аз си оставах обикновено момиче от Голд Хейвън, Кентъки.

И сега, след като се прибрах у дома и видях това място през очите на възрастен... и през тези на Крейтън... бях доволна да съм това момиче. Точно като всичко останало, нямаше да съм тази, която бях сега, да съм омъжена за мъж, в който бях лудо влюбена, ако не беше този път пред мен, който бях извървяла.

Седях на люлеещия се стол на верандата на баба ми и гледах как изгревът оцветява сутрешното небе, мислейки си, че няма как да не съм благодарна за възможностите, които ми бяха дадени. Спомените от

трудностите останаха зад мен, завладени от всички хубави неща, които ми се бяха случили.

Много по-късно чух телефонът ми да звъни вътре в къщата, прекъсвайки спокойствието и мислите ми за обратите на съдбата. Ставайки от стола, притичах през верандата и отворих вратата, преди да хукна към телефона и да вдигна.

Очевидно се надявах да се обажда Крей. Но не беше той... беше Тана.

— Хей, момиче, какво става? — Не бях говорила с нея, откакто напуснах Ню Йорк за втори път, отправяйки се към Голд Хейвън.

— Днес поглеждала ли си вестниците или клюкарските сайтове? Стомахът ми се сви.

— Няма да ми хареса това, което ще ми кажеш, нали?

— О, мамка му! Не си.

— Не. Няма никакви таблоиди отвън на предната ми веранда. — Преглътнах надигащата се в мен паника и седнах на стола. — Колко зле е?

— Много зле, скъпа. Майка ти е продала ексклузивна новина на *Yammer*, която те публикуваха преди десет минути. А тазсутрешните новини избухнаха с вестта, че съпругът ти е съден от собствените си акционери за корпоративна измама или нещо подобно. Това беше в *Wall Street Journal*, не в *Yammer*, но не знаех за него, докато не прочетох статията в *Yammer*, където имаше линк към нея. Имената ви са в устата на всички днес.

— Какво?!

Радвах се, че вече не държах чашата си с кафе, защото досега щеше да се е разбила на пода.

— Нали знаеш как казват, че няма лоша реклама? Е, за твое добро днес наистина се надявам да е така.

Скочих от стола и се насочих към спалнята на баба ми. Естествено, нямаше и следа от вещите ѝ. Облягайки се на тежката дъбова врата, аз се плъзнах по нея, сядайки на пода и навеждайки глава между краката си. Ръката ми трепереше толкова силно, че едва успях да задържа телефона до ухото си.

— Какво е казала? — прошепнах аз.

Разочарование, отвращение и гняв изпълваха цялото ми същество, стомахът ми се свиваше и преобръщаше. Каква глупачка

бях, че потуших съмненията си за нея. Какво си мислех тогава, за бога?

Тана проговори почти колебливо, когато каза:

— Предполагам, че Крейтън е отнесъл по-лошото от всичко това. Нямах никаква идея, че е бил женен в колежа. Цялото това нещо е било погребано. Слухът разказва, че момичето се е престорило на бременно, за да го омотае, но когато е осъзнало, че няма да получи нищо от чичо му, е инсценирало спонтанен аборт. Всичко, което пише за теб, е, че изглежда си лудо влюбена в съпруга си.

Започна да ми се повдига, а лицето и шията ми почервеняха. Аз бях причината личните проблеми на Крейтън да бъдат изписани върху страниците на клюкарските парцали... лични проблеми, за които не знаех нищо с подробности.

Аника е била бременна? Или поне се е преструвала, че е? Той бе пропуснал да ми каже това, заедно с факта, че ще го съдят. Дали е знаел какво се задава? Спомних си за напрежението в раменете му, докато говореше с Кенън. Сигурно е знаел. Но защо не го сподели с мен?

— Кажи ми какво пише за това, че ще съдят Крейтън.

— Наистина ли не знаеш? — попита шокирано Тана и потръпнах леко, чудейки се какво още е скрил Крейтън от мен. Мразех да изпитвам съмнения към него.

Надигнах се от пода и започнах да кръстосвам коридора.

— Моля те, Тана. Нямах да питам, ако знаех.

— Мамка му. А аз си мислех, че ти си кралицата на тайните.

— За какво говориш?

Мислите ми се блъскаха една в друга като коли при неработещ светофар. Най-после раздражението победи и ми се прииска да се пресегна през телефона и да разтърся приятелката си.

— Купил е шибания „Хоумгроун Рекърдс“, Холи. За теб.

Кръвта нахлу в ушите ми, оглушавайки ме.

— Какво? — прошепнах аз.

— Мамка му, Холи, наистина ли не знаеше?

— Не, не знаех. — Гласът ми стана по-силен, докато крещях през объркването и шока си.

— Мамка му — прошепна тя. — Това е нещо сериозно. Защо не ти е казал?

Подпрях глава на стената.

— Какво още не ми е казал? — промърморих.

— Не знам, скъпа. Той е твоят съпруг.

— И какво да правя сега? — Не знаех дали питам себе си, или Тана, или дори вселената като цяло. За мое щастие Тана имаше готов отговор.

— Домъкни си задника в Нашвил. Ела у дома и не се набивай на очи.

Телефонът ми извибрира, показвайки, че още някой ми се обажда. Отдръпнах го от лицето си, отново очаквайки да видя името на Крейтън. Но не беше той. Беше Чанс.

— По дяволите. Чанс ми звъни. Най-добре да вдигна.

— Той ще ти каже същото, което и аз. Домъкни си задника обратно в града и хората ти ще те обградят и пазят.

— Благодаря за обаждането. Сега трябва да се справя с щетите в живота си.

— Ще се справиш, мила. Обичам те.

Натиснах бутона за прехвърляне на разговора и вдигнах на Чанс.

— Чу ли новината, че си новина? — попита той без заобикалки.

— Да, току-що.

— Добре. Домъквай си задника обратно в града. Ще се покриваш и ще довършваш песните си. Боун каза, че ще те вземе у тях, за да си далеч от очите на хората. Ще изпратя при теб Гарсия, за да довършите песните, и след това ти и групата може да репетирате в дома на Боун. Ще довършиш този албум колкото се може по-бързо.

Информацията беше толкова много, че ми бе трудно да я асимилирам.

— Забави малко, Чанс. Всичко това...

— Няма време да забавяме, хлапе. От тази сутрин ти си момичето, за което всички говорят. Трябва да яхнем вълната, преди да е стихнала.

Би трябвало да оценя бизнес усета му, но имах нужда от секунда, за да си поема дъх.

— Това е проклетият ми живот, Чанс. Не някаква шибана вълна.

— Знам това, кукло. Но всичко, което може да направиш, е да се хванеш здраво и да се насладиш на ездата. Обади ми се, когато пристигнеш у Боун.

Спрях да се движа, с телефон още долепен до ухото ми, и за десет секунди се заслушах в тишината от другата страна на линията, преди да се осъзная достатъчно, че да затворя.

Сериозно? Това ли е? Той дори не спря за миг, за да ме попита дали *искам* да остана в дома на Боун. Планирах да се скрия зад портите на Тана. Стиснах зъби, осъзнавайки, че щях да се озова в центъра на най-шибаната буря на века.

Стомахът ми се преобръщаше и свиваше от вина. Майка ми по-добре вече да е много далеч, защото ако я докопам, нямаше да отговарям за това какво ще направя и кажа. А Крейтън... дори не знаех какво да мисля. Вината от това, че бях причината миналото му да се разнася из таблоидите, беше погребана от лавината от болка, задето не ми бе казал, че е купил компанията и заради това се е изправил пред сериозни правни проблеми.

Това би трябвало да бъде толкова реално, колкото е възможно, и все пак той не бе казал нищо. Защо? И защо днес не ми се обади? Погледнах надолу към телефона си и прерових указателя. Натиснах на неговия номер и позвъних, чудейки се какво да му кажа.

Но нямаше нужда... обаждането ми беше пренасочено към гласова поща.

Звъннах отново.

И отново.

И отново.

Нищо.

Най-после се обадих в офиса му. Вместо рецепционистката от последния път, електронен глас ми благодари за обаждането и ми предложи да се свържа с телефонния номер на пиар отдела на „Карас Интернешънъл“. Примигнах, пускайки телефона си на дивана.

Сериозно, Крейтън? Какво се случва?

Единственото, което ми идваше на ум, бе, че вероятно днес са затрупани с обаждания заради новините. За миг се замислих дали да не звънна в пиар отдела и да ги помоля да предадат на шефа си, че *жена* му го търси. Но реших, че това не бе най-добрият начин на действие.

Мислите ми отскачаха от една към друга. Дали не бе заключен в заседателната зала по време на топсекретна среща, за да не може да ми вдигне? Дали сделката с „Хоумгроун“ бе причината да ми върже

тенекия, когато трябваше да ме върне в Нашвил? Толкова много тайни, а аз не бях осведомена за нито една от тях.

Толкова с това, че бе реално, колкото е възможно да бъде. Защото реално бе да кажеш на съпругата си, че си й купил шибана звукозаписна компания. Реално бе да кажеш на съпругата си за лайната, които може да се блъснат във вентилатора, задето си й купил звукозаписна компания.

А от моя страна реално бе да се извиня, задето бях си отворила проклетата уста и бяг казала на майка си всичко, което не е трябвало, за да може тя да го продаде на пресата.

Исках да му се ядосвам и едновременно с това да му се извиня.

Защо любовта трябва да е толкова дяволски сложна?

Когато той все още не ми се беше обадил, след като натъпках куфарите в кадилака си, гневът надделя. Къде, по дяволите, бе съпругът ми?

Сакът за боулинг беше последното нещо, което натоварих на задната седалка. Замислих се дали да не го оставя, но си казах „майната му“. Реших, че „майната му“ ще е мантрата ми за деня.

Майка ти бе продала историята на таблоидите? Майната му.

Съпругът ти ти купува звукозаписна компания и не ти казва? Майната му.

Съпругът ти ще бъде съден, задето ти е купил звукозаписна компания и не е споменал и това? Майната му.

Натиснах газта на колата и потеглих по пътя. Имах още една спирка, преди да се изнеса от града, затова завъртях волана в посока на бензиностанцията на Логан. Музиката вътре отново бе усилена до дупка, затова се насочих към стереото и плеснах ръка върху бутона за изключване. Майната му.

Логан вдигна глава от мустанга пред себе си.

— Отново? Какъв ти е проблемът с Цепелин?

— Всичките са мъже. Това е достатъчно. — Макар че днес не бях доволна и от женския род, най-вече от майките.

Логан се облегна на черешово червената предница на колата и скръсти ръце на гърдите си.

— Карас ли отново?

Вдигнах ръце във въздуха.

— Очевидно. Е, той и майка ми.

Започнах да крача напред-назад из гаража, стъпвайки върху въздушните маркучи и металните крака на огромните асансьори за вдигане на коли, докато бълвах цялата противна история.

Очите на Логан се бяха разширили, когато приключих.

— Имала си тежка сутрин, момиче.

— Без майтап.

— Какво мога да направя?

Спомних си причината, която ме бе довела тук по начало.

— Две неща, ако нямаш нищо против.

— Всичко, което поискаш. Трябва само да го кажеш.

За миг се замислих дали да не го накарам да издири майка ми, но реших, че това бе възможно най-лошата идея.

— Можеш ли да продадеш понтиака ми?

— Разбира се. Само кажи къде да изпратя парите.

— Ще мисля за това по-късно. — Спрях да крача, заставайки пред него. — Освен това имам нужда да заведеш ключар в дома на баба ми и да смените всички ключалки. Ако чуеш, че майка ми е в града отново, искам да бъде арестувана за взлом и кражба, ако се опита отново да влезе в къщата. Къщата е моя и не я искам в нея. Последният път бе откраднала куп неща и смятам да сложа край на тези простотии.

— Смятай го за свършено.

Гневът ми се уталожи малко. Надигнах се към него на пръсти и го целунах по бузата.

— Ти си добър мъж, Логан Брантли. Наистина добър мъж.

Бузите му се зачервиха леко, но той се усмихна.

— И не го забравяй, Холи Уикман. Звънни ми, ако имаш нужда от нещо.

Той се обърна, за да вземе лист хартия и да ми запише номера си с дебел молив.

— Нашвил не е чак толкова далеч, и ако ти потрябвам, ще бъда до теб. Само кажи и идвам.

Не знаех как да приема това, затова казах само:

— Благодаря ти. Радвам се, че колата ми се скапа именно в твоята бензиностанция.

— И аз, сладурче. И аз.

* * *

Намирах се на кръстопът в живота си, буквално и преносно. Можех да се насоча на югозапад към Нашвил и да се скрия в дома на Боун или в този на Тана. Или можех да тръгна на североизток към шибаната буря, която вилнееше около съпруга ми. Шибана буря, която стана по-голяма заради мен, и то на лично ниво, тъй като реших да споделям с майка си.

Спомних си за това, което ми каза Крейтън, преди да затворим телефоните миналата нощ.

„Имаш моята подкрепа, Холи. Каквото и да сметнеш, че е най-доброто за теб, знай, че ще те подкрепя.“

Бях бясна, задето не ми каза за „Хоумгроун“, но му дължах същото... своята подкрепа. Избягах от него два пъти, но този път щях да тичам право към него. Не казвам, че нямаше да го попитам какво, по дяволите, е мислил, че не ми е казал, но това не беше игра.

Беше борбата на живота ми.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА КРЕЙТЪН

Холи не отговаряше на обажданията ми и бях готов да се побъркам. Ако избягаше отново, имах чувството, че няма да съм способен да я открия толкова лесно този път. Опитвах се да се свържа с нея от часове, и ако не ми вдигнеше в следващите двадесет минути, щях да започна да проследявам кредитните ѝ карти.

Вече бяхме под запор, когато статията излезе в *Wall Street Journal*. Един зачервен съдружник донесе извадка от статията, както и една от написаното в *Yammer*. Беше безопасно да кажа, че за доброто и на двама ни, най-добре да не срещам майката на Холи в скоро време.

Крачех из конферентната зала, отново набирайки телефона на Холи, когато вратата се отвори.

— Скъпи, звънял си?

Пуснах телефона си, докато гледах как Холи влиза, влачейки след себе си куфар на колелца. Всяка глава в стаята се завъртя към нея.

— Не знаеш ли как да си вдигнеш шибания телефон, жено?

— О, не. Не би посмял.

Думите бяха прошепнати и мисля, че ги изрече един от съдружниците, седнал в края на конферентната маса. Вместо да ме подразнят, думите му ми напомниха, че офисът ми не бе мястото за този разговор.

Пресичайки стаята, заставах пред съпругата си. Би трябвало да е адски бясна, но се усмихваше. Това бе още по-смущаващо.

— Хей, скъпи. Липсваше ми — каза тя.

— Всички въвн — наредих аз и стаята се изпразни за шестдесет секунди, партньори и акционери ни заобикаляха, без да ни погледнат.

— Какво правиш тук? — попитах, чудейки се дали Холи ще зареже актьорската игра, щом останем сами. Но вместо това тя каза нещо напълно неочаквано.

— Подкрепям те, Крей. Каквото и да те е накарало да решиш какво да ми кажеш и какво не, предполагам, че си имал добра причина

за това.

— Холи...

— Не съм свършила.

Устните ми се извиха в усмивка.

— Моите извинения, моля, продължи.

Тя се поизправи и не бях сигурен дали това е добър, или лош знак.

— Не ме разбирай погрешно, разочарована съм, че не ми каза за „Хоумгроун“, но предполагам, че си имал причина да замълчиш. Затова вместо да изтичам в Нашвил, както ми беше казано, реших, че е време да ти покажа, че знам как да тичам към теб толкова добре, колкото знам как да тичам и далеч от теб. И ето ме. Тази шибана буря нямаше да съществува, ако не ме беше срещнал, и мястото ми е точно тук, до теб, докато всичко това приключи.

Чувайки я да казва това, в мен се освободи огромна гордост и чувство за притежание.

— Ти си невероятна жена, Холи Карас.

— Заради теб започвам да го вярвам и аз.

Вдигнах ръце и обхванах с длани лицето ѝ.

— Мамка му, радвам се да те видя. И за протокола, ако беше избягала в Нашвил, щях да дойда след теб. Всеки пък ще идвам за теб. Докато не ми кажеш да спра. А може би и след това.

Вплитайки пръсти в косата ѝ, аз се наведох към устните ѝ.

— Все едно някога ще ти кажа да спреш — прошепна тя, преди да завладея устните ѝ.

Когато Холи се вдигна на пръсти към мен, сграбчвайки с ръце раменете ми, откъснах устни от нея и пуснах косата ѝ.

— Може направо да се покатериш върху мен.

Обхванах с ръце задничето ѝ, вдигнах я и я отнесох към конферентната маса. Подпрях я там, където нямаше документи, положих я да легне и плъзнах устни по шията ѝ, драскайки я нежно със зъби. Стоновете ѝ нарушиха тишината в залата и всичко, което исках, бе да я чукам, докато никой от двамата ни няма сили да ходи след това.

Вратите на стаята се отвориха.

— Сериозно, Крей? Нямаме време за това точно сега.

Кенън дори не си направи труда да прочисти гърло, предупреждавайки ни за влизането си, нито пък погледна настрани, докато се откъснем един от друг.

— Мамка му, изчезвай — изръмжах аз.

— Плащаш ми прекалено добре, че да те оставя да се ебаваш наоколо, когато трябва да оправим тази каша.

Холи се измъкна изпод мен и тялото ми не бе никак доволно, щом почувства липсата ѝ.

— Кенън, не мисля, че сте се запознавали официално.

Тя заобиколи масата и протегна ръка към него, без да показва ни най-малко притеснение, че ни е заварил в компрометиращо положение. Жена ми имаше железни нерви и смятах, че това е адски секси... също като всичко останало в нея.

Кенън разтърси ръката ѝ и се усмихна леко.

— Приятно ми е да се запознаем, Холи.

— Бих върнала комплимента, но в действителност не те харесвам. Всъщност, мисля, че си задник. И сега със сигурност знам, че си страстоубиец.

Тъй като никога не се бе изправял пред жена като Холи, Кенън се стегна и погледът му се стрелна към мен. Изражението на лицето му сякаш казваше: „Направи нещо, човече“.

Повдигнах вежди в отговор, сякаш изпращах съобщението: „Мамка му, никакъв шанс“.

— Е — каза Кенън, пусна ръката на Холи и прочисти гърлото си, — наистина трябва да продължим с изграждането на стратегията си, за да се справим с този проблем. Имаме по-малко от двадесет и четири часа, преди да се наложи да се изправиш пред стая, пълна с инвеститори, и ни е нужно солидно обяснение.

— Няма какво повече да изглеждаме на този етап. Инвеститорите не са тъпи. Заслужават много повече от солидно обяснение. Заслужават истината и точно това възнамерявам да им дам.

— По дяволите, Крей. Истината? Че си си изгубил шибания ум по загоряло за секс парче, оженил си се и си ѝ купил шибана звукозаписна компания, защото не ти харесва това, че са се опитвали да я прецакат?

Звукът от Холи, която си пое рязко дъх, беше единственото, което наруши тишината миг преди да се хвърля през стаята. Юмрукът ми

полетя преди дори да успея да обмисля какво правя. Ударих челюстта на Кенън, а парещата болка се стрелна от кокалчетата нагоре към ръката ми, но, мамка му, не ми дремеше, просто исках да си затвори проклетата уста.

Кенън се препъна назад и се хвана за стената, за да не падне по задник на пода.

— По дяволите, какво ти става, човече?

— Уволнен си. И, мамка му, имаш огромен късмет, че няма да те убия.

— Крейтън, чакай! — Гласът на Холи бе тих, но твърд. — Той очевидно е идиот, но е и най-добрият ти приятел.

— По тази причина не е мъртъв.

— Крей...

— Затвори си шибаната уста, Кенън.

— Не, Кенън, отвори я и се извини. Тогава може би съпругът ми ще ти върне работата.

— Мамка му, няма начин — казах, а тонът ми бе смъртоносно сериозен. Мъжът беше щастливец, че все още диша. Никой нямаше да говори така за Холи.

Но бившият ми най-добър приятел игнорира думите ми и се отблъсна от стената. Прокарвайки ръка през лицето си, той погледна към Холи.

— Съжалявам, Холи. Извинявам се, че се държа като задник. — Когато ме погледна, каза: — Само ти пазя гърба, Крей. Кълна се, просто не помислих, преди да проговоря. И точно по този начин и пресата ще види нещата. Просто трябва да бъдем подготвени.

Отворих уста, за да му кажа отново да се шибва, но Холи се приближи до мен и постави ръка на моята.

— Не можеш да го уволниш заради това, Крей. Може да го удариш отново. Но след това го заведи да изпие по бира и да се успокоите. Той просто се грижи за теб и е бил важен човек в живота ти по-дълго, отколкото аз. Не искам да съм причината за дразги между вас. Затова оправи нещата. — След това погледна Кенън. — Но ако отново ме наречеш „загоряло за секс парче“, ще те обезсмъртя в песен и ти обещавам, няма да ти хареса как завършва. И това ще е, след като ти избия перфектните бели зъбки. — Обръщайки се към мен, добави: — Сега смятам да се върна в пентхауса, за да довърша онези песни и

да се справя с щетите при Чанс. Ще те изчакам, след като свършиш срещите си. Всъщност мисля да отсвиря диетата си и тази вечер да сготвя. Затова гледай да имаш апетит, когато се прибереш.

Тя се повдигна отново на пръсти и реших, че това е едно от любимите ми нейни движения. Устните ѝ се притиснаха леко към моите. Ръката ми се обви около бедрата ѝ, притискайки я към мен.

Когато тя отново стъпи на пода, я освободих.

— Радвам се, че си тук, Холи. По дяволите, наистина се радвам.

— Не искам да бъда никъде другаде.

Устните ѝ се извиха в усмивка, но тя не бе толкова широка като онази в *Кънтри мечти*. Когато всичко това свършеше, щях да се погрижа усмивката ѝ да бъде по-голяма от онази.

— Кухнята ти заредена ли е?

Кимнах.

— Да, но ще повикам кола, за да те откара у дома.

Тя не възрази.

— Добре, Крей. Ще направя нещо, което да издържи, без значение кога ще се прибереш у дома.

Топло задоволство се настани в гърдите ми. Това беше напълно ново чувство за мен. Да работим като екип, да се подкрепяме.

— Ще се прибера веднага щом мога, скъпа.

Усмивката ѝ, докато си тръгваше, накара задоволството ми да нарасне още повече, изпълвайки ме с решителност да загърбим всичко това възможно най-скоро, за да можем да продължим напред.

Когато вратата се затвори след нея, Кенън размърда челюстта си ръка, карайки я да изпука.

— Още една среща с адвокатите. Казваш им какво планираш да кажеш. Те ще ти кажат, че не е препоръчително. Ти ще им заявиш да го духат, защото си изпълнителният директор и ще си правиш каквото поискаш, след което ще си тръгнеш. — Той спря да се движи и втренчи в мен сините очи, които познавах още от пансиона. — Така ли ще се развият нещата?

Ухилих се.

— Да.

— Тогава да се залавяме по-скоро с това, за да се прибереш у дома при жена си.

Протегнах ръка към неговата и я стиснах.

— Звучи добре.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ХОЛИ

Тази вечер щях да се развихря. Пържено пиле, царевичен хляб, печен боб, задушени броколи и черешов сладкиш. Знаех, че броколите бяха странен избор, но това беше моят опит да се придържам към диетата си.

Бях усилила Ели Кинг до дупка и пеех с нея „Американско сладурче“, когато го усетих зад себе си. Нямах обяснение за това. Крей просто бе влязъл в стаята и сякаш тялото ми безкомпромисно бе усетило присъствието му.

— Хей, скъпи. Надявам се, че си гладен. — Извадих пилето от горещото олио и го оставих да отдъхне, преди да се обърна към него.

— По дяволите, не знам кое ухае по-хубаво... ти или пилето.

Изсумтах.

— Ще приема това като комплимент и ще го подмина.

Той се наведе, за да ме целуне по устните.

— Такъв е. И смятам да получа теб за десерт.

Не бях имала оргазъм след онзи, който получих по време на телефонния ни секс миналата вечер. И, по дяволите, наистина ли мина само ден? Тялото ми копнееше толкова силно за него, сякаш беше минало повече време.

— Това звучи превъзходно.

Крей се обърна и постави куфарчето си на един от столовете и нямаше как да не се усмихна на факта, че не беше губил време да го остави, преди да дойде при мен. Той свали сакото си, сложи го върху куфарчето и се върна зад мен, пред печката.

— С какво ще ме нахраниш, жено?

— В пещерно настроение ли си? „Виж жена, тя готви. Жена трябва да нахрани мъж.“ — избоботих с най-добрата имитация на първобитен човек, която можех да измисля.

— Ако искаш по-късно да играем тази игра, ще те завлека в пещерата си.

Поклатих глава и се разсмях. Дори в центъра на една шибана буря можехме да се шегуваме и да се смеем. Това значеше нещо, нали? Как се справяте по време на тежките моменти, значеше повече от това, как се справяте по време на хубавите, нали?

— Ти си луд, Крей. И те обичам заради това.

Той се наведе отново към мен, но този път отметна косата ми и ме целуна по тила. Опитах да сдържа стона си, но не се справих. Въпреки това реалността се намеси.

— Скъпи, на котлона пред мен има врящо олио. Трябва да ме оставиш да довърша с пърженето на пилето и тогава ще се заемем с каквото кажеш.

Той изръмжа... наистина *изръмжа*... преди да отстъпи.

— Отворила ли си бутилка вино?

— Не. Оставих това на теб. Вероятно щях да избира някое, което никак нямаше да си пасне с шедъовъра, който ще ядем.

— Осъзнаваш, че не ми дреме дали ще избереш грешното вино, нали?

— Знам, и все пак не исках да започвам да пия без теб. Виното ти е първокласно и вероятно нямаше да ми стигне една чаша, сигурна съм, че е толкова хубаво, че щях да си сипя още една. А след това може би и още една. Особено след катастрофалния днешен ден. И тогава ти щеше да се прибереш и да намериш изгоряло пиле, твърд като тухла царевичен хляб, твърдо опечен боб, преварени броколи и прегорял черешов сладкиш.

Крей спря, докато посягаше към шкафа с вината.

— Направила си всичко това?

— Ъхъм. И ще е страхотно на вкус.

— Е, проклет да съм, не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо. Просто го изяж. А после и мен. След това.

Млъкнах на мига. Не мога да повярвам, че току-що казах това. Чакайте... да, мога.

Крей измъкна бутилка вино от шкафа и го затвори.

— О, скъпа, да не би да се чувстваш занемарена? Защото с дни мога да ям това твое сладко котенце.

Потръпнах и побързах да отговоря.

— Не е нужно да е с дни. Навита съм за един наистина дълъг час.

Усмивката на Крей трябваше да бъде характеризирана като най-сексапилната усмивка, която може да има един мъж. Тези остри скули, тъмни очи и квадратна челюст — всяка част от лицето му само подсилваше прекрасната му усмивка.

— По дяволите. Ти си един секси кучи син. Знаеш го, нали?

Макар да не беше възможно, усмивката му стана по-широка.

— Ако не съм го знаел, вече го знам.

— Изведнъж се оказа, че не съм толкова гладна.

Усмивката му стана по-мързелива.

— Търпение, скъпа. Търпение. Освен това един мъж получава такава вечеря много рядко и нямам намерение да я пропускам. А десертът ще почака за след това.

— Имаме сделка. Да почваме да ядем. Бързо.

Имаше толкова неща, за които трябваше да говорим, но реших, че могат да изчакат до сутринта. Тази вечер просто исках да си изкараме хубаво и да се преструваме, че не съществува нищо лошо. То щеше да ни изчака до сутринта.

Но тази вечер... тази вечер можехме да преживеем само веднъж, затова не смятах да я пропиляя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

КРЕЙТЪН

По обяд на другия ден стоях изправен на подиум с логото на „Карас Интернешънъл“, покриващо почти цялата повърхност на огромния салон. Стаята бе пълна до пръсване, особено като се има предвид, че тя бе само за стоящи гости. Ключката беше нещото, което можеше да изведе заинтересованите навън.

Но днес те нямаше да получат ключа. Днес щяха да получат истината.

— Добре дошли на ежегодния ден на инвеститорите в „Карас Интернешънъл“. Като председател на борда и главен изпълнителен директор е моя привилегия да ви посрещна с добре дошли. Бих искал да започна с изявление за това, което безспорно е довело повечето от вас тук в търсене на отговори за покупката на „Хоумгроун Рекърдс“ от независима фирма, която е лично мое притежание, и заради която бе повдигнато дело срещу мен от акционер от името на „Карас Интернешънъл“. В иска се заявява, че като директор и член на борда тази покупка се счита като нелоялна както към компанията, така и към вас като акционери.

Лек шепот се надигна из публиката и бях сигурен, че причината бе това, че никой не очакваше от мен да се изправя така открито пред проблема. Коего ме развесели, защото аз съм шибаният Крейтън Карас. Това бе нещо, което правех ежедневно.

— Първо искам да ви кажа, че обвиненията по този иск са пълни и абсолютни глупости. Покупката на „Хоумгроун“ по никакъв начин не бе направена с цел компанията да се възползва от възможност, която би подпомогнала бизнес портфолиото ѝ, нито ще бъде от някаква полза за „Карас Интернешънъл“. За протокола, „Хоумгроун“ вече ми струва над тридесет милиона инвестиционен капитал, само за да поддържам проклетото нещо функциониращо.

Шепотът в залата нарасна до неприятен шум, който ме подразни.

— Ако изчакате с коментарите, докато свърша, ще отговарям на въпросите ви, докато има такива. Ще оценя търпението ви.

Шумът в залата намаля и аз продължих.

— Както и да е, съгласен съм, че правилната процедура, за да избегнем всички намеци за неуместност и да предотвратим всички подобни проблеми като сегашния иск, беше да се обърна към независимите членове на борда на директорите, за да гласуват за поглъщането на компанията. Сигурен съм, че се чудите защо го направих толкова прибързано и имам само един отговор за вас. Някога били ли сте толкова абсолютно влюбени, че сте спрели да мислите за практичната страна на нещата?

Вълна от смях се надигна в стаята и спрях за миг, позволявайки им да осмислят чутото, преди да продължа.

— Аз съм мъж, влюбен в невероятна жена, и макар този аргумент да не може да издържи в съда, когато го изрека публично, смятам, че ще ме разберете перфектно. Покупката на „Хоумгроун“ беше замислена като сватбен подарък за новата ми съпруга, затова действах бързо, и вероятно без да мисля по обичайния си логичен маниер, защото исках да го направя преди красивата ми, интелигентна съпруга да осъзнае какво съм замислил.

Почти сигурен бях, че всяка жена в залата в момента въздиша. Поглеждайки от подиума, видях Холи, която стоеше в далечния ъгъл на стаята, да вдига ръка към лицето си, изтривайки влагата от очите си.

Не се опитах да скрия усмивката си.

— Е, това е. Обяснението, което имам за вас. Сега ще отговоря на въпросите ви.

Тълпата зашумя, но един бумтящ глас успя да надвика останалите.

— Наистина ли мислиш, че това нелепо обяснение е от някакво значение? Няма да стане, Крейтън. Мислех, че си по-умен от това.

С тези думи чичо ми Деймън се обърна на пети и напусна залата.

* * *

Прекарах още час, отговаряйки на въпросите на акционерите, преди моята част от презентацията да свърши. Холи ме чакаше отзад

зад тълпата и аз се насочих към нея, взимайки я в обятията си.

— Умееш да държиш страхотни речи, Крей — каза тя, а думите ѝ бяха заглушени, тъй като още я притисках към себе си.

— Държа на всяка своя дума.

— „Хоумгроун“ наистина ли е сватбения ми подарък?

Пуснах я и отстъпих назад, за да я погледна в очите.

— Да. Винаги е била твоя.

Тя повдигна разтревожено вежди.

— Това значи ли, че очакваш от мен да я управлявам?

— Ако искаш. Може да правиш с нея каквото пожелаеш. Мениджърският екип, който назначих, започна да оправя нещата там, но ако искаш да се замесиш в бизнес страната на нещата, си свободна да го сториш.

Спрях, за да пъкна къдрица от косата ѝ зад ухото ѝ.

— Мисля, че ще е адски секси, ако искаш да знаеш истината... съпругата ми, изпълнителен директор, управляваща собствена империя.

Простенах, когато penisът ми се притисна към ципа на панталоните. Нито момента, нито мястото са подходящи, приятел. Лека усмивка се разля по лицето на Холи, което хич не ми беше от полза.

— Крей.

Звукът от гласа на Кенън обаче определено спомогна за спадането на ерекцията ми. Холи беше права да го нарече страстобиец. Пускайки я с едната си ръка, аз се обърнах.

— Какво искаш?

— Какво смяташ да правиш с Деймън?

— Освен да го отстраним?

Очите на Кенън се разшириха леко.

— Познавам един човек.

— Исусе! Мамка му, Кенън. Шегувам се.

Той сви рамене.

— Отчаяните времена...

— И това се нарича конспирация, а аз не искам да се озова в нюйоркския затвор.

На това Холи изсумтя.

— Може ли една секунда?

Висок, слаб чернокож мъж приближи към нас. Беше онзи от конферентната зала, който бе направил коментара „О, не, не би посмял“, когато Холи бе пристигнала вчера.

— Г-н Карас, г-н Крамър би искал да ви сподели една своя идея, имайки предвид последните действия на чичо ви. Бихте ли ни отделили няколко минути от времето си, за да поговорим в конферентната зала в другия край на стаята?

Погледнах към Холи и тя каза:

— Крей, отивай и прави каквото е нужно. Аз ще изчакам. Имам чувството, че в ума ми се заформя песен за отмъщението в стил Кари Ъндъруърлд „Два черни кадилака“ или може би „Сбогом, графе“.

Навеждайки се надолу, целунах нежно устните ѝ.

— Обичам те, жено. Веднага се връщам.

— Дай му да се разбере. И аз те обичам.

Последвах Кенън и инвеститора... наистина трябваше да се сетя как му е името... до конферентната зала в другия край на стаята.

Адвокатът ми, Крамър, ни чакаше и не изглеждаше никак развеселен. Предполагам, че имах късмет, задето работи за мен, а не за врага.

— Спести си дъха, Крамър. Не го одобряваше преди, не го одобряваш и сега. И съм сигурен, че няма да одобриш следващото нещо, което смятам да направя.

— И какво е то, г-н Карас? — попита, а от тона му лъхаше скептицизъм.

Един от големите негативни аспекти от този иск беше елементът на страх, който явно вече не се излъчваше от личността ми. Това щеше да се промени. Аз съм шибаният Крейтън Карас и светът нямаше никога повече да оспорва преценката ми, когато всичко това приключеше.

— Чичо ми може да е достатъчно смел пред тълпата, но ще видим какво ще мисли, като се изправи лице в лице с мен.

Сивите вежди на адвоката се вдигнаха високо, до също толкова сивата му коса.

— Това е крайно непрепоръчително.

— Считайте го за семеен въпрос, който не изисква вашата загриженост. — Най-силният ми коз беше безпогрешната тежест на авторитета ми.

Той преглътна.

— Г-н Карас, всички ние мислим за вашите интереси. Сигурни сме, че разбирате това.

— Разбира се, г-н Крамър, но понякога единственото нещо, което един побойник може да разбере, е друг, по-голям побойник. Време е да свалим ръкавиците. Писна ми от тези простотии.

— Няма да се вслушате в логичните аргументи, без значение какво ще ви кажа, нали?

— Няма нищо разумно в чичо ми, затова не. Спестете си дъха.

— Добре. — Крамър кимна. — Оставяме това на вас. Моля, обадете ни се, ако можем да ви помогнем с нещо друго.

Обърнах се и се насочих към врата.

— Кенън, ще дойдеш ли с мен?

Той беше плътно зад мен, когато излязохме.

— Няма ли да останеш до края на деня на инвеститорите? — попита той. — Трябва да дадеш реч накрая на събитието.

Погледнах го криво.

— Мислиш ли, че не знам? Ще се опитам да се върна навреме. Ако не успея, разтакавай. Имаш промо видеата и пауър пойнт презентации. Използвай ги.

— А ако не се получи?

Спрях пред Холи, забивайки поглед в нея. Беше се свила на един стол, драскайки нещо в дневника си, който почиваше на коленете ѝ. Беше дяволски красива, и ако трябва, бих минал през стотици шибани бури като тази, само за да я виждам така около себе си.

Без да поглеждам към Кенън, казах:

— Импровизирай. Затова ти пиша тлъсти чекове. — Направих крачка към Холи, но спрях, когато той постави ръка на рамото ми.

— Крей.

Погледнах към него.

— Какво?

— Деймън е адски откачен. Това, което прави... този проблем, който има с теб... това не е базирано на логика. Никога не е било. Внимавай. Нямам му доверие и не мисля, че ти трябва да му се доверяваш.

Вдишах, бавно и дълбоко.

— Знам. Това се задаваше от много време.

— Успех, човече.

Кенън се обърна и се насочи обратно към подиума, а аз пресякох разстоянието, което ме делеше от Холи. Тя беше толкова заплесната в писането, че дори не ме забеляза, докато не коленичих пред нея.

— Обзалагам се, че ако бях гол, щеше да ме забележиш по-бързо. Тя изправи рязко глава, а усмивката ѝ бе бърза и блестяща.

— Адски прав си. Пенис като твоя изисква специално внимание.

— По-късно. Със сигурност.

— Разчитам на това. Все пак чух, че имам дяволски страхотен сватбен подарък, което значи, че ти предстои да получиш едно дяволско страхотно благодаря.

— Може би трябва да взема пак стая в „Плаза“?

— Заеби „Плаза“. Нека идем отново във Вегас. Нямах достатъчно време да се насладя на онази вила в „Сийзър Палас“.

Усмихнах се, благодарен, че тя не откачи, след като разбра за „Хоумгроун“.

— Имаме сделка. Като свършим с това, двамата заминаваме за Вегас.

Холи се наведе напред и преплете пръсти в косата ми.

— Ще се върна в пентхауса, за да довърша тази песен и да опаковам багажа, затова побързай с решаването на този проблем.

— Думите ти са заповед за мен.

Устните ѝ се притиснаха към моите, и макар да исках упражнявам контрол, бях напълно наясно, че наоколо се движат хора и погледите им са насочени към нас. Отдръпнах се.

— Ще ти се обадя веднага щом тръгна към дома.

— Гледай да го направиш.

Още една бърза целувка и отстъпих назад.

Не осъзнавах, че следващия път, когато я видех, всичко, което мислех, че знам за себе си, щеше да се е променило необратимо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА КРЕЙТЪН

Отидох първо в пентхауса на леля и чичо в града, но бях информиран от портиера, който се грижеше за сградата, откакто се помнех, че чичо ми вече е заминал за Уестчестър. След като благодарих за информацията, се плъзнах обратно на задната седалка на бентлитото.

— Изглежда ще ходим до имението, Мичъл — казах на шофьора си.

— Много добре, сър. Предполагам, че бързаеме?

— Не бързаеме ли винаги?

Улових усмивката му в огледалото за обратно виждане.

— Разбира се.

Трафикът в средата на деня за щастие бе по-лек от обикновено и прегледах входящите си имейли, преди да прочета топ заглавията на вдъхновяващата ми реч по-рано днес от деня на инвеститорите.

„КРЕЙТЪН КАРАС: ВЛЮБЕН ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР.

ТОЗИ ПЪТ НАИСТИНА, ДАМИ.

Тази сутрин, на ежегодния ден на инвеститора в «Карас Интернешънъл», Крейтън Карас публично обяви, че е придобил «Хоумгроун Рекърдс» при импулсивно решение, подтикван от чувствата, които изпитва към новата си съпруга. Той заяви, че твърденията, че действията му са в ущърб на компанията, и че е използвал нерегламентиран заем, са изфабрикувани от собствения му чичо, които неоснователно го обвиняват, че ще накърни портфолиото на компанията им. Освен това Карас заяви, че покупката на «Хоумгроун» от «Карас Интернешънъл» би

била пагубна за компанията и инвеститорите, имайки предвид финансовото състояние на «Хоумгроун». «Хоумгроун» поглъща огромни суми пари, откакто...“

Пропуснах остатъка от статията и погледнах няколко подобни, но изглежда публичното мнение бе изцяло в моя полза.

Сега, ако успея да накарам чичо си да ми продаде своите акции от „Карас Интернешънъл“, вероятно щях успея да реша проблема толкова бързо, че да отведе Холи отново във Вегас, и ако нещата, които исках, се получеха, щеше да е един истински меден месец. Мисля, че Европа щеше да ѝ хареса, след като запише албума си.

Красотата на решението, което бях измислил за това чичо ми да ми продаде акциите си, беше проста... не можеше да си разиграва неговите глупости за акциите, ако нямаше такива. Чисто и елегантно. Дори адвокатът ми би се гордял с мен.

Докато стигнем до високата порта от ковано желязо на имението Уестчестър, което макар и спорно, бих могъл да нарека дома от детството си, вече бях подготвил речта си. Портата се плъзна настрани на мига и Мичъл подкара колата навътре. Одеяло от чист бял сняг покриваше това, за което знаех, че е поддържана морава. Тук никога не бе имало люлка. Никой никога не си бе играл в тревата. Никой не се бе катерил по поддържаните декоративни дървета.

Вместо това Гриър беше правила чаени партита, беше стреляла с лък, бе ходила на уроци по котилъон и обучения по етикет. В девет от десет дни бях гонен в стаята си, щом се приберях у дома, но често се промъквах в библиотеката да отмъкна някоя книга по икономика, финанси, философия, и всичко друго, което смятах, че ще ми помогне да се науча как да правя повече пари от чичо си.

Изучавах го. Имитирах действията му на пазара за валута. Влагах пари и инвестирах в бизнес с хора и активи, вместо с цифри и ценни книжа. Направих компанията си публична и спечелих милиарди. И тогава той дойде и купи част от *моята* стока, и притежанието му на част от компанията изяждаше останалата част като рак. Време беше да го отстраня.

Нямаше да търпя това повече. Построих компанията си със собствената си пот, желание и решителност, а бях човек, който

защитаваше своето. Чичо ми бе забравил, че съм толкова безскрупулен, колкото е и той. Все пак вземах пример от него. Щях да му напомня това бързо и жестоко.

Мичъл намали и зави по алеята, преди да спре пред имението, което се разполагаше на хиляда квадратни метра площ.

— Няма да се бавя — казах, като посегнах към вратата и я отворих.

— Да, сър.

Насочих се към входната врата и тя се отвори широко, преди да я достигна.

— Елизабета, хубаво е да те видя отново.

Икономката, която служеше на леля и чичо, откакто се помнех, бе мълчалив човек. Тя кимна.

— Насам, г-н Карас.

Тя ме отведе до офиса на чичо ми и затвори вратата след мен с тихо щракване.

Деймън седеше в огромен античен кожен стол, изглеждащ като подходящ за някой руски цар. Тъй като го познавах добре, можеше наистина да е на руски цар. Бюрото беше от времето на Луи Шестнадесети и беше с размерите на маса за билиард, а повърхността му беше безупречно чиста и имаше само лаптоп върху кожена подложка и един-единствен химикал „Монт Бланк“.

— Досетих се, че ще дойдеш. Винаги е хубаво да си прав. — Очите му се присвиха към моите, а тонът му ясно показваше, че не е доволен от присъствието ми.

— Деймън.

— Крейтън.

— Не очаквах да ми предложиш да седна. Както винаги съм доволен, че съм прав.

Устата му се присви присмехулно.

— Не знам какво мислиш, че ще постигнеш, идвайки тук, но може да кажеш каквото си намислил и да се ометеш отгук. Само да ти кажа, че ми губиш времето.

Предполагах, че собствената ми усмивка бе също толкова сардонична, колкото и неговата. Пристъпих напред и седнах на един от столовете пред бюрото, само защото знаех, че това ще го разяри.

Наслаждавах се да се извисявам над него, но също така обичах да го ядосвам. Смръщеното му изражение бе много задоволяващо.

— Дойдох да сложа край на това, защото, честно казано, Деймън, *ти губиш моето* време и ми писна. Имам по-смислени неща за вършене, отколкото да се занимавам с теб и простотиите ти на акционер активист, както и ти. И двамата го знаем. Мразиш ме, откакто бях дете, и не ме е грижа особено за причината. Но и двамата сме възрастни и двамата сме бизнесмени. Затова нека говорим с термини, които и двамата разбираме и уважаваме — пари. Искам дяловете ти. Какво ще те накара да се разкараш от компанията и от проклетия ми живот?

Очите на Деймън — тъмни като моите — станаха още по-твърди, но в тях имаше и нещо, което не можех да разпозная. В този миг си припомних коментара на Кенън, че чичо ми изглеждаше по-различно от нормалното си лукаво и язвително аз.

— Искаш дяловете ми? Може да ги вземеш. — Той се наведе напред, притисна длани към бюрото и се изправи леко от стола си. — Всичко, което трябва да направиш, е да смениш шибаната си фамилия и да я махнеш от проклетата си компания.

Какво, по дяволите?

Искането му накара мозъкът ми да заработи на бързи обороти, опитвайки се да открие мотивите или логиката зад думите му. Той бе луд.

— За какво, по дяволите, говориш, старче? — изрекох думите тихо и дрезгаво.

Деймън се отблъсна от бюрото и се изправи. Беше висок метър и осемдесет и пет, което ме правеше с пет сантиметра по-висок от него. Изпитвайки нужда да доминирам над него отново, аз също се изправих.

На лицето му бе изписано най-изкривеното перверзно удоволствие, което някога бях виждал, докато завъртя глава и ме огледа от глава до пети.

— Не заслужаваш това име. Мамка му, никога не си го заслужавал. Онази курва, майка ти, го получи за теб, като прелъсти малкия ми брат. Тя съсипа шибания му живот. Тя го уби.

Вдишах рязко въздух, но дробовете ми изгаряха, сякаш кислородът в стаята не им бе достатъчен. Какво говори?

— Обясни какво имаш предвид, преди да те пребия, за да получа отговорите.

Очите му блеснаха злобно с перверзно удоволствие.

— Никога ли не си се чудил, защо Гриър има гръцки черти, а ти не? О, имаш средиземноморски корени, но те не идват от това семейство.

Всичко в мен застина. Изведнъж започнах да усещам всяка клетка в тялото си. Всеки удар на сърцето си. Всяка вълна кръв, бучаща в ушите ми. Всяко мигване на очите ми. Всяко плитко вдишване и издишване на дробовете ми. Имах чувството, че стомахът ми е паднал в краката ми.

— Мамка му, какво говориш? — изкрещях аз.

Спомени за баща ми... моя мургав, с гръцки черти баща... изплуваха в съзнанието ми. Майка ми беше брюнетка. Винаги съм мислил, че приличам на нея, а не на него, но видът ми никога не е повдигал подозренията ми.

— Не схващаш ли, Крей? Единствената причина да не се родиш шибано копеле е, че майка ти прелъсти брат ми, карайки го да се ожени за нея, преди да се родиш. Беше надула корема от женен мъж и семейството ѝ я бе изритало. Брат ми беше смотаняк. В добрия смисъл. Шибан първокурсник в колежа. Щеше да направи велики неща... да се присъедини към мен в бизнеса. Но срещна нея и не искаше да ме послуша. След шест седмици се венчаха, без да кажат на никой. Когато научих, се опитах да го убедя да анулира брака, но той отказа. Присъедини се към проклетата църква и напусна града. След пет години се оказаха в шибана Папуа, Нова Гвинея, и всички знаем как завърши това. Беше все едно го е убила със собствените си ръце. Ако не я бе срещнал, никога нямаше да се озове там.

Думите му отприщиха порой от мисли в главата ми и се опитах да ги осмисля, но ми звучаха като пълна измислица. Не можеше да са истина.

— Казваш ми, че Дейвид Карас не е бил биологичният ми баща.

Изражението на Деймън беше каменно.

— Не. Не беше.

Баща ми не ми е баща. Осъзнаването на това туптеше в мозъка ми отново и отново. Обърнах се и направих няколко крачки към

вратата. След секунда успях да си събера ума достатъчно, че да го погледна отново.

— Но Гриър е негова дъщеря, защото е родена в Папуа, Нова Гвинея.

— Освен ако онази курва, майка ти...

Втурнах се през стаята, обвих ръка около гърлото му и го блъснах срещу стената.

— Затвори си шибаната уста.

— Махни си ръцете от мен — едва изрече той, давейки се.

— Кажи ми кой е баща ми.

— Пусни ме.

— Казах... — Обвих по-здраво пръсти около гърлото му. — Кажи ми кой е шибаният ми баща! Трябва да знаеш.

Лицето на Деймън започна да посинява, но успя да изрече:

— Той е капо на Коза Ностра.

Пуснах го и той се срина до стената.

Какво, по дяволите? Мафията?

— Лъжеш.

— Нямам причина да лъжа.

Вдигнах ръка към лицето си и опитах да осъзная чутото.

— Имаш ли доказателство?

Той кимна.

— ДНК тест. Направен, когато беше дете.

Мъжът или имаше по-големи топки, отколкото подозирах... или беше глупак.

— И как така не си мъртъв?

Деймън опита да изсумти, но звукът излезе от устните му като стон. Той разтърка гърлото си.

— Познавам някои хора.

— Е, отивай да се шибаш. Това ще остане между нас. Няма да си сменя името. Вземи това искане и си го заври в задника.

— Тогава се пригответи да изгубиш цялата компания. Ще те завлека в съда и ще унищожа репутацията ти, като подложка на дисекция всяко твое действие. Ще ти вися на врата, така че да ме усещаш с всеки дъх, който поемаш.

Нямах никакво съмнение, че той ще опита да направи това, което казва. Налудничавата светлина в погледа му и изражението на лицето

му показваха ясно, че логиката съвсем се е изпарила от ума му.

— Това ще ти коства всичко. Няма да излезеш чист от всичко това.

— Не ми пука — изкрещя той. — Ще бъда трън в очите ти до края на дните ти, както ти беше трън в моите!

Ръцете ми се свиха в юмруци и зададох въпроса, който ме измъчваше най-много.

— Защо? И щом си искал да си сменя името, защо чака досега? Защо не ми каза всичко това по-рано?

Лицето на Деймън се изкриви, когато той изръмжа.

— Всеки път, когато брат ми ми липсваше... на рождения му ден, на годишния ни риболовен излет, на шибаните Световни квалификации, всеки път, щом виждах проклетата ти снимка в някой вестник, ми идеше да повърна. Ако ти не съществуваше, той щеше все още да е с мен. Щеше да е справедливо така. И след като не можех да си го върна, изпитвах малко задоволство да знам, че мога да те направя поне малко толкова нещастен, колкото съм аз от загубата му.

Стиснах очи, когато вълната от мъка ме заля. Заради този мъж, за който чичо ми така скърбеше, а аз имах само няколко години с него.

— Има толкова сбъркани неща в теб, че не знам откъде да започна. Трябва ти помощ.

Той се засмя безрадостно.

— Никой не може да го върне. И сега доказваш, че кръвта винаги си казва своето. Майка ти беше боклук, а сега ти се ожени за боклук. Опозори семейното име с твоите простотии и ми писна да го споделям с теб. Няма да спра, докато не спечеля.

Последните му думи бяха като клетва и знаех, че всички думи на света нямаше да променят мнението му. Този мъж се бе погребал в скръбта си преди много години и изглежда това бе повредило ума му.

Затова, без да му отговоря, пресякох стаята и отворих вратата. Най-доброто, което можех да направя, бе да посветя времето си на изработване на нова стратегия, сега, след като знаех пред какво съм изправен.

Погледът ми бе толкова съсредоточен право пред мен, че само бегло забелязах как Елизабета кърши ръце, докато се насочвах към изхода.

Сядайки на задната седалка на бентлитото, казах на Мичъл:

— Да се прибираме у дома. Бързо.

Защото определено не получих отговорите, за които бях дошъл тук. Не, светът ми бе разлюлян из основи и вече имах напълно нова самоличност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ХОЛИ

Крей влезе в пентхауса и не беше нужно да съм гений, за да знам, че нещо адски се е объркало.

— Крей?

Косата му беше разрошена. Погледът му бе див. Цялото му излъчване бе диво. Никога не го бях виждала такъв и това накара стомахът ми да се свие болезнено.

— Какво се случи? Много ли е лошо? Не прие ли сделката ти?

Той мина покрай мен към прозореца и сложи длани на стъклото. След миг ги последва и челото му.

— Баща ми не ми е баща. — Думите му бяха толкова тихи, че едва успях да ги чуя.

— Какво? — прошепнах аз.

— Майка ми е била бременна, когато са се запознали.

Цял един живот да не знам кой е баща ми бе оказало огромно влияние на живота ми, но да научиш на такъв късен етап? Не можех дори да си представя как нещо като това може да преобърне живота на един човек.

— О, боже мой! Знаеш ли кой...?

— Не точно.

Притиснах и двете си ръце към лицето си, преди да ги плъзна нагоре и да ги заровя в косата си.

Милостиви. Боже.

Застанах до него, искайки просто да му предложа утехата, на която съм способна. Отпуснатите му рамене изглеждаха така, сякаш носеше тежестта на света върху тях.

— Но Деймън ми каза, че бил женен, и че бил от мафията.

— Какво!? — Нямах намерение да крещя, но ако имаше време, подходящо за крещене, то определено беше сега.

Крей се отблъсна от стъклото и се обърна към мен.

— Да. Очевидно съм наполовина сицилианец, а не наполовина грък.

Погледнах го внимателно.

— Предполагам, че може да се види. Но, по дяволите, Крей. По. Дяволите. Не можеш да промениш това. По дяволите.

Крайчетата на устните му се повдигнаха леко и невероятно, но след миг той избухна в смях.

— Мамка му, знам. Деймън каза, че е капо, или поне е бил, преди да се родя. Вероятно вече е мъртъв или е в затвора. Но, мамка му. Отидох, за да купя акциите от собствената си компания, а не място в Петте фамилии.

Имах чувството, че очите ми могат да изскочат от орбитите си. Сигурна бях, че не съм много красива картинка така опулена, но нямаше как да го променя. Беше адски невероятно.

— Мамка му, това е проблем от типа на „Кръстникът“, нали?

Крей поклати глава.

— Не променя нищо. Аз съм все същият мъж. Продукт на собствения си опит. Източникът на ДНК-то ми не ме променя. И със сигурност няма да си променя фамилията.

— Защо пък да си променяш фамилията? — попитах напълно объркана.

— Това е цената на Деймън, за да ме остави... за да ни остави... на мира.

— Какъв арогантен задник!

— Успокой се, скъпа — каза Крей, хващайки ръката ми.

Поклатих глава.

— Мамка му, няма да се успокоявам. Смятам да отида и да му наричам задника. Харесвам си новата фамилия. Може да не я използвам на сцената, но определено нямам намерение да се откажа от нея сега.

Сега усмивката на Крей стана по-широка.

— Ти си удивителна жена. Ако някой ми беше казал, че ще се усмихвам секунди, след като основите на цялото ми съществуване са били разлюлени, щях да ми кажа, че е побъркан. Освен това си спомням много ясно, че ми каза при никакви обстоятелства да не те наричам „г-жа Крейтън Карас“, или рискувам да бъда обезсмъртен в песен за чудото на кастрацията.

— Слушал си ме... — Сега беше мой ред да се усмихна. — Но онова беше следствие от твоя *това е моята жена и я притежавам като вещ* тон, който доста ме подразни. Нямахше нищо общо с името ти.

Крей ме сграбчи и ме прегърна, притискайки ме към гърдите си. Кълна се, усетих как напрежението напусна тялото му в мига, в който се докосна до моето.

— Ето от това имам нужда. От теб. В обятията ми. Господи, сега съм наистина изкушен от предложението на Кенън да пратим убиец след Деймън.

Наведох глава назад и го погледнах.

— Това е мафиотската кръв, която говори в теб, скъпи. Харесва ми.

— Е, точно сега просто искам да забравя за цялата тази сутрин.

Устните му се приведоха към моите и устите ни се срещнаха, пиейки една от друга. Езикът ми откри неговия, преплетоха се, милваха се и се усукваха. Обвих ръце около тила му и вдигнах крака, обвивайки ги около кръста му. Крей обхвана задника ми с две ръце и ме понесе към спалнята.

Бяхме на две крачки от вратата, когато някой почука, прекъсвайки ни.

Отдръпнах се назад, но Крей само каза:

— Игнорирай ги.

— Не може да ги игнорираме. Знаеш, че е Кенън, и щом е напуснал празниците за деня на инвеститорите, сигурно е нещо важно.

— Ти си важна.

Измъкнах се от прегръдките му и се смъкнах надолу по тялото му, спирайки за миг, за да погледна към палатката, където бе опънал на слабините си.

— Какво ще кажеш аз да отворя вратата?

Крей прокара ръка през косата си.

— Добре — каза той намръщено. — Но му кажи, че е задник, задето ни прекъсва.

— Ще му кажа.

Той поклати глава и се обърна, а аз се насочих към вратата. Все още се смеех, когато я отворих.

Но млъкнах, понеже не беше Кенън. Май се налагаше да спра и да си пригладя косата, защото мисля, че ми предстои да се запозная с новата си сестра.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА КРЕЙТЪН

— Крей! Какво става, по дяволите? — Сестра му влетя в пентхауса, оставяйки Холи да стои с ръка на дръжката на вратата.

— Гриър, запознай се с Холи. Холи, това е Гриър.

Гриър се завъртя, протягайки ръка.

— Ужасно съжалявам. Обикновено не съм толкова груба. Но обикновено леля ми не ми се обажда, за да ми каже, че си ми полубрат и че баща ти е мафиот.

Холи хвана ръката ѝ и я разтърси.

— Не се тревожи и ние все още осмисляме новината.

Сестра ми се втурна към мен. Сакото ѝ бе закопчано накриво, а погледът ѝ бе див.

— Сериозно? Какво става, по дяволите?

— Всичко е наред, Гри. Вероятно знаеш колкото и ние на този етап. — Обаче бях изненадан, че леля ми ѝ се е обадила. — Каза, че леля Катрин ти е казала? Шокиран съм.

Гриър поклати глава.

— Говореше доста несвързано и предполагам, че е била стигнала почти до дъното на бутилка с някакъв алкохол. Мърмореше, че никога не е одобрявала как се е държал с теб, и че не си имал вина за това, което е направила майка ти. Син на баща си, бла, бла, бла. Просто исках да се убедя, че не си откачил, и че не смяташ да убиеш чичо Деймън или нещо такова.

— Все още обмислям решение — казах аз, а в този миг светлините примигнаха и пентхауса потъна в тъмнина. Притъмнялото небе просветна зад прозорците.

— Мамка му. Ще трябва да слизам по стълбите, като си тръгвам. Наистина ли беше нужно да живееш на последния етаж, Крей?

— Токът ще се включи след секунда. Сградата има резервен генератор. — Когато Холи дойде и се сгуши в мен, тонът ми беше

изтощен, когато казах: — Съжалявам, че вие двете трябваше да се запознаете така. Представях си нещо по-малко... драматично.

Лекият смях на Холи достигна до слуха ми и се успокоих още повече. Дори в моментите на лудост изглежда тя беше спокойното местенце, на което да се приземя.

— Имам чувството, че известно време ще има доста драма в живота ни.

— Не и в моя — каза Гриър. — Моят е отегчителен и ще си остане отегчителен. Никаква луда обява за изпуснат любовен шанс за това момиче тук.

Повдигнах едната си вежда, но в тъмното Гриър нямаше как да я види. Думите ѝ ми дадоха надежда, че гаджето ѝ, за което смятах, че няма абсолютно никакво място в живота ѝ, няма да устиска дълго. Ако имах връзка с мафията, може би...

Токът дойде и Холи и Гриър изпищяха.

— Това е — каза Холи. — Дотук съм с Ню Йорк. Нима хората тук минават през стени? По дяволите. Не.

Настръхнах и притиснах Холи по-силно към себе си, а погледът ми се насочи към тримата мъже, застанали от вътрешната стана на вратата. И тримата бяха впечатляващи, но този в средата привлече погледа ми.

Приликата беше зловеца, но не идентична, и все пак се чувствах така, сякаш гледам в очите на една по-възрастна моя версия. Ако можех да предположа правилно, тридесет години по-възрастна. Очите му бяха сиви, а моите тъмни, освен това имах светлата кожа на майка си, вместо дълбокия маслинов тен. Но лицевата структура бе една и съща. Беше обграден от двама мъже в костюми. Бодигардове.

Той ме гледаше също толкова внимателно.

— Крейтън. — Гласът му беше дълбок и дрезгав, отново много подобен на моя, но с лек намек за акцент.

— Определено знаеш как да правиш запомнящо се появяване — казах аз. — Мисля, че съм в неизгодна позиция. Знаем кой си, но не знам името ти.

Мъжът пристъпи напред, а костюмарите го последваха.

— Доменико Кассо. Дом. И да, аз съм баща ти.

Точно както се случи и в кабинета на Деймън, започнах да усещам всяка фибра на тялото си. Всяка капка кръв, туптяща във

вените ми. Всяка молекула кислород, влизаща и излизаща от дробовите ми. Всяко свиване на всеки мускул.

Той протегна ръка и аз я стиснах, нямаше нищо сюрреално в това.

Здрависвам се с баща си.

— Откъде...? — дори не довърших въпроса.

Очевидно той не просто знаеше къде живея, но и как да спре тока, как да се добере до пентхауса и да влезе без позволение, а аз едва днес бях научил за съществуването му. А това беше адски зловещо. Ако в този миг научех, че може да чете мислите, които изпълват ума ми, вероятно нямаше да съм никак учуден.

— Елизабета.

— Какво?

— Тя ме осведомяваше за теб през годините. Целият ти живот, докато беше при леля ти и чичо ти. Тя е един от моите хора.

В мозъка ми проблесна споменът за това как тя кършеше ръце, когато си тръгвах днес, и за добротата ѝ към мен по време на детството ми.

— Елизабета работи за теб?

Той кимна.

— Може ли да влезем?

Имах чувството, че това не беше истински въпрос. Те вече бяха влезли сами, но бе интересно, че се преструваха за това, че спазват някакво привидно приличие. Този мъж сам създаваше правилата си.

Може би, все пак ябълката не пада толкова далеч от дървото.

Отстъпих назад.

— Заповядайте.

Те влязоха и ги отведох до хола. Когато двамата мъже останаха прави зад дивана, на който той избра да седне, въпросите сами излязоха от устата ми.

— Деймън каза, че си капо.

Доменико кимна още веднъж. Дом. Баща ми.

— Това беше много отдавна. Аз... издигнах се в семейството. Може да го наречеш Главен изпълнителен директор.

— Не съм изненадана — прошепна Холи, която седеше до мен на дивана срещу баща ми.

Погледът на Дом се спря на нея и той ѝ се усмихна, преди отново да погледне към мен.

— Бах щастлив да чуя, че си си намерил добра жена. Макар че, трябва да призная, малко се изненадах от начина ти на действие.

Очите ми се присвиха.

— Наистина ли си се осведомявал за мен през целия ми живот?

Той сви устни и изглежда опитваше да намери правилните думи.

— Не и през първите ти десет години. Тогава беше далеч от мен и имаше родителите си. Но след смъртта ѝ, когато се върна в Ню Йорк? Да. Гледах да съм осведомен за всичко.

— Но защо?

— Защото без значение дали го знаеше, или не, ти си мой син.

Въпрос за милион долара изскочи в ума ми и трябваше да попитам.

— Някога щеше ли да ми кажеш?

Той вирна брадичка и си пое дъх, гледайки ме внимателно. Беше очевидно, че не ме вижда за пръв път, но се зачудих дали ме е виждал лично толкова отблизо. Може да сме се разминавали по улиците безброй пъти, а аз никога нямаше да го знам. Да се опитвам да осмисля това, бе като да се опитвам да разуча нишките на салфетка в бар, след като съм изпил дузина бири „Гинес“.

Той поклати глава.

— Не. Никога нямаше да ти кажа. Но сега, след като Деймън си отвори устата, нямах друг избор, освен да се намеся.

— Това, предполагам, е неудобство — казах сухо.

— За което бях подготвен. Всъщност съм изненадан, че той издържа толкова дълго. Елизабета чака двадесет и няколко години, за да направи обаждането си, но времето работи както в твоя полза, така и в моя.

— Какво имаш предвид? — Ако говореше по кодирания език на мафията, не го разбирах.

— Той използва връзките си преди много години, за да получи информация, която никога не биваше да знае. Знаех, че е научил, и докато не направеше нещо с нея, аз нямаше да направя нищо с него. Но той наруши баланса и сега трябва да го възстановим.

Холи се стегна до мен, а ръката ѝ се насочи към коляното ми и го стисна.

— Съжалявам, Дом. Мисля, че ще трябва да забравим последните тридесет секунди от разговора и да се престорим, че не сме ги чули. — Покрих ръката на Холи с моята. — Мисля, че трябва да отидеш в другата стая.

Ноктите ѝ се забиха в крака ми.

— Няма начин.

Един от бодигардовете изсумтя, но бързо млъкна.

— Холи...

— Крей...

— Деца, деца — каза Дом. — Последното, което искам, е да причинявам проблеми помежду ви. След като съм живял тридесет години с жена си, разбирам, че първите дни са много деликатни.

Холи му хвърли отровен поглед и много добре знаех какво си мисли.

— Холи.

— Крей.

Доминик се усмихна.

— Да. И аз знам какво си мисли. И не, не бях верен на жена си. Би трябвало да съжалявам за това, но тогава съпругът ти нямаше да се роди. Така че, г-жо Карас, как искате да ви отговоря?

Холи явно бе стиснала зъби, защото не отговори нищо.

Дом насочи вниманието си към мен и продължи:

— Разбирам защо нямаш желание да научаваш нищо за плановете ми относно Деймън. Няма проблем. Но моят свят не е твоят свят. Постъпка като тази не може да остане ненаказана. Задържал съм се на позицията си, защото управлявам с желязна ръка.

Поклатих глава.

— Искам дяловете му от компанията си, не го искам мъртъв. Проблемът е там, че ако той умре, аз ще съм главния заподозрян, имайки предвид всичко, което се случи. В момента сме в центъра на адски шибана буря, но тя е на корпоративно ниво. Криминално разследване и потенциално обвинение ще е много по-различно за мен, и не искам да се замесвам в нещо подобно. Ако акциите ми паднат заради подадения иск, това ще е нищо в сравнение с онова, което ще ми се случи, ако бъда разпитван за потенциалното изчезване или убийство на Деймън.

Дом се облегна назад и отпусна ръце на облегалката на дивана, изглеждайки точно както си представях, че би изглеждал мафиотски бос. Всичко, което му трябваше, за да е завършен образа, беше цигара и облак дим.

— Имаш право. — Той вдигна ръка и потърка брадичката си, точно както в някой класически мафиотски филм. — Хммм, значи казваш, че просто си искаш дяловете обратно? Това решава ли ти проблема?

— Да. Искът отпада, щом той не е акционер в компанията — обясних аз.

— А известно време, след като е отпаднал искът, предполагам, че няма да те е грижа какво се е случило с него? — попита той.

— Не съм казал това. Той не беше пълен тъпак с Гриър и ще я заболи да го изгуби. — Погледнах към сестра си, която стоеше тихо в другия край на стаята. Очите ѝ бяха разширени.

Дом също погледна към нея.

— Предполагам, че сестра ти е тази жена, която ме гледа толкова внимателно. Приятно ми е да се запознаем, Гриър.

Гриър отпусна ръце и кимна.

— На мен също. — След това ме шокира, когато добави: — Виждала съм те и преди. С двете кучета пазачи. В Мидтаун, една нощ, когато се прибирах от работа.

Дом вдигна брадичка.

— Приемате прекалено много рискове с безопасността си, г-це Карас. Имате късмет, че хората ми се осведомяват за вас и се намесват, когато е нужно.

Холи се напрегна, когато видя как кръвта се отече от лицето на Гриър.

— Какво?

— Реших да защитавам и вас заради брат ви, тъй като знам, че ще бъде наранен, ако ви се случи нещо. Но това не е причина да бъдете толкова безразсъдна.

Вътрешностите ми, които днес се свиваха и обръщаха безброй пъти, сякаш се вледениха.

— Мамка му! — Повдигнах ръка от ръцете на Холи и потърках лицето си. — Гриър, още утре получаваш бодигард. Не спори с мен. Получаваш охрана.

Гриър понечи да ми отговори, но аз я погледнах остро и тя затвори рязко уста.

— С радост бих предложил компетентно мнение — каза Дом, а усмивката на лицето му нарасна.

— Ще се погрижа, но все пак благодаря за предложението.

Отново поклати глава по начина, който вече смятах за *кимването на Дом*.

— Така, сега относно Деймън. Още утре ще получиш своите дялове. Считай го като закъснял сватбен подарък.

Той се изправи и погледна Холи.

— Ще държа под око и майка ти. Ако отново се издъни, ще се погрижим да не се чувства окуражена да го направи отново. Мисля, че с това работата ни приключва.

Холи проговори.

— Нали няма да я...

Той се засмя.

— Не. Но няма да създава проблеми. — Дом кимна на двама ни и погледна към Гриър. — Радвам се, че най-после се запознахме. Не очаквам повече да се виждаме. — Сега погледът му се насочи към мен. — И ако се чудиш, електрическата система на сградата ти е неизправна и никога не сме били тук.

Холи си пое дълбоко дъх, а аз повдигнах една вежда.

— А портиерът и останалият персонал?

Той поклати глава.

— Не минахме точно през парадния вход. Сега ще тръгваме. Грижи се за себе си, Крейтън. Беше ми приятно да се запознаем, Холи. *Успех на Музикалните кънтри награди.*

Стояхме в удивено мълчание, когато светлините отново изгаснаха, и мафиотският бос... баща ми... изчезна от живота ми, заедно с двамата си охранители толкова бързо, колкото се беше появил.

В мига, в който вратата се затвори след него, Холи полудя.

— Мамка му стара, Крейтън. Мамка му стара, пияна, бягаща от полицаите и падаща в купчина лайна. О, боже мой, това наистина ли се случи?

От Гриър чух само едно:

— Маmicата му стара.

— Мислиш ли, че някога ще го видим отново? — попита Холи.

Светлините отново се включиха и примигнах, преди да отговоря.

— Нямам никаква представа. Но предполагам, че не, докато той не го поиска.

Все още се опитвах да осмисля всичко, което бях научил през последните няколко часа. Всички беше нереално. Мъжът, когото мислех за свой биологичен баща, не беше такъв. Цялата омраза, която чичо ми изливаше върху мен през всичките години, нямаше нищо общо със самия мен, а само с неговите откачени проблеми. И така една тежест от гърба ми падна, за да бъде заменена на мига от друга, като топка за разбиване на стени, която бе забита в основите на самото ми съществуване.

Гриър тръгна към нас.

— Макар че сега ме е малко шубе да напусна дома ти, трябва да тръгвам.

Прегърнах сестра си, и когато тя се отдръпна от мен, ѝ казах:

— Получаваш бодигард. И повече никакво вървене пеша из Манхатън посред нощ, само защото си тръгваш от работа в два часа през нощта.

— Няма да спечеля този спор, нали? — попита тя.

— Не.

— И все пак си запазвам правото да споря за това по-късно.

— Говориш като адвокат. Ще се обадя на Мичъл. След най-много десет минути ще те чака пред сградата. Не излизай, докато не го видиш да спира отпред.

Гриър си пое дълбоко дъх.

— Добре. — Тя се вдигна на пръсти и ме целуна по бузата. — Обади ми се, ако се случи още нещо шантаво.

Разроших косата ѝ.

— Разбира се. Сега тръгвай.

Щом вратата се затвори зад сестра ми, двамата с Холи останахме сами в средата на пентхауса, гледайки се един друг. Тя първа наруши мълчанието.

— Още ли си навит да ходим във Вегас?

Не очаквах оттам да започне разговора, но беше добър избор. Никога преди не съм искал толкова много да се отдалеча от Ню Йорк.

— По дяволите, да.

Тя се усмихна.

— Добре. Тогава имам още един въпрос.

Усмивката ѝ събуди нещо в мен и усетих как и моите устни се извиват леко.

— Какво, скъпа?

— Това прави ли те принца на мафията? Не се опитвам да разведря обстановката — каза тя, вдигайки ръце. — Наистина не се опитвам. Защото това е лудо, емоционално и интензивно. И адски откачено. Но това с принца на мафията... ако си навит на ролеви игри, докато сме във Вегас, не бих ти отказала.

Гърдите ми се затресоха от смях и за миг забравих за най-напрегнатата ситуация в целия ми живот, и то само благодарение на остроумната, невероятна, прекрасна жена пред мен.

Сложих ръце на раменете ѝ.

— Нека да видим какво ще измислим, след като стигнем във Вегас.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ХОЛИ

„Акциите на «Карас Интернешънъл» скочиха до небето, след като се разчу новината, че искът, който бе повдигнат срещу главния изпълнителен директор, Крейтън Карас, е бил оттеглен по-рано тази седмица. Карас беше намерен за коментар в лобито на «Сийзър Палас», където стоеше до една от масите, на която играеше съпругата му.

«Щастлив съм, че чичо ми е осъзнал, че стабилността на компанията е по-важна от недоволството, което таи към мен. Очакваме тази година за пореден път да разбием класациите с портфолиото си.»

Няма никакво съмнение, че света ще наблюдава «Карас Интернешънъл» и този главен изпълнителен директор от много близо през следващите месеци.“

Посегнах към радиото и превключих от новините към любимата ми радиостанция *Магистралата*, която обичаше да пуска настоящи и предишни кълтри изпълнители, смесени с всички останали стари звезди.

— Радвам се, че споменаха за игралната маса — каза Крейтън.

— И че Дом си тежи на мястото и държи на дадената дума? — добавих аз.

Крейтън сложи ръка на облегалката ми.

— Да, да, такъв е. Сега да се махаме оттук.

Усмяхнах се и натиснах газта на новия си „Мустанг“. След като Крейтън ми показа основните правила на заровете и ме предизвика да изгубя десет бона, аз се отдадох изцяло на играта. Но не успях да загубя. Не, просто продължих да печеля и да печеля, докато Кентъки

момичето в мен не осъзна, че мога да си купя нова кола с печалбата, затова спокойно върнах чиповете и си тръгнах с парите.

Когато кацнахме в Нашвил, казах на Крейтън, че искам да си купя нова кола. Той каза на шофьора да ни откара до салона на „Мазерати“, но аз възразих, настоявайки да спрем пред този на „Форд“. Единствената ми отстъпка бе да му позволя да ме извлече от салона с коли втора употреба към този с новите... и се влюбих в „Шелби GT350“. Беше доставена тази сутрин в пентхауса, в който бяхме отседнали временно, докато не открием къщата, която ще заобичае и двамата.

Затова първото нещо днес в програмата ни бе да спра в студиото и да приключа със записването на последните си нови песни, а след това отивахме на лов за къща.

Форсирах мустанга, а смехът ми ехтеше в купето, тъй като Крейтън се бе хванал за дръжката над вратата. Бях почти сигурна, че мъжът ми няма да ми позволи да карам често, тъй като очевидно не му допадаше новопридобития ми *карай така, сякаш си я откраднала* маниер.

Когато пристигнахме в студиото... за рекордно време и все още цели, бих добавила... Крейтън сложи ръка върху моята на скоростния лост.

— Сигурна ли си, че не искаш шофьор?

Поклатих глава.

— Ще загубиш този спор. Обещавам ти.

Той присви очи към мен и от гърлото му се изтръгна ниско ръмжене, изпълвайки купето.

— Холи...

— Всичко ще е наред. Кълна се. Просто исках да видя какво може да прави тя.

— Тя?

Със свободната си ръка помилвах волана.

— Разбира се, че е тя. Името ѝ е Черешова Бомба.

Крейтън поклати глава и се усмихна.

— Ако кръстиш пениса ми...

Повдигнах една вежда към него.

— Откъде знаеш, че вече не съм го направила?

Той ме погледна по-остро.

— Няма да ми кажеш, нали?

Усмивката се разшири на лицето ми.

— Нем. — Постарах се да сложа ударение на „м“. — Ще те оставя да се чудиш.

— О, ще ми кажеш. Обещавам ти.

Отново се засмях високо и излязох от колата.

* * *

Срещнах се с бандата си в студиото и прегърнах всеки от мъжете, а Крейтън им стисна ръцете. Не ги бяхме виждали от края на турнето, и мисля, че и те бяха толкова нетърпеливи да запишем тези парчета, колкото бях и аз. Щом влязох в стаята за записи, праметнах колана на Елиза Белл през рамо и прекарахме следващите няколко часа да изгладим песните.

След кратка почивка за обяд, беше време да свършваме. Погледът ми се насочи към стъкления прозорец пред мен и Крейтън, който стоеше от другия край, облегал на стената. Никога не беше чувал текста на тази песен и се зачудих как ли ще реагира.

Мелодията, която допреди малко бяхме записвали, започна да звучи в слушалките ми и аз запях. Обикновено бях свикнала да записвам със затворени очи, за да почувствам всяка нота с тялото си, но днес нямаше как да се сдържа да не гледам в очите мъжа, който обичах.

Когато стигнах до края на песента, позволих на всичко в мен да се отприщи.

„Мислех, че ще бъда изгубена на Пето авеню,
но се оказа, че бях изгубена, докато не намерих теб.“

Когато приключихме със записа, свалих слушалките и се насочих навън от стаята. Крейтън не беше помръднал от мястото си до стената. Когато се приближих към него, забелязах стъкления блясък в очите му.

Когато проговори, думите му бяха изречени толкова тихо, че едва ги чух.

— Аз бях единственият, който беше изгубен. Просто не го знаех, докато не те срещнах. — Той посегна към ръцете ми и ме придърпа поблизо до себе си. — Обичам те толкова много, Холи. Никога повече не искам да бъда мъжа, който бях преди.

Вдигнах ръце и ги обвих около тила му. Беше изумително да видя колко много се бе променил съпругът ми от онази Бъдни вечер. Да, той винаги щеше да е взискателен, доминантен и прелестно порочен, но силата на чувствата укрепваше всичко това и правеше света много по-различен.

— Никога няма да ти позволя да станеш отново онзи мъж, защото никога повече няма да те пусна, Крейтън Карас. Обичам те. Ти си мой. Завинаги.

Повдигнах се на пръсти, за да целуна устните му, а той вплете пръсти в косата ми, задълбочавайки целувката. Когато най-последно се отдръпнах, срещнах изгарящия му поглед.

— Моя. Завинаги — каза той. — Сега нека да намерим новия си дом.

Дом. Когато изрече думата, осъзнах, че моят дом е там, където е Крейтън. Можеше да е в Нашвил, в Ню Йорк, дори в Ню Делхи, стига той да е там, аз щях да имам дом.

ЕПИЛОГ КРЕЙТЪН

Девет месеца по-късно

Да гледам от мястото си как Холи се качва на сцената, облечена в блестяща златиста рокля, за да вземе наградата за Нов изпълнител на годината, беше нереално. Беше ми станало навик да печеля в живота си. Печелех игрите. Печелех залозите. Печелех сделките. Печелех жените. Но нищо не можеше да се сравни с това да я видя как *тя* печели награда.

Нищо.

Бях намерил задоволството в живота си, въпреки че ми беше адски трудно да успявам да съм в крак както с моя, така и с графика на Холи. Макар че, за да съм честен, трябва да кажа, че често зарязвах своя, прехвърляйки го, когато е възможно, на Кенън. Той риташе задници и взимаше имена, а вече имаше и свой помощник.

В последните дни с Холи прекарвахме повече време в Нашвил, отколкото в Манхатън. Къщата ни в Тенеси се бе превърнала много повече в наш дом, отколкото пентхауса в града, и то само защото Холи я обичаше толкова много. Освен това тя бе разперила крилете си и в бизнес света. Не беше главен изпълнителен директор на „Хоумгроун Рекърдс“, но участваше във взимането на много от важните бизнес решения. Практичната ѝ природа и умението ѝ да не прахосва ненужно пари бяха това, което щеше да измъкне компанията от червената зона.

Завъртях титаниевия пръстен на лявата си ръка, докато следвах всяко движение на Холи, която получаваше полираната кристална награда и прегръдките на представящите водещи.

Тя ми даде пръстена няколко дни след като за пръв път чух текста на „Изгубена на Пето авеню“ — песента, която разби всички класации... и ѝ спечели наградата, която приемаше сега. От вътрешната страна на халката бяха гравирани думите „Бях изгубена, преди да те намеря“. Беше ми казала, че не е нужно да казвам на света, че съм зает, но все пак аз я носех винаги. Единственият начин някой да

свали пръстена, беше да го издърпа от студените ми, мъртви пръсти, тъй като нямах намерението никога да го свалям.

Холи пристъпи към микрофона с брилянтна усмивка, а лявата ѝ ръка се насочи към заоблението ѝ корем, за който таблоидите не спираха да пишат. Тази сутрин научихме, че носи дъщеря ни. Спорихме доста за името. Розмари Елизабет Карас. На името на бабата на Холи и на майка ми.

Не бяхме чували и не бяхме виждали майка ѝ от деня, в който се бе появила пред къщата ни в Нашвил, за да моли за пари, след като беше изхарчила всичко, което ѝ бяха платили от *Yammer*. Молбите ѝ бяха посрещнати от Холи, която ѝ заяви: „Няма никакъв шибан начин да получиш още един цент от нас“, последвано от заплаха, че ще се обади на полицията.

Холи изчака тълпата да замлъкне, преди да започне с речта си.

— Хей, вие. Благодаря ви много за това. Не мога дори да ви опиша какво е за едно момиче от Голд Хейвън, Кентъки, което гледа такива шоуто само на реклама по телевизията, да стои тук на сцената и да приема тази награда. Да кажа, че е нереално, е меко казано. Бих искала да благодаря на съпруга си, Крейтън Карас — мъж, достатъчно луд, че да напише обява за пропуснат любовен шанс след свалката ни за една нощ.

Цялата зала избухна в смях, когато Холи избълва думите.

— Защото тази лудост е най-страхотното нещо, което някога ми се е случвало. Никога нямаше да напиша песните от албума и песента, която спечели гласовете ви нямаше да съществува, ако не го бях срещнала. Обичам те, Крей. Това е за теб. Всичко това е за теб.

Тя задържа наградата за миг към гърдите си, преди да продължи:

— Също така искам да благодаря на агента си, на мениджъра си и на собствената си звукозаписна компания, „Хоумгроун Рекърдс“. Изминалата година беше абсолютно страхотна. Благодаря на всички.

Тя пристъпи към задната част на сцената и аз се изправих, за да заобиколя и да я посрещна. Холи не знаеше, но след афъртпартито ни чакаше самолет, който да ни отведе на медения ни месец. Отлагахме го няколко пъти заради натоварените си графици, но три седмици на Бора Бора без интернет бяха точно това, от което имахме нужда. Приготвил ѝ бях няколко нови дневника, а китарата ѝ вече бе опакована. Заедно с няколко чифта бански.

Когато се появих зад сцената, тя позираше на един фотограф, стиснала в ръка наградата си.

Холи обърна глава, докато над дузина камери я снимаха от всички страни. Въобще не я беше грижа, че им прецаква снимките, тъй като ме беше забелязала.

— Извинете ме. Може ли да ми дадете минутка? О, и дръжте това. — Тя бутна наградата в ръцете на един случаен фотограф. Той изпусна фотоапарата си, който обаче за щастие остана невредим заради лентата, на която бе закачен за врата му, и притисна наградата към гърдите си.

Холи дори не изчака да види дали той няма да я изпусне, просто хукна към мен. И като казвам „хукна към мен“, имам предвид, че залитна към мен на токовете на високите си ботуши. Улових я, обвих ръце около кръста ѝ и я задържах на крака, тъй като заради роклята, с която бе облечена, нямаше как да обвие крака около мен, както правеше обикновено.

— Успях! Наистина, ама наистина успях!

— Да, успя, скъпа. Определено успя. Поздравления! Заслужи я.

Тя обви ръце около тила ми и прошепна:

— Мисля, че се налага да ме изведеш оттук, защото всеки миг ще се разрева.

Сърцето ми се стегна от емоционалното вълнение в думите ѝ.

— Скъпа, добре ли си?

Холи вдигна глава и сълзите вече започваха да изпълват очите ѝ.

— Трябва да вземеш онази награда и трябва да се разкараме оттук, веднага.

— Наистина ли искаш да се извиня и да си тръгваме?

Тя кимна отсечено.

— Добре.

Направих две крачки към фотографа, който все още държеше наградата.

— Благодаря. Има ли тук някъде празна стая?

Очите му щяха да изскочат от орбитите си.

— Ъх... ъх... насам. — Той посочи надясно с наградата. — Зад ъгъла и надолу по коридора. Опитайте втората врата вляво.

— Благодаря — казах, вдигайки Холи на ръце като булка. Лицето ѝ все още бе заровено в шията ми. — Скъпа, пресегни се и си вземи

наградата — казах ѝ тихо.

Холи се подчини и чух как фотографа отново ни каза насоката си. Когато открих стаята, отворих с рамо вратата и по същия начин натиснах ключа на лампата. Оказа се, че е съблекалня, точно като много други, в които съм бил с Холи. Положих я на дивана и се опитах да не мисля за безбройните групари, които са се чукали на него. Взех наградата от ръцете ѝ и я сложих настрана.

Тогава сълзите започнаха да се стичат. Надявам се, че бяха щастливи сълзи.

Холи трепереше срещу мен, а аз я държах здраво.

— Не мога да повярвам, че това е истина. Просто не изглежда реално. — Тя подсмръкна, а аз помилвах гърба ѝ.

— Истина е. И ти го заслужи. Скъса си задника от работа, за да стигнеш дотук. Това е толкова реално, колкото е възможно да стане. — При последните ми думи тя обърна към мен мокрото си лице.

— Реално, колкото е възможно? Така каза преди и за мен.

— Да, мисля, че го казах.

— Мисля, че ми отне известно време, за да го повярвам.

— Имам чувството, че в това ще повярваш по-бързо. Все пак имаш трофей, който да ти го доказва.

Тя поклати глава.

— Истинската награда си ти.

Когато се наведох, за да целуна устните ѝ, прошепнах:

— Ние сме наградата. Абсолютната награда в живота ми. — Изправих се и отново я взех в обятията си. — Сега какво ще кажеш за един меден месец, преди това бебе да се появи и да започне да управлява живота ни?

Холи примигна и по лицето ѝ се разля пакостлива усмивка.

— Меден месец? Къде ще ме водиш?

— Има ли значение?

Тя поклати бавно глава.

— Бих отишла навсякъде с вас, г-н Карас. Отведи ме, където пожелаеш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.